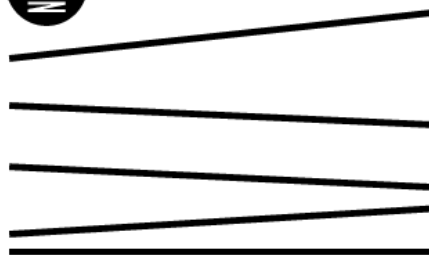

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

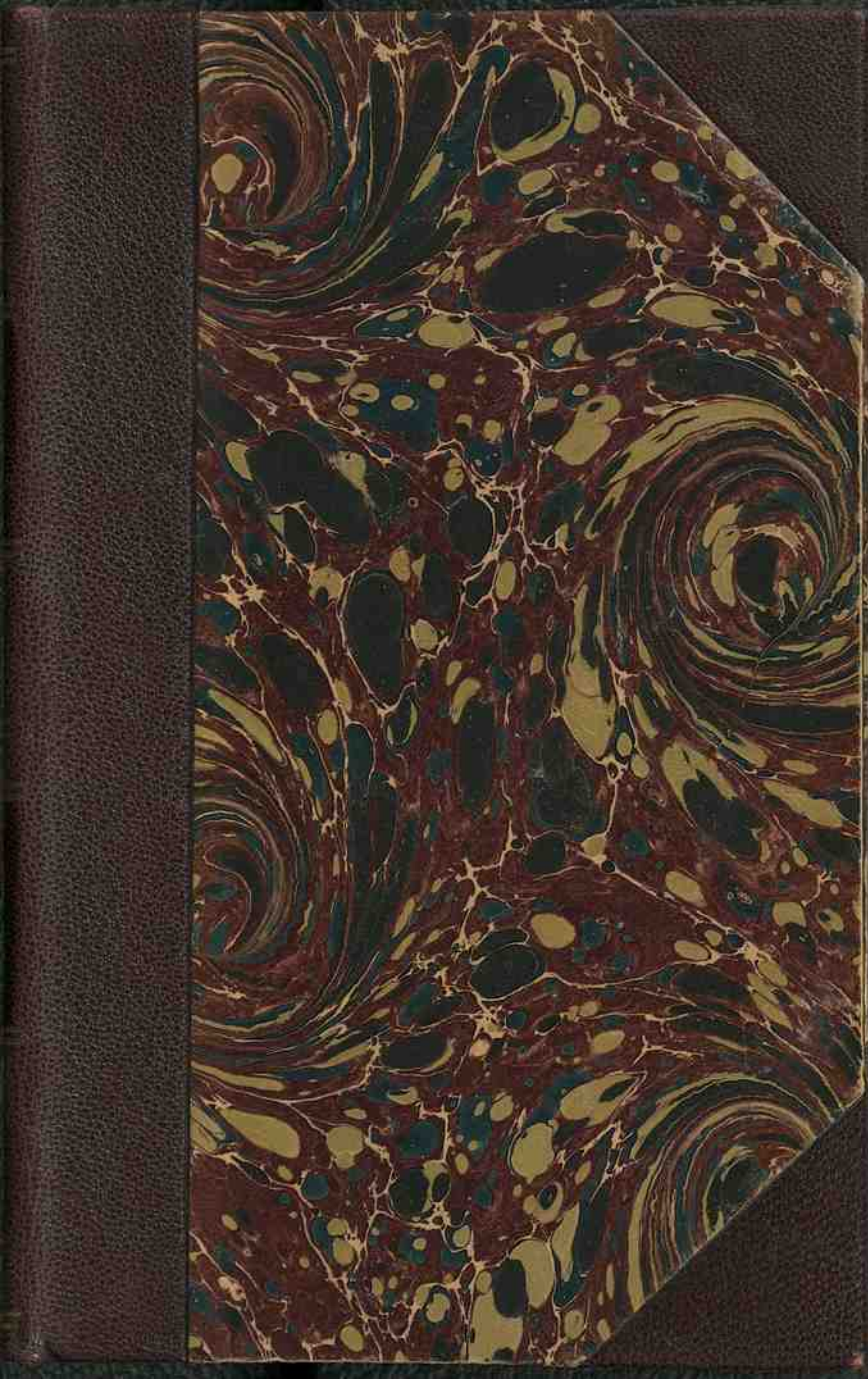
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Sanct Hansaften=Spil.

En Vandringsmand triner op paa en gammel Gravhøi, der
staaer ved Veien, og siger som

Prologus:

Velkommen i den røde Morgenstund
Enhver, som tidlig nu har samlet sig,
For snart med ufortrødne, raske Fied
At følge os fra Byens dorste Laage
Til Skoven hist, som grøn og sval sig hvælver!
Her seer I Veien; fra den lille Høi
Kan I den næsten ganske overskue.
Fra lumre Gader hen igiennem Marken,
Hvor Græsset bølgér i den friske Luft,
Vi ile jublende med lette Skridt
Igiennem Beiens Støv og Solens Straaler,
For desto længer at opholde os
I Skovens gamle, svale Bøgelunde.
I seer en Sværm, af Gamle og af Unge,
Af Dvergivne og Alvorlige,
Af Fattige og Rige sammenblandet;
Den muntre Teltcirkel, stolt omringet
Af Baarens høie, lysgrønne Telte,
Hvor taus Naturen straalet i sin Glæde.
Saa lad det heller ei fortryde jer,
At lytte til et sammenblandet Chor,
Hvor Dvergivenhed og Skiemt og Glæde

Ufvevler med en dybere Natur.

Jeg er en gammel Gubbe. Digteren
 Har bedet mig at træde frem og tale;
 Han troer, mit Sølvhaar og min svage Stemme
 Kan mildne eders Hjerter, aabne dem,
 Og stemme eder for det lette Spil,
 Som flygtig Phantasie har sammensøiet.
 Betragter denne skønne Foraarsmorgen!
 Naturen taler varmere, end jeg.
 See, hisset nærmere sig en Spillemand!
 Omringet af de blomsterklædte Sletter
 Vil jeg ved Strængens simple, svage Klang
 Paa Høien synge jer en Morgensang.

Du skønne Blaa!

Du hvælver saa huldt om de grønne Straae
 Med Dugperlerne paa,
 Hvor Lærkerne flaae,
 Hvor Bølgerne gaae,
 Hvor de spraglede Kornblomster venligt staae.

Du lave Høi!

Din Hvælving fierner fra Lys og Støi.
 Din Urne staaer
 Fra Oldtids Aar
 Af Aske fuld
 I det dybe Muld;
 Ubevægelig den staaer,
 Til eengang den store Klokke slaaer.

O, lyse Glands!

Naturens funklende Straaledands!

Gyd i mit Bryst
 Din liflige Glæde, din varme Lyst.
 Snart er det forbi;
 Snart synker jeg i
 Det kolde Muld,
 Og skuer ei længer dit luende Guld.

Af, Livets Lyst!
 Kun staffet du flammer i det svage Bryst.
 Din luende Drif
 Indsuger saa kort kun det matte Blif;
 Det brister saa brat
 I den dunkle, den dunkle Nat.

Arme Menneskestov!
 Bisne Løv!
 I den kolde Urne maa du hvile der,
 Mens det er saa varmt og saa lyst og saa herligt her.

O, du evige Natur!
 Inden jeg savnes af den sorte Muur,
 Lad mig skue dig!
 Du oplue mig!
 Din uendelige Harpe saa huld,
 Med de liflige Strænge
 Af Havets Sølv og af Solens Guld,
 I mit Hierte trænge
 Med sin Harmonie,
 Med sin søde Sympathie!

Flora, evigunge Mø!
 Guld du kommer, og forsvinder.

Roserne paa dine Kinder
Livne Skov og Mark og Sø.

Flora, evigunge Mø!
Tryk mig huldt i dine Arme,
Lad mig favne dig med Barme,
Favne dig med Kraft, og døe!

Prologus gaaer.

Harlefin

kommer styrrende op ad Høien, og er færdig at snuble.

De Gravhøie skulde Janden flytte!
De staae her og gjør ikke den mindste Nytte.

Gnider sit Been.

Det er en Levning af Barbariet;
Jeg troer, jeg skal klage for Politiet.

Kommer frem, og bukker meget ydmyg for Publicum.

Mine Herrer og Damer! jeg har rendt som en Hest.
Bryd jer ikke om den gamle Kicellingepræst;
Jeg er den rigtige Prologus, jeg!
Forfatteren bad mig løbe min Bei,
Dg krybe op paa denne Høi,
Dg fortælle jer under megen Støi,
At nu skulde Stykket strax gaae an.
Det hørte den gamle, ensfoldige Mand.
Saa skyndte han sig med lange Skridt,
Mens i Bibenshuus jeg bedede lidt;
Dg mens jeg i Runderhuset fik mig en Dram,
Kom han i Forveien. Det er Skam!

Hans Snaf skal I ikke bryde jer om;
 Den gamle Nar gaaer i Barndom.
 Han førte vel en lang Conferents
 Om Composition og en høi Tendants.
 En høi Tendants i et Dyrehavespil!
 I hans Bunde det aldrig gaaer rigtig til.
 Det skal være paa sin shakespearisk; $\angle$
 En Skif, som hos os er reent barbarisk.
 For Guds Skyld, lad eder ikke smitte
 Af denne uvidende, excentriske Britte,
 Som gjør Ihesus til Hertug i Grækenland,
 Og troer, at Böhmen er omflydt af Vand.
 Nei, mine Herrer! med Galskabens Rangle
 Eders ærede Bifalds-smil at angle — $\angle$
 Derpaa Forfatteren ene vil pønske,
 Det er hans høieste, fromme Dnske.
 Bliver han undertiden lidt tør,
 Humant I overbære bør.
 Du lille Kunstdommer, som saa net
 Betragter mig giennem din Lorgnet,
 Vær derfor ikke alt for severus!
 Interdum dormitat bonus Homerus!
 Nu har jeg opremset min hele Leye,
 Nu skal I see, at jeg ogsaa kan heye.

Han slaaer i Jorden med sin Brix. Skuepladsen forvandles til
 et Værelse i Byen.

Nu ere vi alle til Staden draget.
 Stykkets Genhed er just ei iagttaget;
 Men de, som ei lide Changement,
 Kan blive, naar vi flytte næste Gang.
 Her er vi i Huus hos en Borgermand.
 Men, Hillemænd! see, der kommer han.

Jeg faaer da vel at vige for Personen,
 For ei at forstyrre Illusionen.

Gaaer.

En Mand

triner frem, og siger:

Det er i Dag et deiligt Vær,
 Binden vifter i Voldens Træer,
 Der er ei en Sky paa Himlen at see,
 I Binduet mine Blomster lee.
 Det er dog saa tungt med en Urtegaard,
 Som indsluttes kun af et Potteskaar.
 Om Sommeren er man kun lidet glad
 Ved at sidde midt i den lumre Stad.
 Naar Diet standser paa snevre Mmur,
 Da længes man efter den vide Natur.
 Grønt overalt og Fuglesang,
 Hoppende Bildt og Baldhornklang,
 Viden Udsigt og svale Vind —
 Det gior et let og fornøiet Sind!
 Jeg troer, vi gjorde ei saa ilde,
 Om vi førte i Dag til Kirstens Kilde.
 Saa mored vi ogsaa Froenen lidt;
 Det stakkels Barn, hun græder saa tidt.
 Hun blev forliebt i en smuk, ung Mand;
 Fordi han var over hendes Stand,
 Blev Moderen ganske angest og bange,
 Og holdt den stakkels Pige som Fange,
 Troede endelig, hun skulde glemme sin Ruus,
 Naar hun kom her i et eenligt Huus.

Et Har hun nu har været hos mig.
 Det gjør mig ondt; thi hun græmmer sig.
 Hendes Elsker er draget i Verden ud;
 Om han eengang kommer igien, veed Gud.
 Fornøiet jeg vil hende gierne see,
 I Dag beqvemt det kunde ssee.
 Der kommer min Kone; vil høre hendes Mening.
 Egtefolk maae gjøre Alt i Forening.

Konen kommer.

Min fiære Mand! bliv ikke suur;
 Jeg hørte Alt, thi jeg stod paa Luur.
 Du vil fiøre os ud i Skoven i Dag!

Mand.

Hvad siger du da til denne Sag?

Konen kysser ham.

Alt du dog er ret en god lille Mand,
 Fornøier os altid med hvad du kan!
 Det glæder mig ellers for Frøkenen meer
 End for mig selv, som vel du indseer.
 Hendes Dine, som græder, og er saa fiønne,
 Have godt af at komme ud i det Grønne.

Mand.

Der er hun. Lav os da Altting til;
 Mine Sager imens jeg ordne vil.

Gaaer.

Maria

kommer ind, sætter sig ved Claveret, og synger:

Dybt Skoven bruser, og Skyen gaaer.
 Ved Strandens Blomsterbred Pigen staaer.
 Høit opskyller Bølgen saa brat, saa brat,
 Og hun synger ud i den dæmrende Nat,
 Af trøstesløs Kummer henrevet.

Af, Hjertet er dødt, og hvorhen hun seer,
 Er Intet, Intet at ønske sig meer.
 Du Hellige, kald da dit Barn til dit Bryst!
 Mig har jo alt henrykt den jordiske Lyst,
 Jeg har jo alt elsket og levet!

Konen.

Deres Stemme har dog en herlig Klang.
 Hvad hedder den Urie?

Maria.

Theklas Sang.

Den er oversat efter tydsk Poesie
 Til Weyses deilige Melodie.

Konen.

Den er mig alt for melancholsk.
 Jeg kunde blive i Hov'det catholsk,
 Hvis længe jeg hørte slige Sange.
 Af de muntre er der dog ogsaa mange.

Maria sukker.

Konen.

Bær nu en lille fornuftig Pige,
 Bær munter, og lad Sorgenne vige!
 Min Mand har besluttet til Skoven at tage;
 Vi skulde saa derud i disse Dage,
 Og i Dag er Veiret saa klart og net.

Maria pludselig oprømt.

Deri har De sandelig ganske Ret.

Konen.

Staffels Pige! maa være saameget inde.
 Nu ja! deri maae vi os finde.
 Det er hverken min Mand eller mig, som vil
 Holde Dem. Hvad skal man sige dertil!
 Deres Moder —

Maria.

Tal ikke om denne Sag!

Konen.

Saa fiøre vi da til Skoven i Dag.

I Fald De Cathrine sende vil

Til Rudsken, skal jeg lave Alting til

I Riøffenet.

Maria.

Ja, det vil jeg gierne.

Konen.

Man skal have saamange Ting i sin Hierne.

Gaaer.

Maria

sætter sig og skriver en lille Seddel, kalder saa paa Pigen.

Skynd dig til Hyrefudsken hen;

Vi skal i Skoven. Kom snart igien;

Thi vi har travlt. Men først et Ord:

Bring denne Seddel — du veed, hvor han boer —

Cathrine.

Den smukke —

Maria.

Tys!

Cathrine.

Ih, Frøken Marie!

De veed dog vel sagtens, at jeg kan tie.

Maria.

Mine gamle Drenringe skal du faae.

Cathrine.

For dem jeg kunde i Jlden gaae.

Maria.

Er det for Ringene eller for mig?

Cathrine.

Hvor kan De nu spørge saa underlig!

Maria gaaer.

Cathrine.

Saa skal vi i Skoven? en herlig Sag!

Skovtouren er min bedste Dag.

Det er den eneste Dag, jeg maa gaae

For min Madame med Solhat paa.

Ellers siger baade Hun og Han:

Cathrine! Klæd dig efter din Stand.

Naar dette Brev jeg nu bringer hen,

Saa gier den unge Greve mig Penge igien.

Det er i Sandhed en herlig Fyr!

Saa seer jeg igien disse rare Dyr,

Disse nyskelige Abekatter og Hyæner.

Derude de Folf dog meget fortienet.

De trækker os Pengene ud af Landet,

Siger min Husbond. Det er forbandet!

Ja, du gode Gud, hvad skal man sige?

Det morer dog altid en stakkels Pige.

Gaaer.

Maria

paa sit Kammer, med Ludvigs Billede i sin Haand.

Da jeg i Morges aabuede mit Die,

Da hopped Spurven glad paa tørre Tage,

Som glimted rødere i Morgenrøde.

Den quiddrede, og kaldte paa sin Mage,

Dg solvblaa Buen hvaltes i det Høie,

Dg Lærkens Slag fra Voldens Kroner lode.

De bæved mig i Møde,

Dg toned: Du i Dag din Ven skal skue!
 Da sprang jeg op, og stirred over Byen
 Henrykt i Sølvskyen,
 Mens Solen steg ud af sin Rosenlue;
 Dg Lærken slog igien fra Voldens Kroner,
 Dg Elskov bæved i dens Trylletoner.

En stor, en hellig Aand usynlig vanfer
 I al Naturens vidtudstrakte Egne,
 Dg vækker Anelser om Livets Glæde.
 Af, Længsel lærte disse Kinder blegne,
 Adskilt fra den, for hvem mit Hjerte banfer,
 For hvem jeg kun kan sukke omt og græde!
 Hvi fyldte stille Glæde
 Mit Bryst i Dag, da Solen rød sig vælted?
 Det gjorde han, den Helligaand, som bringer
 Paa lette Zephyrvinger
 De Jølelser, som har mit Hjerte smeltet;
 Det gjorde han, den uskyldsrøene Due,
 Som svæver over os paa Himlens Bue.

En grusom Skiebue, kold som Jern, sit Gitter
 Imellem tvende unge Hjerter trænger,
 Hvem Himlens Harmonier sammenslynger.
 Kun sjelden sig det drufne Dje hænger
 Paa elskte Gienstand; ved den svage Gither
 Kun fiernt han mig sin høie Længsel synger.
 I Dag Naturen slynger
 Sin Rosenfrands hen paa vor mørke Bane.
 I Skovens Tempel skal jeg Ludvig skue
 Ved Maanens Altarlue.
 Det lærte Elskovs Aand mig tidlig ane.

Naar Tumlens Glædeskrig sig hisset hæve,
 Skal taust i Lunden tvende Hierter hæve.

De Kiørende.

Fra qualmsfulde Mure
 Til Marken saa huld!
 Der pløiede Jure
 Har ydet sit Guld.
 Saa friske, saa sunde
 De Bønder vi see;
 Ved kolige Lunde
 De hvæsse den blinkende Lee.

See, Blomsterne virke
 Et Tæppe, som gaaer
 Om gothiske Kirke,
 Hvor Korsene staaer.
 Saa brunn den sig reiser
 I lysgrønne Dag;
 See, hvor Storken kneiser,
 Paa det gamle, mosgroede Tag!

Himelveien mod Havet
 Medluder saa brat,
 Med Skygge begavet,
 Med Træer besat.
 Her risle saa milde
 De Bølger fra Land,
 Fra venlige Kilde
 Langt ud i den himmelblaa Strand.

Saa langsomt i Sandet
 Vi glide afsted;
 Imens ruller Vandet
 Ved Hestenes Fied.
 Den flagrende Maage
 Flyer hen over Sø.
 Hist see vi i Taage
 Tycho Brahes kneisende D.

Her Bogenes Kroner
 Sig om os har hvalt.
 De spøgende Toner
 Vi høre jo alt.
 See Teltene hvide!
 See hvirvlende Røg!
 Vi fiøre, vi ride,
 Vi ile til Latter og Spøg.

Dyrehaven.

Mødende Chor af Alt.

Allons! Allons! Courage! Courage! Courage!
 Skønne Rariteter, Løier og Spas!
 Dyr fra Asia, Africa,
 Europa, Nyholland, America!
 Subtile Kunstter!
 Magiske Dunster!
 Smukke Damer, I komme tilpas;
 Som I spinde Hør, saa spinde vi Glas;
 Som I dandse paa den brede Jord,
 Saa dandse vi paa den smalle Snor.

Smagfulde Pantomimer!
 Peer Døver og Kirsten Rimer!
 Baldhorn og Violiner!
 Bajatser og Harlefiner!
 Rager og Apelsiner!
 Insector og Prospector!
 Comedier og Tragedier!
 Nye Hegler og Karter!
 Tobakssdaaser med Bonaparter!
 Fuglebure og voxfigurer!
 Cartoucher og Destoucher!
 Frederik af Preussen i egen Person!
 Bidstebaandsjoden og Mendelsohn!
 Af Drifkevare
 En utallig Skare!
 Skynder jer bare!
 Skønne Rariteter, Løier og Spas!
 Allons! Allons! Courage! Courage! Courage!

Spadseregang.

En Dame.

Jh, Hillemænd! skal vi træffes her?

En anden.

Velkommen i det Grønne! Det er et deiligt Vær.

De gaae hinanden forbi.

En Borger.

Er du kommen herud, din gamle Biørn?

En anden.

Hvad gjør man ikke for Kone og Børn!

Jeg selv lider ikke det Narreri.

Første.

Kan dog godt lide, Folk saadan gaae forbi
Med ordentlige, smukke Klæder paa;
Og Nogle er gar pyntet fra Top til Taa.

Anden.

Er det solid tænkt?

Gaaer rystende med Hovedet.

Første.

Han er nu saa flog;
Den Bogbinder taler altid, som en Bog.

En ung Pige.

God Dag, min Bedste! Det er lummert! hah!
Hvordan lever Papa og Mama?

En anden.

Der gaae de begge; jeg maa skynde mig.
Farvel! Jeg skal snart besøge dig.

Maria.

Hvem taler saameget med Deres Mand?

Konen.

Det er en ung Herre fra Langeland.
Han fortæller min Mand om Slægt og Venner,
Som boe derovre, og som han kiender.

Manden

kommer med et ungt Menneske.

Min Herre! hvis De ei vil forsmaae
Med os lidt om at spadserere gaae,
Og siden spise med i Græsset hist,
Saa glæder det os.

Maria sagte.

O, hvilken List:

Det er Ludvig!

Mand.

See, her seer De min Kone.

Den smukke Pige med Egeløvskrone
Om Haaret, det er en Frøken, vi har
I Kost.

Ludvig.

Deres Budskab jeg glad modtaer.

De gaae videre.

Et ungt Menneske.

O, hvilken deilig Pige der gif!
Hvilken tryllende Bægt! hvilket smægtende Blik!
Jeg maa see hende engang endnu.

De Andre.

Bilhelm, bliv hos os! hører du!

En.

Han er alt fløiten! Det er Fanden til Knøs;
Han løber efter hver deilig Løs.
Lad os tømme en Flaske midlertid;
Den Fornøielse er mere solid.

De gaae.

Dandseren paa Voltigeerlinien.

I Girkelbue,
Uden at grue,
Paa den smalle Snor
Høit fra Jord!
Kommer hid og seer herpaa!
Nu hænger jeg i Snoren kun ved en Taa.
Det veed jeg nok, at hvis jeg slap,
Slap jeg med Halsen knap.
Synes jer ikke, der er Noget i
At narres med Døden?
Han snuser om mig, som Ratten om Grøden,

Paa sin lumste Viis;
 Men fikst du Pæren, Zachariis? <
 Det er ikke Løier,
 Som jer fornøier;
 Det er Mod,
 Stærke Muskler, luende Blod,
 Dristighed og Foragt.
 Heisa, hopsa, uforsagt!
 Du rynker Panden, du satte Flok!
 Gavner jeg ikke nok?
 Heisa, hopsa, høit i Sky!
 Lad dem knye!
 Mit Liv er Sving
 Og Dødningspring.
 Som Jngenting
 Jeg svaier omkring,
 Til jeg gjør det allersidste Spring.
 Og spør saa St. Peder: Hvad Godt har du gjort?
 Svarer jeg Schweizeren: Ikke stort!
 Men hvad har de andre Bengler da gjort?
 En Cancellieraad.
 Den Knekt falder lidt impertinent.
 En Officeer.
 En Dragt Prygl han havde fortient.
 Et ungt Menneske.
 Det er Skade, han svæver dem for høit.
 En Borger.
 Af mig skal han ikke faae en Døit.
 Folkene bag Teltet.
 Her har vi gravet i Jorden et Hul;
 Det er fyldt med Kul,
 Mellem Græsset Luen slaaer op,

Røgen vifter i Bøgens Top.

Det er artig nok:

Hvem troer, her har været en Kof,

Naar Teltet ei længer her staaer,

Naar Folk ei meer at spadserere gaaer,

Naar Hiorten og Hinden

Piler af i Binden

Med lette Fied,

Naar Støvet og Løvet

Dækker Hullet til;

Hvem vil

Da sige saa lige:

Her har været et luunt lille Arnested?

Nogle Piger.

Hvorfor blæse de i Trompeten der?

Nogle andre.

Nu begynde nok deres Comedier.

En Jødedreng.

Deilige Pidskebaand, røde og blaae,

Gule, grønne, violette og graae!

Lad mig nu ikke for længe løbe!

Kommer at købe, kommer at købe!

Røde, gule, grønne og blaae i Fleng!

Jeg er en god lille Jødedreng.

Min Moder er syg, min Søster er død;

Hun fortiente til mig og min Moder Brød.

Jeg tiggede sammen et Par Markes Penge,

Saa købte jeg Baand, og løb saa længe,

Før at sælge dem her til godt Folk i Fleng.

Jeg er en god lille Jødedreng.

Kommer at fiøbe, kommer at fiøbe!
 Lad mig nu ikke for længe løbe!
 De Penge, jeg vinder her, som jeg haaber,
 For dem jeg fiøber min Moder Draaber;
 Saa reiser hun sig igien af sin Seng.
 Jeg er en god lille Jødedreng.

En Kone.

Jh! see, god Dag, min søde Madame!
 Der har De jo faaet en smuk, frisk Amme.

En anden.

Hvad synes Dem om min Glut?

Den første.

Paa min Ære!

Hun ligner virkelig sin cher père.

Manden med Hunden.

Vor Herre, mine Herrer! har lagt et stort Pund,
 Som De vel alle veed, i en Hund.

Dog denne de andre overgaaer;
 De fiældneste Kunster den forstaaer.

Den kan siige uden Puncterebog,
 Hvem af mine Herrer der er dum eller flog;
 Den kan siige uden ringeste Barsel,
 Hvem af mine Damer der laver til Barsel.

Kommer nu hid og seer herpaa! —

Min Gud! hvorfor mon de Fleste gaae?

Fiællebomand.

Speilecabinet,

Rof saa net!

Kommer hid, og leer!

Paa Hovedet J seer

Alle Ting,

Alt vendes omkring.

Kommer hid i Galop!
 Det Nederste vender op,
 Egens Rod,
 Pigens Fod.
 Speilecabinet,
 Nof saa net!

Mand.

Bed Comediehuset sig samler en Flok;
 Skal vi gaae derind?

Kone.

Som du vil, ja nok!

Ludvig.

Maa jeg byde Frøkenen min Arm?

Konen til Maria.

Forkøl Dem ikke, De er saa varm!

Marionetspilleren

triner frem, og siger:

Høistærede Publicum! her vil
 Vi føre op et Skuespil,
 Et herligt Skuespil, som knap
 Vil mangle de fornødne Klap;
 Thi Stykket er et Liggendesæ,
 Og Skuespillerne er af Træ.
 At gavne, medens vi fornøie,
 Har vi bestandig havt for Die,
 Da det er Kunstens Hovedsag,
 Som I skal faae at see i Dag.
 Her seer I intet Sværmeri;
 Med Sligt har vi ingen Maskepie
 Og endnu mindre Sympathie.
 Accurat som det i Livet gaaer,
 Til eders Fryd I skue faaer.

Det er det rene, gedigne Guld.
 Af Moraler Stykket er pærefuld;
 Humanitet og Dyd og Gavn
 Og frem for Alt Poesiens Gavn,
 Kort Alt, hvormed en ærlig Mand
 Bor oplyste Tidsalder glæde kan.
 Her seer I nu en borgerlig Stue;
 Vi efterligne Iffland og Kotzebue.
 Hvor huslig og net dog Alting staaer!
 Nu begynde vi alt; det er bedst, jeg gaaer.

Dækket gaaer op. Skuepladsen forestiller et anstændigt meubleret
 Bærelse, med Stole paa Gulvet, Ruder i Vinduerne o. s. v.
 Alt er simpelt, men reenligt.

Bertinden.

Den Skiebne er dog grumme tung,
 At være Enke, naar man er ung.
 Vel sandt, min brave, elskte Mand
 Jeg aldrig, aldrig glemme kan.
 Det var en sanddru Officeer;
 Saadan en Mand faaer jeg aldrig meer!
 Han havde en Hat, mens han var i Live,
 Saa forskudt med Rugler, at den ligned en Skive;
 Var altid i Fred til Krig parat,
 Som det sig sømmer en brav Soldat.
 Om han i Krig var parat til Fred,
 Er Noget, som jeg ikke veed.
 Han var ret af det gamle, ærlige Præg;
 Med egen Haand han tog af sit Skæg,
 Loe aldrig, men var stedse but,
 Kaldte mig dog sin søde Smut.

Af, du uforglemmelige Mand!
Jeg kunde græde en heel Spand Vand.

Hun græder.

Han døde! — O, hvis nu jeg stod
For en stor Forsamling, med dristigt Mod
Uden sand eller falsk Undseelse
Jeg skulde mig meget viist betee,
Dg sige til Publicum: Kiød er Hø!
Som min salig Mand skal I alle døe.
Fører eder derfor dydigt op!
Livets Hest pidsker af i fuld Galop,
Dg inden I veed et Ord deraf,
Har den smidt jer i den sorte Grav! —
Ha ha! hvor jeg dog er grumme vittig.

Griber sin Rok.

Et Menneske bør være flittig.

Spytter paa Fingeren, nynner en moralsk Spindevisse, falder i
Tanker, sukker, og siger endelig igjen:

Den Skiebne er dog grumme tung,
At være Enke, naar man er ung.

Det banker.

Hvem banker der? Luf op! kom ind!

Frieren kommer.

Jeg iilde hid, som Vestenvind,
Naar den til Rosen sig vil skynde.
Saa hurtig løber ingen Mynde.

Bertinden sagte.

Af, hvilken smuk, indtagende Mand!
Jeg elsker ham allerede, alt hvad jeg kan.

Soit.

Min Herre! De er jo en Digter.

Frieren.

Den Tid, jeg levner fra mine Pligter,
Den offrer jeg de hellige Ni.

Bertinden.

De vil nok sige de hellige Fem?

Frieren.

Bliv ikke vred, for jeg modsiger Dem;
Jeg vilde sige de hellige Ni.
Jeg iilde Deres Dør forbi,
Og saae et Glimt af Deres Stierne,
Som ganske forrykkede min Hierne.

Bertinden skielmsk.

Et Krudttaarn Hiernen er, min Herre!
Tro mig, der er sandelig Intet værre,
End naar man den ei vel forstaander
Mod alle Glimt med Fornuftens Pandser.

Frieren.

Fornuftens Pandser, skiondt haardt det er,
Modstaaer dog ikke Kiærligheds Sværd.

Bertinden.

Elskov er et Barn, som i sin Haand
Kun svinger en Nürnberger Høvlespaan.

Frieren.

Til Jordens Lys blev os Elskov fød,
En Høvlespaan i Lyset bebuder Død.

Bertinden.

Elskovs Sværd er et Einheriajsværd,
Man reiser sig snart til en anden Færd.

Frieren.

De forraader Kundskab og Lecture,
Jeg skal besynge Dem ved min Lyre.

Bertinden.

Af Stolthed kunde mit Hierte stige,
Hvis De meente, hvad De behager at sige.

Frieren.

Min Naadige! jeg er en Lurendreier,
Men derfor er jeg ingen Lurendreier.

Bertinden

efter en kort Pause.

Hvad koster en Skinke paa Torvet i Dag?

Frieren.

Bring ikke paa Bane denne Sag!
Taarerne staae mig i mit Die;
Priserne blive alt mere høie,
Luxus stiger alt meer og meer,
Ingen Sparksomhed blandt Folk man seer.
Alle skal have Kaffe og Thee,
Fornemme Giester og Assemblies.
I min Tid spiste man Ollebrød
Og Bergefist, som var lagt i Blød;
Men nu er Folk slet ikke moralske.

Bertinden.

Nei, nu er de ganske kamtschadalske!

Frieren.

For Alting rør ei ved den Byld;
Kamtschatka er en sand Idyl!

Bertinden.

Taler De maaskee lignelsesviis,
Fordi den er fuld af Vand og Gis?

Frieren.

For Kulden bruger man Foderstind,
Hvori de Store svøbes ind.

Bertinden.

Lyfter Dem ikke en Priis Tobak?

Frieren.

Fruen skal have saamange Laf.

I det han vil tage Tobakken, rører han ved hendes Haand. Hun rødmer, og taber Daasen. Han seer paa hende, hun seer paa ham. De slaae Dinene ned, de slaae Dinene op.

Frieren entusiastisk.

O! hvilken Taler, nok saa flog,
 Kan tolke Hierternes stumme Sprog?
 Den, som sin Fryd med Ord kan male —
 Han er arm paa Fryd, eller ogsaa paa Tale!
 Den sande Glæde er stum, som en Hund;
 Glæden slaaer Begplaster paa hans Mund.
 Hans høie Begeistnings Himmelelv
 Gaaer meget betænksom i sig selv.
 Rigtig nok skulde man troe, Poesie
 Ved slige Leiligheder Folk stod bi.
 Shakespear, naar han er begejstret, taler,
 Og Göthe; men det duer ei for en Daler.
 De følger ikke den rigtige Regel,
 Roses desuden af Tieck og Schlegel.
 Jeg læser i den spildte Urt
 Dit hele Hierte saa reent og puurt.
 Det slaaer for mig, for mig, for mig!

Bertinden

styrter i hans Arme.

Ja, Elskte! ja, det slaaer for dig.

Frieren.

Du gode Gud! hvi staae vi ene?
 Denne skønne Expositions-scene

Fortiente nok at sees af Fleer.
Saa salig blier jeg aldrig meer!

Bertinden.

Du skal blive salig saa tidt, du vil!
For dig luffes aldrig mit Hierte til.

Almindeligt Klap og Bravoraab.

Marionetspilleren

kommer frem, og tørrer Sveden af Panden.

Ihr Herren! det var den første Act.

Er det ikke, som jeg har sagt?

Den anden er ikke fuldt færdig til Enden.

Det skal spilles saa varmt, som det kommer af Pennen.

Gaaer.

Første Kunstdommer.

Det Stykke er fuldt af sandt Genie.

Anden.

Den pure, klare Livsphilosophie.

Tredie.

Som er og bliver dog den bedste;

De maae sige, hvad de vil, de Heste!

Fierde.

Bertindens Rolle er meget naiv.

Femte.

Havde hun kun lidt tyndere Liv!

Siette.

Acteurerne gjør saamænd Alt, hvad de kan.

Saae De, hvordan Frieren greb sig an?

Syvende.

De er kun af Træ; men det er det samme,

De gjør mange Levende til Skamme.

Ludvig sagte til Maria.

Tag denne glødende Apelsin!
Hvor dine Kinder har sødt Carmin!

Maria trykker hans Haand.

Dækket gaaer op. Frieren kommer ind med en stor Potte, som
han sætter paa Bordet.

Frieren.

Nu er jeg da endelig Bert i Huset.
I Lønden er Biin, jeg har skyllet Kruket.
Min Kone sidder varmt inden Døre;
Derfor tog jeg hende. Hvad skulde jeg gjøre?
Jeg havde længe støvet omkring,
Var en Døsmer, kunde Jugenting. —
Det er dog galt, naar jeg ret betænker;
Min ømme Samvittighed det krænker.
O, Gud! hvor kunde jeg handle saa slet?
Bagefter kommer tyndt DL, nu angrer jeg det!

Slaaer sig for Panden, og spanker op og ned ad Gulvet med
lange Skridt.

Ha! hvor vi Mennesker dog er smaae. —
Men tøs — jeg hører Nogen gaae!
Det er nok Gen, som vil smage min Biin.
Den er for Maven en sand Medicin.
Berter maae ei være sluddervurne,
Det sømmer dem ei at gaae paa Gothurne,
Dem blev ei givet dette Bund,
Høist gaae de paa Soffer af Hiertens Grund.
Hvad kommer der ud af min tragiske Klage?
I den virkelige Verden jeg vender tilbage.

Han visker Støvet af Stolene, skyller Glassene, og sætter dem
paa Bordet.

Nu gavner jeg Verden med min Flid.

Saaledes bør man anvende sin Tid.

Første Kunstdommer.

Hvilken Overgang fra Varmt til Koldt!

Anden.

Hvor Characteren er vedligeholdet!

Tredie.

En Digter er dog et stort Genie.

Fierde.

Især naar han kiender sin Psychologie.

Det banker paa Døren. Berten lukker op. En Laps kommer ind.

Lapsen.

Herr Bert! lad mig faae et Glas Eggepunns,

> Som jeg kan helde i mit Spunds.

Berten.

Gierne, min humoristiske Herre!

Lapsen

sætter sig paa Bordet, og floiter.

Gid han kun ikke kaldte mig værre!

En Tilskuer.

Hvad er Humor?

En anden.

Ikke Andet

End Vædske; nemlig hvad der er vandet.

En tredie.

Seer I vel, Jaer! det er paa sin Engelskf.

Første.

Mig synes før, det er paa sin Bengelskf.

Berten kommer ind.

Her er Eggepunns, som kan Ganen glæde.

Men lyster Dem ikke et bedre Sæde?

De smudser til deres nye Kiol.

Med Bægt.

En fornuftig Mand bør sidde paa Stol.

En Stolemager
blandt Tilskuerne.

Den Hib var god!

En Skrædder.

Kun som De troer;

En fornuftig Mand sidder tidt paa Bord.

Lapsen.

Meer Puns, Herr Bert! tøv ei for længe.

Berten henter meer. Lapsen drikker, og tager i Døren.

Adieu, Herr Bert! Jeg har ingen Penge.

Berten.

Hvad, Anegt? og dog er du impertinent?

Lapsen.

Jeg har Kræfter, det er Enhver bekiendt.

Gjør ellers ikke for meget Spectakel!

Jeg kiender min Fader, den rige Jafel.

Berten.

Snik, Snak! jeg kiender din Fader ei;

Du kiender ham maaskee saa lidt, som jeg.

De slaaes. Berten faaer Brngl. Lapsen gaaer.

Berten

kommer tilbage. Han gaaer længe med Armene over Kors op
og ned ad Gulvet. Forventningen er spændt. Endelig giver
han sig bitterlig til at græde.

O, Gudskeelov, at jeg fik Lust!

Nu kom jeg igien til min Fornuft.

Der er Dieblif, da den bliver knækket.

Jeg kan ordentlig blive ganske forstrækket.

Men hvad kommer der ud af al min Talen?
Jeg glemmer jo reent at sige Moralen!

Han maaler Midten af Theatret med tragiske Skridt, stiller sig
derpaa mod Tilskuerne, strækker Armene ud, og brøler:

Åh! Verden fordrer saa mangt et Suk.
Jeg skulde have Penge — og fik kun Hug!
Det skadte mig ikke, det skete med Rette;
Hvorfor indbildte jeg Fru Lisette
Min Kiærlighed, ved den spildte Priis?
Nu kommer bagefter Tugtens Riis!
O, Menneske! du reent er beet,
Hvis du slipper din Dyd og din Moralitet.
Speil dig derfor i mit Exemplar,
Og hold paa dem begge, mens du dem har!

Tilskuerne svømme i Taarer.

Marionetspilleren med Pengetallerkenen.

Ihr Herren behager at tilgive!
For denne Gang maa det derved blive.
En Skielm giver mere, end han har.
For denne Gang intet mere færdigt var.
Slige Stykker meget beqvemme ere,
Man kan holde op, hvor det skal være.
At ellers Planen er lagt med Flid,
Det seer Enhver, som besidder Bid.
Den første Act af Dmhed og Graad
Og Følelse næsten var ganske vaad;
Den anden var tragisk, saa munter igien,
Og atter tragisk til Beslutningen.
Det er Skade, den tredie ikke er færdig,
Den bliver fuldkommen de andre værdig.

J den bliver Helten desperat,
 Og giver sig til at være Soldat,
 Gaaer mange Hug, ømmer sig saare.
 Det kan ikke beskrives uden Taare.
 I Morgen spille vi atter her,
 I Fald det kun bliver Opholdsvær.
 Over Bær og Vind ei Mennesket hersker.
 Binder Munden nu ei paa Øen, som tærsker!
 Raster i min Hat paa den glade Dag!
 Standspersoner betale efter Behag.

En Mand

giver ham en Toskilling.

Min fiære Ven, kom hid! see der!
 Det Stykke er ærligt de Penge værd.

Folk gaae bort.

Manden med Vognen.

Laaner Dre, laaner Dre!
 Her kan J føre
 Allersombest
 Uden Hest.
 J kan selv være Hest.
 Indretningen er huul:
 J dreier et Hiul,
 Saa fører J til,
 Saa meget J vil.
 Det er for Penge at spare
 I denne Tid,
 Da Hestene er rare.
 Kommer hid, kommer hid!
 Mechanisk Kunst;
 Hvis det morer jer ei,
 Maae J føre omsonst.

Manden ved Kilden.

Det er saa lummert og saa tungt,
 Det brænder stærkt deroppe;
 Her skygger Løvet grønt og ungt
 Fra Baarens lyse Toppe.
 Her springer langt fra Qualm og Larm
 Bed Sang af Nattergalen
 Den tykke Straale som en Arm
 Fra Høien ud i Dalen.

I sorten Mulm, i dyben Jord,
 De klare Bølger rinde;
 En ukiendt Bei de langsomt snøer
 Sig ligesom i Blinde.
 De risle giennem Jordens Bryst
 I Dybets mørke Huler,
 Dg skue sikkert der med Lyst,
 Hvad Overfladen skjuler.

Den Berden, som vi ane hist
 Dybt under Havets Bunde,
 Den har de giennemtumlet vist,
 Dg bølget i dens Lunde.
 Den runde, tykke Sølværm,
 Som risler her forvildet,
 Har kysset Ellepigens Barm,
 Dg druffet hendes Billed.

I gamle, længst forsvundne Tid
 Der var en deilig Pige;
 Hun var saa god, hun var saa blid,
 Hun var saa from tillige.

Et Crucifix i Hytten stod,
 For det hun altid knælte,
 Naar Maanen med sit Aftenblod
 Paa Crucifixet dvælte.

Engang hun gik i denne Skov,
 Og fæstede sit Dje,
 Imens hun sang sin Frelser's Lov,
 Paa Stiernen i det Høie.
 Da foer hun vild paa spæde Fod,
 Og Tørsten hende plaged;
 Tilfaldt blev hun i Hu saa mod,
 Hun græd, og sig beklaged:

„Af, Gud! hvorledes kommer jeg
 I Aften til min Hytte?
 Jeg reent forseilet har min Bei,
 Jeg kan ei Foden flytte.
 Jeg er saa tørstig, og her er
 Ei allermindste Draabe,
 Kun vilde Dyr og Spøgelses!
 Af, Gud! hvad kan jeg haabe?“

Og see — hver den, som troer paa Gud,
 Den hjælper han i Nøden —
 Hvor Taaren faldt, et Bæld sprang ud,
 Og løe i Aftenrøden.
 Da drak hun af det klare Vand,
 Og fulgte Bølgen rolig;
 Den ledte med sin Blomsterstrand
 Til Kirstens lille Bolig.

Sanct Kirsten hviler sødt i Blund
 I Gravens Arme milde,
 Dog kommer hun hver Midnatstund,
 Og stirrer paa sin Kilde.
 Som hendes Øie den er blaa,
 Som hendes Blik den blinker.
 Kom, I som gaae der ovenpaa!
 See, liden Kirsten vinker.

Ludvig henter Maria et Glas Vand. Hun drikker.

Ludvig.

Søde Farveharmonie!
 Flydende Sølv
 I klare Krystal,
 Som den hvide Finger
 I Øthren bringer!
 Sølvbølgen kysker
 Den Purpurkoral,
 Som Læben omringer!

Maria.

Smiger, Smiger!

Ludvig.

O, I søde Piger!

Maria.

De Gamle vente.

Ludvig.

Vi dem snart indhente.

En fed Kone.

Jeg ønsked, at vi var vel kommen hjem;
 Her blier jo saa fuldt, at man ei kommer frem.

Et ungt Menneske.

Jeg har altid Længsel
 Efter saadan en Trængsel.

Saa kommer man de fiære Piger saa nær,
De smukke især;
Rører ved deres Hænder,
Skuer i deres Dine, som tænder,
Indsuger med sit Blif
Elskovsdrif.

Søde Gudinde!

Du kommer for at svinde.
Hvilket Die! hvilken Arm!
Hvilken Bæxt! hvilken Barm!
Jeg har altid Længsel
Efter saadan en Trængsel.

En ung Pige.

Saae du den smukke Fyr, som gif,
Med det brændende Blif?

En anden.

Det brændte paa dig.

Den første.

Du vil nok narre mig!

Jøderne under Træet.

Es war ein alter Mann,
Der nahm ein junges Weibchen,
Gar schön und zart von Leibchen.
Da ging das Wesen an:
Er lächelt', und er schmeichelt's,
Er küßt' es, und er streichelt's.
Allein — das war sein Ziel,
Und das war doch nicht viel.

Er lebt ein ganzes Jahr
Mit seinem jungen Weibchen;
Das zarte, feine Leibchen
Blieb immer, wie es war.

Wie ich gesagt: Er schmeichelt's,
 Er küßt' es, und er streichelt's.
 Allein — das war sein Ziel,
 Und das war gar nicht viel.

Einmal er sagte: Hent'
 Muß ich dich, Kind! verlassen.
 Es dürfen mit dir spassen
 Nicht fremde Männerleut'.
 Darfst nicht der Treu vergessen,
 Verbot'ne Speis' nicht essen;
 Sonst krieg ich armer Mann
 'Ne Stirn mit Hörnern d'ran.

Das Weibchen sagte: Ei!
 Eh' soll mich Gott bewahren,
 Wenn durch ein solch Verfahren
 Du kriegst ein solch Geweih.
 Der Mann weint Freudenthränen.
 Er ging. Da kam mit Sehnen
 Ein junger Herr fürbas —
 Und Alles sie vergaß.

Als nun der Alte kam
 Gar spat und müd' zu Hause
 Zum lieben Abendschmause,
 Und hübsch den Hut abnahm,
 Rief sie: Wie kannst du lügen,
 Und mich so arg betrügen?
 Du böser, alter Mann!
 Hast ja nicht Hörner d'ran!

Folk, som have omringet Joderne, opslaae en stor Skoggerlatter.

Harlekin

uden for en Siællebo, meget alvorlig og vigtig.

Mens Pøbelen hisset vildt sig fryder
 Over Smudsigheder og Næstens Lyder,
 Indbyde vi her til Subscription
 For den af Publicum mere fine Portion.
 Her finde vi en dannet Digter,
 Som synger kun om Fornuft og Pligter.
 En Poppedreng vel af Fødsel han er,
 Men hans Talenter har svunget ham høit i Vær.
 Mange Mars Flid har lært ham, Smør
 Heel snildt at forene med en Dør.
 Hans store Plan, mens han hopper herveden,
 Er den: at forædle Menneskeheden.
 Mine Herrer og Damer, behage De?

Den fine Portion.

Ja, det forstaaer sig, ham maae vi see.

De gaae ind i Siællehytten. En stor, grøn Poppegøie sidder paa
 en Forhoining.

Harlekin

bufter ærbødigt for Poppe.

Opmærksom det samlede Folf nu tier,
 For at høre paa Deres Poesier.
 Begynd med det Vers, De gjorde forleden!

Poppe rødmande.

Harlekin! du veed, jeg er saa beskeden.

Harlekin.

Det veed jeg nok, jeg har stedse funden
 Dem med Beskedenhed i Munden;
 Dog veed jeg nok, De læser gierne
 De smukke Producter af Deres Hierne.

Sagte.

De kan jo sige, jeg bad Dem ad.
Gjør en Fortale, bær Dem fornuftig ad!

Po p p e r o m m e n d e s i g .

Giennemtrængt af den Overbeviisning,
At man med Folks moralske Bespiisning
Maa være meget samvittighedsfuld,
Dg ikke sælge dem Bly for Guld,
Skulde jeg ikke vovet at lade
For Lyset komme disse Blade,
Hvis ikke Venner, hvis critiske Dom
Jeg bryder mig grumme meget om,
Alle havde givet mig Mod,
Dg bedet mig dog at være saa god.
At jeg har anvendt megen Glid,
Dg brugt en grumme Hoben Tid,
Før et Ord slap ud af min Digterels —
Er en Erklæring, jeg skylder mig selv.
En Kleinsmed bruger sin Fiil med Forstand,
En Riimsmed er ligesaa klein, som han.
Det er saa en Sag med Geniets Ild;
Den udbryder ofte alt for vild.
Jeg priser Betænkksomhedens Band,
Paa hvert et Vers har jeg heldet en Spand.
Thi vil jeg slutte med et Claudatur
Dg Mottoet: nonum in annum prematur,
I det jeg med et ærbødigt Sind
For Lyset bringer disse sexten Bind.

T u t t i a f f u l d H a l s .

De er en ung, beskeden Mand;
Vi bede Dem, syng, alt hvad De kan!

Harlekin.

Lad Hymnen til Middelmaadighed tone!
Den skaffed Dem jo Deres Digterkrone.

Poeppe declamerer:

Du ædle Middelmaadighed!
Stig fra din høie Zone ned
Til Gen, som kalder dig med Smerte,
Af ganske — ganske — ganske Hierte.

„Hvis du vil høste Livets Frugt,
Da gaa ad Middelveien smukt!“
Den Sætning mig saa vel behager,
At ei engang jeg Vers undtager.

Hvis galt, excentrisk Sværmeri
Skal kunne kaldes Poesie,
Da troer jeg, vi bør efterstræbe
Den allermindste Gnist at dræbe.

Og uden just at prale stort,
Saa troer jeg, vi har alt det giort;
Paa senest Tid heel flogt vi skalter
Med vore gode Brandanstalter.

J ret fornuftig Poesie
Bør aldrig spores Phantasie.
Hvad Dævlen rager Phantasien
Den mindste Emule Poesien?

J gamle Dage gif det an,
Den Tid i Mørke famled man;

Men nu i de oplyste Tider
 Eligt Barbarie man ikke lider.

Hvi skriver nu en sand Poet?
 Af Iver for Humanitet,
 For vor Moral at understøtte,
 I Korthed: for at giøre Nytte!

Naar Folk vil gaae paa Svir i Kro,
 Han drager dem til stille Ro;
 Hvad ei de gidder hørt i Prosa,
 Det siger han dem snildt sub rosa.

Det nemlig: At det sommer sig
 For dem at være skiffelig;
 At kun det er de Skiffelige,
 Som komme ind i Himmerige.

Hvor itort for en moralsk Poet
 At tolke blid Humanitet;
 Om jveden Grød og jvegne Pligter —
 Hvor skönt, hvor saligt for en Digter!

Du ædle Middelmaadighed!
 Jeg elsker dig med stor Bæsted.
 Din Deilighed giort haver mig til Træl,
 Og indtaget mig med Storm, det svær jeg paa min
 Siæl.

En Tilskuer.

Poppe bedder han, Pope burde han hedde.

En anden.

Efter saadan en Karl skal man længe lede.

En Critiker

tager Poppe fortrolig under Armen, og gaaer hen med ham i en Krog.
 Med Forlov, min Herre! Det Digt gjør Dem Hæder.
 Der stødte mig kun et Par enkelte Steder;
 I første Vers kom „ganske“ lidt
 (Efter min individuelle Mening) for tidt.

Poppe trohiertig.

Det var for at faae de fire fornødne Fodder.

Critiker.

Man maa ofte knække haarde Nodder;
 Men en Mand, der spiller saa færdigt paa Fire,
 Kan det aldrig genere at gaae paa Fire.
 Saa var der ogsaa et andet Sted
 I Digtet, en Smule længer ned,
 Nemlig: „Det nemlig!“ See, det er værre;
 Det er ikke poetisk nok, min Herre!
 For Resten ønsker jeg dem til Lykke,
 Thi Digtet er, min Salighed! et Mesterstykke.

Poppe.

Eiden De bander saa høit derpaa,
 Saa troer jeg selv, det maa være saa.
 Jeg takker for Deres fine Anmærkning.
 Man trænger ofte til Forstærkning.
 Jeg bliver sandelig aldrig vred,
 Naar man retter mig med Beskedenhed;
 Tværtimod er det høist profitabelt for Aanden,
 Naar Critik og Genie gier hinanden Haanden.

De gier hinanden Hænder, og gaae.

Harlekin

kommer frem, og siger til Tilskuerne:

Føler I jer nu ikke anderledes stemt?
 Er Smaahedsaanden ei reent forglemt?

En Rigsort har J givet os, men
 Gif J ikke Forædling nok for den?
 Det er skönt, at høre to store Mænd tale,
 Som de tvende nylig, uden at prale.
 Skilles nu ad foruden Riv,
 Og anvender jer Forædling i det practiske Liv!

Folk gaae.

Pigerne inde i Skoven.
 I Skyggen vi vanke
 Blandt lysgrønne Straae;
 Sanct Hans=Urt vi sanke,
 Hvor Blomsterne staae.
 Væne lille Urt
 Staaer saa reent og puurt,
 Staaer saa frisk og grøn,
 Uformærkt i Lon.

Bag Kiøffenets Række
 Vi hensætte den,
 Fra Trælistens Sprække
 Den snør sig da hen.
 Hvis den fæster Rod,
 Blier vor Skiebne god;
 Døer den paa sit Sted,
 Af, da døe vi med!

Da ikke vi kommer,
 Saa glade, saa froe,
 Her følgende Sommer,
 Naar Blomsterne groe.
 Hist, hvor Korset staaer,
 Hist paa Kirkegaard

Blege ligge vi.
Da er det forbi!

Sanct Hans-Urt vi sanke,
Hvor Blomsterne staae,
Blandt Stammer saa ranke,
Blandt lysgrønne Straae.
Bæne lille Urt
Staaer saa reent og puurt,
Staaer saa frisk og grøn,
Uformærkt i Lon.

Manden.

Nu skulde vi snart vel udpakke vor Mad?

Ludvig.

Folk begynder endnu ikke at skilles ad.

Konen til Maria.

Alle Mandfolk betragte Dem med et Luf.

En Galning, som gaaer forbi.

Det kommer af det, hun er saa smuk.

Maria.

Hist sidder en gammel Mand, som er blind,
Med nedbøiet Hoved, med nedbøiet Sind;
Han synger saa rørende, lad os ei gaae,
Lad os blive lidt og høre derpaa!

Den Blinde.

Giver den gamle, blinde Mand lidt,
Som her under Egen sidder og synger!
Hans Røst er saa svag, hans Haar saa hvidt,
Kummer hans matte Hierte nedtynger.

Alt Gravens Taage sig tungt har lagt
 Omkring hans døde, udslukte Blikke;
 Han trylles ei meer ved Naturens Pragt,
 Han hører kun Fryd, han føler den ikke.

Han havde en Hustru, saa from og blid,
 Af! ogsaa hende skulde han miste;
 Han hørte, hun ralled i Dødens Strid,
 Men kunde ei see hendes Dø brikke.

Fiolen var hans eneste Trøst,
 Den havde en Ven ham i Døden givet.
 Naar Mulmet han giennembrød med sin Røst,
 Da kaldtes han som tilbage til Livet.

Men af! i Vinter, i yderste Nød,
 Da Ingen ændsed hans Sang og Klage,
 Da solgte han sin Fiol for Brød.
 Nu har han intet mere tilbage.

Snart trænger min Siæl af det døde Leer,
 Som, liig en Snegl, den maa med sig slæbe;
 Snart er jeg Ingen til Byrde meer,
 Snart tier min kolde, min hvide Læbe.

Skaffer mig min Fiol igien,
 At jeg kan tolke min stumme Smerte!
 Det var min eneste, sidste Ven;
 Skaffer mig min Fiol igjen!
 Ellers brister mit fulde Hjerte.

Maria

lader sin lille Pengepung synke i hans Hat.

Ludvig.

Søde Pige!

Maria.

Mod den gamle Mand er vi lyffelige.

En Herre.

See, hvor Folk staaer hijs om Teltet i Rhynger;

Det er nogle unge Folk, som synger.

Deres Stemme har en ganske behagelig Klang;

Skal vi ogsaa lytte til deres Sang?

Det øvrige Selskab.

Aa ja!

Sang fra Teltet.

Da Oldtids gamle Guder døde

Af Alderdom;

Da for den friske Morgenrøde

Bor Middag kom;

Da høit Dplysnings Sol sig reiste,

Saa tidt paafaldt,

Dg da dens Straaler, mens den kneiste,

Dplyste Alt;

Dg da dens stærke Ild afbrændte

Hver Blomst saa net,

At der, hvor man sit Die vendte,

Stod et Skelet:

Da kom en lille Gud tilbage,

Medynksom, god,

Som lindred de Profanes Klage

Med Drueblod.

Viinranken bredte ud sin Skygge,
 Saa sval og mørk,
 At selv man sad for Solen trygge
 I hedeft Drk.

Ton høit, vor Tak! mod Himmelbuen
 Til ham, hvis Kraft
 Har gæget os saa huldt i Luen
 Med Druesaft.

I denne brogetsfionne Brimmel
 Blandt Spøg og Tant
 Vi tænker os den gamle Himmel,
 Af! som forsvandt.

Herren.

En ganske behagelig Melodie;
 Men Ordene nymodens Sværmeri!

Glaspufteren.

Glaspufteri!
 Naturlig Magie!
 Her kan I lære,
 Hvordan der af en Blære,
 Glydende og blød,
 Kan blive en Flaske,
 Som kan stikkes i Tasse
 Med Viin saa rød.
 Glaspufteri!
 Naturlig Magie!

En fuld Mand

trænger sig giennem Mængden.

Det maa jeg sgu see!
 Kan I bare jer for at lee?

Jeg har nu druffet saa tidt,
 Gud være lovet!
 Som der er Haar paa mit Hoved;
 Og dog veed jeg ikke —
 Den fordømte Hikke! —
 Og dog veed jeg ikke,
 Hvordan Glasfer de lave,
 Som smage min Mave
 Saa rart.
 Det er klart:
 Det maa jeg vide.
 Gaaer lidt tilside!

Eftertænk som.

Det er dog underligt: naar man er fuld,
 Saa er man saa genegen til at falde omfuld.
 Det kommer af Druesaften,
 Og af Gen=tre=pedalraften —
 Og af det, jeg har druffet for meget i Aften!

En gammel Mand
 med en Perspektivkasse.

J fiære Venner, kommer hid!
 Her kan J for en ringe Hvid
 Faae mange smukke Ting at see
 Igiennem disse Huller tre.
 En lille Verden underlig
 I Kassen jeg har samlet mig.
 Naar kun jeg trækker i en Snor,
 Bevæger jeg den hele Jord,
 Og bringer Folf og Stæder frem,
 Og atter strax forjager dem.
 J fiære Venner, kommer hid!
 Det koster kun en ringe Hvid.

Man famler sig om Kassen.

Her seer I nu en Klippetop,
 Hvoraf en Vandrer stiger op.
 Paa Klippen staaer en rød Ruin,
 Paa Porten skrevet staaer Latin,
 Langt borte, Skriften er kun fin.
 Det er en gammel Ridderborg;
 Saa taus den synker hen i Sorg,
 Og skuer underlig og blid
 Tilbage i den svundne Tid,
 Da Riddere med Brynier blaae
 Og skionne Møer den om sig saae.
 Et Hul i Taarnet hist I seer;
 Nu er der intet Vindue meer.
 Der sad engang en Pige blid
 I Aftenrodens dunkle Tid,
 Og stirred taus ad Veien hen,
 Og ventede længselfuld sin Ven.
 Af, Tiden kommer, Tiden gaaer!
 En Kirke i det Fjerne staaer,
 Ved Altret er en Marmelsteen,
 Den ruger paa de Elsktes Been.
 Seer kun, hvor langsomt, sørgelig,
 Den trætte Vandrer nærmer sig,
 Mens Solen bag den røde Muur
 Gaaer ned i hellige Natur.

Skifter om.

Her seer I tvende Hære staae;
 Med Kampkraft de begge slaae.
 I seer ei Røg, der blier ei skudt;
 Den Tid var endnu intet Krudt.
 Da gieldte det, i Herrefærd

At trænge giennem Spyd og Sværd.
 De synge høien Heltesang,
 Og vil hinandens Undergang.
 Naturen føler ofte Harm,
 Og dræber sig med egen Arm;
 Da vælter Bierget Flammer op,
 Da skælver Jordens Kæmpefrop,
 Da lyner det i høie Blaa,
 Og Dybets Bølger vældigt slaae,
 Da spænde Mandens Muskler sig,
 Og fordre Baabenbrag og Krig.
 Saa vexler det til sidste Led
 Imellem Had og Rærlighed.

Skifter om.

Lidt mørkt og sort det falder her;
 Vi meer ei over Jorden er.
 Vi stige ned i dunkle Fjeld,
 Omsuust af kolde Kildevæld.
 Seer I, hvor rigt det røde Guld
 Sig slynger bag det kolde Muld
 I haarde Steen? Som modne Halm,
 De meie bort det rige Malm.
 Men seer I hist en Sky saa hvid,
 Som langsom, stolt sig vælter hid?
 Den favner Biergets store Aand,
 Som bringer Døden i sin Haand.
 Hvis ikke ned de kasted sig,
 Da dræbte han dem sikkerlig,
 Thi han er i sin Hu saa vred,
 Fordi de bryde hans Rolighed,
 Fordi de rane bort hans Skat,
 Og lyser op hans mørke Nat.

Han hedder Kobolt, og er hvid,
 Og er bekiendt fra gammel Tid.

Skifter om.

Tilbage vi i Tiden gaaer,
 Om I saa synes, nogle hundrede Aar.
 Her seer I nu et gothisk Kammer,
 Det svage Lys i Ratten flammer;
 Ved Bordet sidder en geistlig Mand,
 Med Haand under Kinden grubler han.
 Pergamenter af Alder graae,
 Gamle Skiolde med Skrifter paa,
 Træbark med halvndslukte Gisser,
 Stene med Runer og Hieroglypher,
 Ting af mere Værd, end I troer,
 Ligger rundt omkring paa det store Bord.
 Han stirrer ud i den vide Natur,
 Giennem Bindvet paa den tykke Muur.
 Naar man sidder i mørke Midnatstund,
 Og stirrer ud i den dunkle Rund,
 Og Maanen med sine blege Miner
 Kneiser over de gamle Ruiner,
 Da bliver man saa underlig,
 Det Svundne og det Kommende hæver sig,
 Det Nærværende ubemærket dør
 I Ubetydelighedens Elør.
 Han skuer dybt i Naturens Høie,
 Den ædle Mand, med sit skarpe Die,
 Og stirrer til den straalende Top,
 Hvorfra vi er sunken og atter skal op.
 Saa griber han Pennen i sin Haand,
 For at indgyde Nutid Oldtids Mand.
 De adspredte Sange han forvandler

Til et gothist Epos, som lever og handler.
 Laf være den gamle Canonicus!
 Han hedder Saxo Grammaticus.

Skifter om.

En aaben Mark her for jer staaer,
 Et Vindpust over Sæden gaaer.
 Det er saa tyst; slet ingen Støi!
 See, midt paa Marken staaer en Høi.
 Paa Høien staaer en Runesteen,
 Derunder hvile gamle Been.
 Den Høi staaer der fra Arilds Tid;
 Nu pløies den med megen Flid
 Til Grunde af sin Eiermand,
 At den kan blive Agerland.*
 Alt ofte har han prøvet paa,
 De store Stene bort at faae,
 Fordi de fyldte op hans Jord;
 Men denne var ham alt for stor.
 See, Maanen giennem Skyens Rift
 Nedstirrer paa den gamle Skrift.
 Imens den Døde vandred her,
 Den stirred i hans Taareskær.
 Thi Maanen er en gammel Mand,
 En Trolde, som ei begribes kan.
 Han smiler lige huld og blid
 I høitidsfulde Midnatstid
 Til Elskovs helligsagte Fied
 Og til det skumle Rettersted.
 See, hvor paa Runerne han seer,
 I det han iler bort, og leer.
 De fældne Tegn han vist forstaaer,
 Hvis Mening svandt med svundne Aar;

Dg hvis han tale var i Stand,
 Fortalte os den gamle Mand
 Bist mange underlige Ting,
 Som der er skeet paa Jordens Ring.
 Men da nu kun hans matte Blif
 Kan tolke, hvad han skue fik,
 Saa vækker han, veemodig, blid,
 Blot Anelser om dunkle Tid.

Alle stirre henrykte paa Maleriet. Den Gamle lader Laaget
 synke. Baldhornene blæse under Egetræet ved Gynge.

Gyngefang.

Op og ned,
 Ned og op!
 Bed Blomsterbed,
 Over Egens Top!

Under Spil og Klang
 Bore Stole gaac,
 Med Timernes Gang,
 Hinanden bagefter
 Af alle Kræfter,
 Uden at naae.

Op og ned,
 Ned og op!
 Bed Blomsterbed,
 Over Egens Top!

Som lysfuar Piil
 Fald ned, min Krands!
 Med behændig Nil

Paa den Lof, som sig slynger
Om Pigen, som gynger
I Girkeldands.

Op og ned,
Ned og op!
Bed Blomsterbed,
Over Egens Top!

Lyd, kiælne Luth!
Nu hæver hun sig.
Den søde Glut!
Hendes funklende Die,
Som en Stierne i det Høie,
Skuer ned paa mig.

Op og ned,
Ned og op!
Bed Blomsterbed,
Over Egens Top!

Jeg kysser dig, Lust!
Her aanded hendes Mund
Blomsterduft
For en liden Stund.
Livsalige Sted!
Men Kloffen ringer,
Af! ud hun springer;
Jeg springer med.

Ei længer ned,
Ei længer op!

Jeg følger dit Fied,
 Dit svævende Fied,
 Du Rosenknop!

Idyl.

Her, under Egenes Ly, hvor Binden vifter saa køligt,
 Bille vi sætte os ned om det simple, landlige Træbord,
 Som af to Pæle bestaaer og tvende høvlede Bræder,
 Meget behændigt af Snekfren med Fiirtomme-Søm sammen-
 føiet,

Paa den rolige Bænk, som ogsaa bestaaer af to Pæle,
 Men kun et eneste Bræt, et Bræt altsaa mindre end Bordet.
 „Mikkel! du herlige Kudst, som styrer de vælige Heste,
 Gier dem med Pidsken et Rap, og siger: Hup! hup! vil
 I løbe!

Derimod klappende dem saa broderligt, naar de har udtient,
 Mens den flegede Skofte du stikker i fraadende Munde;
 Mikkel! stig op paa Hiulet, det rullende, hæv dig paa
 Bognen,

Tag os vor Skinke, vor Lax, vor Senop, vort Brød og vort
 Saltkar.

Glem ei vor Kalvesteg, du! og vor Søsterfage, bestøvet
 Med det hvideste Sukker, der købtes hos Raffinadeuren
 Af Cathrina, den tro, den huuslige Pige, som tiente
 Før hos en Skrædder, men nu til sidste Skiftetid skifted,
 Og af os blev fæstet formedelsit sit herlige Skudsmaal.”
 Saadan talede du, ærværdige Huusfader Morten!
 Traf saa dit Vær, og tog afommen en Rigsdalersseddel,
 Hvorpaa med yndige Træk stod meget ziirligen skrevet:
 „Naar forlanges, betaler den hafniensiske Banque

En Rigsdaler, skriver Rigsdaler, imod denne Seddel;
 Midlertid validerer Sedlen, mens den existerer,
 Uden videre Paategning eller Endossementer, <
 For ovenmeldte Rigsdaler, Valuta i Banken annammet."
 Sagde saa: „Mikkel! gaa hen og byt den i klingende
 Mynter!

Her kan ei gøres et Skridt, naar ikke man griber i Lommen."
 Og den ærlige Mikkel tog Sedlen i barkhaarde Næve,
 Saa, hvad i Randen der stod om „Gre og Liv og For-
 mue",

Gyste, i det han gif bort, og tænkte: „Vor Herre bevares!"
 Midlertid den gestæftige Hustru dækkede Bordet,
 Skienkte sin Husbond en Dram i den lille sølverne Tumling,
 Som af sin Møster hun fik til Brudegave om Morgnen,
 For i dens Dyb at drukne de ægtefæblige Sorger.
 Derpaa spiste de, alt hvad de kunde (o, tro mig, Fremtid!)
 Brugte saa Lommenørklædet, for ikke at smudske Salveten —
 Drak saa atter igien, og spiste saa atter, og drak saa,
 Mens den eenviede Spillemand gned paa Fiolen, som havde
 Ikkun af Strænge tre, thi de andre var sprungne for
 Manden.

Men de agted det ei, thi det ufordærvede Hierte
 Bryder sig ei om en Stræng, seer ikke paa saadanne
 Smaating.

Mellem Træerne ved Bommen.

En ung Fyr til en anden.
 Der har De jo faaet en prægtig Hest.
 Den anden.
 Rid med til Bellevue, og vær min Giest!

Første.

Jh ja, gu vel! Tak den, som byder!
Slige Tilbud jeg aldrig forskyder.

En Kudsk til en anden.

Lad mig først komme frem! Hold lidt! stop!

En Herre til en smuk Pige.

Maa jeg hielpes Frøkenen op?

Pigen.

Jeg takker for Deres Artighed.

Moderen i Vognen.

Du skal altid hielpes op og ned;
Kan du ikke hielpes dig selv, min Pige?

Mand.

Maa, fiære Kone! hvad vil det sige?

Folk til hinanden.

Adieu, adieu! Denne Dag var smuk.

Fiællebomanden til sin Dreng.

Sluk Lysene ud, og Døren luk!

Den vilde Støi nu lyder ikke længer,
Den store Sværm fremtrænger ei i Støvet,
Ei længer under Løvet Kredsen sidder.
Run sagte Fugleqvadder sine Toner
Saa sødt i Skovens Kroner sammensmelter.
Den tunge Bølge vælter sig mod Sandet,
Mens Purpurflaer i Vandet venligt glimter,
Og medens Lyset skimter hist i Hytten.
I Skovens Dybde Skytten og hans Hunde
Gaaer giennem dunkle Lunde; Maanen titter
Bag Egens Stammegitter i sin Lue.

Ad blege Himmelbue Kragen svæver,
Dg Harpelyd sig dybt i Lunden hæver.

Ludvig.

Mat og ene, bleg og ene,
Siddet jeg bag Skovens Kroner,
Ene paa de kolde Stene.
Harpen toner Beemodstoner.

Dybses ikke hen i Slummer,
Kiælne Sangersker, som rørte
Nys den blege Mand, hvis Kummer
Dulmed, da han eder hørte!

Kunde disse dunkle Lunde
Lettere mit Hierte hæve,
O, da skulde Harpen bæve
Glædeslyd, som eders Munde!

Men det bløder, og forsøder
I sin Smerte sødt sin Smerte,
Møder Anelser, og føder
Svage Haab, det arme Hierte!

Hvad er Mattens Stiernehimmel,
Naar ei Elskovs skionne Stierne
Blinker venligt i det Fjerne
Fra den lyse Stjernevrimmel?

Hvad er Livet, naar ei Livet
Lifligt hen i Elskov rinder?

Hvad er Livet, naar ei Livet
Sødt i Favnetag forsvinder?

Aftenvind i Aftenrøden,
Du, som Nattens Tausked bryder!
Hør mit Dre tungt du lyder,
Som det sidste Suk i Døden.

Maria kommer.

Skyggerne vore i Runden,
Den lyse Dag er forsvunden;
Mildt skylle de mørke Bover,
Naturen blideligt sover.

Mens Pigen hurtig heniler,
Den bleggule Maane smiler;
Bag sorte Stammer i Taage
De lumste Røvere vaage.

Hvor underligt Udsen skælver!
Som en Kirke sig Skoven hvælver,
Som en Kirke ved Midnatstide.
Hist svæve Dødnings hvide.

Hvi skælver ei frygtsomme Pige,
Mens Morderne lumste sig snige?
Hvi springer hun fæf og forvoven
Giennem sorteste Buske i Skoven?

Hun frygter ei for de Døde,
Hun gierne for Dolken vil bløde,
Naar hun i sin sidste Smerte
Kan synke til Ludvigs Hierte.

Hun synker til hans Bryst.

Hymne.

Tryllende Harmonie
 I midnatsdunkle Jord!
 Salige Sympathie!
 Hellige Poesie
 Uden Drd!
 Sammensmeltning af Land og Sø
 Og Stierne og omslynget Ungling og Mø!
 Favn mod Favn
 Tøller hele Naturen Kiærligheds Navn.

En gammel Teg.

Her har jeg staaet i hundrede Aar,
 Om Vintren med Sne paa mit Bryst,
 Mellem Blomster i grønne Baar,
 Mellem egne Løv i den brune Høst.
 Min stolte Top har jeg reist,
 Og kneist
 Ud over den vide Natur,
 Som omslynger Trærnes tætte Muur.
 Tidt blev jeg i Hu saa mod:
 Jeg kunde ei flytte min Fod;
 Stille maatte jeg staae,
 Og vilde saa gierne, saa gierne gaæ.
 Engang de fældte min Broder her,
 Som hæved sig rank over Stubben der!
 Han er lykkelig:
 Som en Plank i Skibet tumler han sig,
 Som en Slange han sig giennem Bølgerne snoer
 Om den hele Jord.
 Jeg staaer, hvor jeg blev fød,
 Til min Død.

Før var jeg for stolt til at flage;
 Man bliver blød paa de gamle Dage,
 Derfor sufer
 Nu Beemod i mit Løv, naar Stormen bruser.
 Denne Nat er sød:
 Toner lød
 Ved min gamle Fod,
 Og paa min Rod
 Sidder Elskende to
 I kærlig Ro.
 Saadan en Vaar
 Har jeg ikke oplevet i hundrede Aar!

Sanct Hans=Drmen
 under Egen.

Du er hundrede Aar;
 Jeg kun en Dag.
 Dit Liv er langsomt,
 Koldt, stærkt;
 Mit er hurtigt,
 Brændende, begejstret:
 Lutter Glød,
 Levende, bevægelig Glød!
 Et Dieblif mellem Fødsel og Død!
 Jeg bytter ikke med dig.

Døden

stiger over den fjerne Kirkemuur, og gaaer forbi Skoven giennem
 Marken til en Bondeby, med sin Lee paa Rakken, i det han synger:

Een, to, tre!
 I ranglende Dands,
 I danglende Dands,
 Med glimtende Lee
 I Maaneglands!

Gen, to, tre!
 Med ringlende Been,
 Med dinglende Been!
 Jeg har hvæsset min Lee
 Paa Gravens Steen.

Gen, to, tre!
 Fra den sorte Grav!
 Med blinkende Lee
 Maa jeg meie dem af,
 Mens Maanen lær.
 Jeg kommer tilpas;
 Du rinder ei meer,
 Mit Timeglas!

Afsted, afsted
 Med hurtige Fied,
 I Taage mellem Snoge,
 Over Engen hen
 Mellem Lygtemænd!

Gen, to, tre!
 I ranglende Dands,
 I danglende Dands,
 Med glimtende Lee
 I Maaneglands!

Sanct Kirsten

gaaer usformærkt forbi de Elskende hen igiennem Skoven til sin Kilde.
 Hun stirrer en Tidlang i det klare Væld. Derpaa raaber hun:

Ellepige! Ellpige!

Ellepigen

stiger op af Bældet.

Hvad har du at sige?

Sanct Kirsten.

Tag Vare, tag Vare

Paa Bølgerne klare,

At ingen fordunkle

De Perler, som funkle,

At aldrig de nøle

I bælmørke Gange,

At de fremspringe køle,

Milde og mange!

Ellepigen.

Jeg skal dem bevare;

Men du maa dem klare!

Sanct Kirsten

læser sit Paternoster, lader en Taare falde i Bældet, og forsvinder.

Bølgerne.

Dobbelt lyst vi nu rinde.

Farvel, vor Veninde!

Kloffen slaaer tolv.

Ludvig.

Hist i Taarnet alt Kloffen slaaer.

Stiernen blinker.

Elfte Maria! du fra mig gaaer.

Himlen vinker.

Maria.

Underligt bange mit Hjerte slaaer.

Stiernen blinker.

O, hvad dog Rierlighed formaaer!

Himlen vinker.

Ludvig.

Deiligt følger dit lange Haar.

Stiernen blinker.

Til Himlen dit klare Die du slaaer.

Himlen vinker.

Maria.

Pleiesforældre med sølvgraae Haar —

Stiernen blinker.

J ledende nu i Skoven gaaer!

Skiebneen vinker.

Ludvig.

Jeg forbittrer din Ungdoms Aar!

Stiernen blinker.

Gid jeg laae paa den sorte Baar!

Himlen vinker.

Maria.

Hisset tælle vi ingen Aar,

Hvor Stiernen blinker!

Hist vi evig paa Roser gaaer,

Naar Himlen vinker!

De vil skilles ad.

Ricærligheds Genie

triner pludselig ud af Buskene, med en Glorie om sit Hoved.

Hvor Bølgen ruller rislende, fortrolig,

Bed Stranden hist, hvor Svanen hvid sig dukker,

Der staaer i høie Siv, ufiendt og rolig,

En lille Baad, som Søverbølgen vugger;

Den bringer eder til en fiernet Bolig,

Hvis Gier kun af hellig Længsel sukker.

Jeg saae fra Himlen eders Taare rinde,

Dg iulte hid paa Nattens Blomstervinde.

Den Gamle eders Hierte skal forbinde,
 Og dele fro med jer sin lille Hytte.
 En Mark, en Have dyrket I skal finde,
 Som for al jordisk Trang vil huldt beskytte.
 I Elskovs Fryd skal eders Dage svinde,
 Med Ingen her paa Jorden vil I bytte.
 Lad eders Frænder angre, lad dem græde!
 De dræbte længe nok den søde Glæde.

See, Natten vinker! Aldrig skal I savne
 Mit Beskab, jeg usynlig eder følger.
 Uskyldig Kiærlighed, til fjerne Havne,
 Beskyttende skal mildne Havets Bølger.
 Glem fordums Kummer ved hinandens Favne!
 Den er forbi, ei længer den forfølger.
 Fat Mod, Maria! jeg har dræbt din Smerte.
 Du vinkte mig fra Himlen med dit Hierte.

Hun forsvinder. De Elskende følge hendes Vink.

En Jæger

kommer gaaende giennem Skoven med sin Hund.

Det er mig kiært, de støier ei meer;
 Den brogede Sværm ei gierne jeg seer.
 Det gjør mig ondt for min gode Skov,
 At til det Bæsen de skal have Lov.
 Jeg vanke helst mellem tause Stammer,
 Sigter, og skyder, og Hiorten rammer.
 Jeg gider kun levet med mig selv.
 Naar i Natten fuser den kolde Elv,
 Sætter jeg mig ved Træets Rod,
 Med min Trofast liggende ved min Fod,

Dg stirrer hen i den blege Stierne,
 Som glimter saa underligt i det Fierne.
 Dg naar da ligesom den luer i mit Bryst,
 Saa faaer jeg til at blæse Lyst,
 Saa griber jeg om den frumme Luur,
 Dg blæser ud i den vilde Natur.
 Dg naar da Skraldet runger over Jord og Hav,
 Tænker jeg paa min Død og min Grav.
 Her sad nylig forelskede To.
 Jeg lider ei Kiærligheds fælnæ Ro.
 Den hele Natur er min Elskerinde.
 Gid jeg, som de hvinende Binde,
 Kunde styrte høit fra Skyerne ned
 Dg favne Alt! Det var Kiærlighed!

Blæser i sit Horn, og gaaer bort.

Slutnings-Chor.

I Maanestkin titter
 Vi Fugle saa smaae
 Bag Grenenes Gitter
 Til hinanden, og slaae.
 Gudskeelov, vi er ene
 Paa vore smaae Grene!
 Naar kun vi har Ro
 Til at hoppe frit,
 O, da er vi saa froe,
 Saa froe, saa froe!
 Qvirilit, qvirilit!

Aladdin

eller

Den forunderlige Lampe.

Dramatiff Eventyr.

Personerne.

Sanguinitas, Prolog.
Soliman, Sultan i Persien.
Zulima, hans Hustru.
Gulnare, deres Datter.
Stor-Veziren.
Saladin, hans Søn.
Mustapha, Skrædder.
Morgiane, hans Kone.
Aladdin, deres Søn.
Noureddin, Trolldmand.
Hindbad, hans Broder.
Selim.
Sindbad.
En Jøde.
En christen Kiøbmand.
Bedreddin, } Kiøbmænd.
Ali, }
Gulnares Amme.
En Artekrammer.
Ali Baba, Stiernethder.
En Staldkarl.
En vagthavende Officeer.
Første Vagt.
Anden Vagt.
En gammel Kiøbmand.
En Kobbersmed.
Bøddelen og hans Dreng.
En Karl.
En gammel Mand.

Morgianes Vert.
En Apotheker.
Sultanens Hofnar.
En persisk Digter.
Fatime, en hellig Kone.
Karavane.
Pilegrime, Abdasser og Kalendere.
Soldater, Pøbel etc.
Lampens Aand.
Ringens Aand.
Peribanou, Seernes Dronning.
Toende Biergpiger.
Lympha.
Zephyr.
En faareknylling.
En Spindelsoev.
første Alf.
Anden Alf.
To fugle.
Nattergale.
Chor af Lampens, Ringens og Biergets Aander, af Alser, Sand-
figerinder og fugle.
Phantasia, Epilog.

Prolog.

Sanguinitas

træder frem, og siger:

Du Nordens mørke Mø, Melancholia,
Som sidder hisset paa det tykke Bundt
Af Krøniker fra Island, gamle Digte
Fra Danmark, med en Harpe i din Haand
Af Bjørnesener og af Egetræ,
Modtag i Dag et lille kort Besøg
Her af din Søster, af Sanguinitas,
Den ældre, muntre, morgenlandske Datter!
Glem for et Dieblif, du ranke Mø,
Tilsløret, høi og ædel, svøbt i Maar,
Din dybe Tungfjend! Baagn af din Grindring
Om Frode, Athelstein og Trygvesson!
Tænk heller nu paa Navnet Baldemar,
Der blomstrede med Danmarks Riddertid!
Tag Saxo frem, og lad ham huldt erstatte
Med spillende romantisk Farveblanding
Det Store i din Snorres Overblif
Paa Livet ved de sneebedækte Fjælde!
Erkiend min Skønhed, yngre, blege Søster!
Og mindes, at din Knud, din Eiegod,

Din Haarderaade, og saa mange Flere
 Blev loffet af mit sydligmilde Blik.
 Thi Nordens Kraft er uden Østens Ild
 Det samme, som et tungt og hærdet Sværd,
 Der mangler en varmblodig Muskelarm,
 For stærkt at svinges. Blomsten, fund af Frø,
 Til Solen trænger, for at giennemglødes;
 Og bliver der for langt et Mellemrum,
 Før Asianerne til Norden drage,
 For at forædle Slægten, varme den —
 Da bliver Slægten, som du seer desværre!
 En Blomst, forlængst engang fra Syden hentet,
 Men som vantrives Aar for Aar, hentsørres,
 Blier bleg af Farve, sovrig, mat — og dør.
 Her ruller jeg fortrolig op for dig
 Mit rigeligt indspængte Blomsterflor;
 Som Østens Æther let og giennemfigtigt,
 Udruller jeg det paa dit sorte Skjold,
 At det kan laane der en hellig Grund
 Af nordisk Aftendæmring.
 Og finder du ei i det hele Billed
 Alt, hvad der burde høre til mit Rige,
 Blier undertiden Farven mere mat,
 End Straalerne fra Orienten taale —
 Da tilgiv Kunstneren, som malte det!
 Grindre dig, det var din Søn, min Søster!
 Der saae det Hele, skiondt med henrykt Aand,
 Dog giennem dit, sin Moders, Sorgeslor;
 Og harmes ikke over den Natur,
 Der sødt har bragt ham til at elske dig!

Første Act.

Ispahan.

Et lidet, fattigt Bærelse.

Mustapha sidder paa et Bord og syer. Morgiane spinder Bomuld.

Mustapha.

Au, Morgiane! sover du igien?

Morgiane.

Nei, Mustapha! der gjorde du mig Uret.

Jeg sad og læste just min Aftenbøn,

Og lukte Dinene fast i, for ei

At blive adspredt. Det er ellers silde.

Mustapha.

Hvad silde? Kom mig ei med saadan Snak!

Jeg siger, det er tidligt. Hvem er Herre

I Huset her? du eller jeg? Du er

Et Murmeldyr. Er det nu Tid at læse

Sin Aftenbøn for fattig Folk, som vi?

Morgiane.

Hvad kan det skade, at man er gudsfrægtig?

Mustapha.

Meer, end du troer. Imens du læser, seer du!

Saa spinder du ei Bomuld. Af din Bøn

Kan vi ei leve. Gaaer man Brød for Bønner?
 Hvad? kan man kjøbe Kiød for dem paa Torvet?
 Jeg er en gammel Mand, min Kraft er borte,
 Jeg kan ei længer sye saa flink, som før.
 Du er min Medhielp, seer du! Det vil siige,
 At du skal rappe dig og hielppe mig.

Morgiane græder.

Jeg hielper dig med Alt jo, hvad jeg kan.

Mustapha.

Nu nu, græd ikke! jeg er god igien.
 Du er ei slem, du kunde være værre.
 Da jeg var vel ved Magt i gamle Dage,
 Da var jeg selv ei for, du skulde være
 For meget med; da bad jeg selv dig skaane
 De hvide Hænder og det smukke Ansigt
 For Solen. Men saa gaaer det nu i Berden;
 Nu er Forgyldningen af dig, og jeg er fattig.
 Nu maa du spinde, ellers gaaer det galt.
 Det er ei blot os selv, den lange Lømmel,
 Som driver om og gjør slet ingen Nytte,
 Ham skal vi ogsaa føde.

Morgiane.

Altid har du

Saameget nu imod den stakkels Dreng.
 Han er saa ung, og med hans varme Blod
 Er man ei skicket til at sidde stille
 Med Benet over Kors den hele Dag.

Mustapha.

Men at gaae om med Armen over Kors
 Den hele Dag, dertil er Blodet koldt nok.
 Hør, Morgiane!

Morgiane.

Nu, saa vær dog rolig!

Der kommer han.

Aladdin kommer ind.

God Aften, Fader!

Mustapha.

Ja,

Jeg skal godastue dig, din lange Slynge!

Har du nu drevet hele Aftenen om

Paa Gaden med de andre Dreng? hvad?

Aladdin.

Nei, Fader! jeg har ikke drevet om.

See, her er Penge fra den rige Kiøbmand

For den violblaa Silkefæst. Manden

Var ikke hjemme selv, men som en Dreng

Har jeg fri Udgang i det hele Huus,

Og naar jeg kommer der engang iblandt,

Kan jeg ei slippe fra hans Fruentimmer.

Du hellige Prophet! hvad dog de Piger

Er deilige. De gjorde Løier med mig,

Og spurgte skiemtvæis, om jeg ogsaa vel

Forstod mig noget paa min Profesjon;

At jeg nok var den rette Skrædder, jeg!

Jeg svarte dem, at dersom de tillod det,

Saa tog jeg Maal strax af dem allesammen.

Dertil var de nu alle villige,

Og bragte lange Strimler af Papir.

Da skulde I kun seet en Maalen, Fader!

Om Armene, om Livet, og om Barmen.

O, hvor det dog er skönt at være Skrædder!

Mustapha.

Ja, jeg skal skræddre dig! ja, jeg skal skræddre

Dig, Kieltring!

Vil springe ned af Bordet, men glider, og er færdig at styrte.

Af, du hellige Prophet!

Hielp! Hielp! jeg glider. Hielp! jeg brækker Halsen.

Aladdin hjælper ham.

Ja, saadan er det at forhaste sig.

Mustapha

med indædt Forbittrelse.

Min Søn! tag mig den Alen, som der hænger.

Aladdin rækker ham Alnen. Mustapha hugger efter ham; men Aladdin springer tilside, saa at Faderen slaaer Bomuldstotten paa Morgianes Hof ned i Lyset. Aladdin løber ud.

Morgiane,

som vaagner af den Søvn, hun nylig var falden i,
seer Totten brænde, og raaber:

Brand! Brand! Brand! Ispahan! Brand! Ispahan!
Den store Hovedstad i Persien
Staaer i lys Lue.

Mustapha.

Nei, det er for galt!

Jeg gamle Mand, det holder jeg ei ud.
O, slemme Skarn! du liderlige Fugl!
Som ei vil staae, imens man straffer ham;
Som skiller mig ved al min Næring hos
De rige, de mistænkelige Kiøbmænd;
Som — Morgiane! er du fra Forstanden?
Du sidder stille og laer Totten brænde?
Sluf! sluf! om du saa aldrig slukker meer.

Morgiane ganske forstyrret.

Sluf! hvormed skal jeg arme Kone slukke?

Her er jo ingen Sproite eller Brandspand.

Af, af, min Bomuld! af, min Spindeløn!

Hun gaaer i Forskrækkelsen hen og tager den Silkeflædning,
som Mustapha nylig har syet paa, og faster over Jlden.

Mustapha.

Nei, nu er det forbi! Kasten brænder,

Jeg mægter ikke at betale den!

Jeg arme Mand! O, Himmel! jeg faaer Dødt.

Synker i Morgianes Arme.

Africa.

Et stort Bærelse, oplyst af en dofing Lampe. Rundt omkring paa
Bæggene hænge alle Slags underlige Instrumenter. Adskillige
Boghylde paa den ene Side. I Baggrunden sidder

Noureddin, Trolldmand,

i et langt sort Klædebon, med et Arelskierf om Livet, be-
malet med hemmelige Tiffer. Foran sig paa et Bord har
han en liden Kasse staaende, fyldt med fint Sand. Han
sidder meget fordybet og hensunket, tegner Punkter i Sandet
med en Jbenholts Griffel, forbinder dem med Streger, og
punkterer. Bludselig bryder han ud:

En Skat! en sielden Skat! i Verden ingen

Saa stor! — Udi en Hule. Hvor? — I Asien!

Og hvor i Asien? — Ved Isbahan!

Dybt under Jorden, i en hvælvet Grotte,

Indfrandst af Bierge. — Hellige Prophet!

Hvad Hemmelighed aabenbarer sig

Her for min Siæl! Saa lykkes det mig dog,

At efter fyrgethyve lange Aars

Utrættede, vedholdne, strenge Flid

I Midnatstunden — Stille! lad mig see:
 Hvad er det for en Skat? — En Kobberlampe!
 En gammel, plump, anløben Kobberlampe!
 Hvori bestaaer dens Kraft? — I Taager skjult!
 Det seer først Giermanden. Og skal jeg
 (Min Tunge knap, af Frygt og Haab indlænket,
 Her mægte fan at tale Ordet ud),
 Skal jeg da blive denne Giermand? —
 Det fine Sand, som Vandet, sammenruller,
 Og efterlader ikke Grislens Spor.
 Utydeligt! — Dog stille! runde Bølger
 Sig taarner i det tørre Hav, som naar
 En Stormvind gaaer i Biledulgerid.
 Hvad sige disse Toppe? — Jeg skal hente
 Hiin gamle Digters Bog, som staaer paa Hylden,
 Øster i Salen. Paa den første Side,
 Mit Die falder, naar jeg slaaer den op,
 Jeg læse skal; det bringer mig paa Spor.

Han gaaer langsomt hen, tager en gammel Foliant, slaaer den
 op, og læser paa den første Side, han træffer:

Selsomt er Lyffens Gaver rundt fordeelt,
 Som Funter er de spredt fra Syd til Norden,
 Og saare faa besidde Lyffen heelt.

Hvert Blomster har sit eget Sted paa Jorden:
 Hvor Druens Blod er varmest, lurker Død,
 I hule Jordbund buldre Lyn og Torden.

Blandt Østens Palmer, mellem Frugten sød,
 Sig Brillelangen under Løvet sniger,
 Og Giften blusser giennem Blomsten rød.

Fra kolde Nord snart varme Sol bortviger,
Men uden Jordskiæl, uden Gift og Pest,
Rødtørstig Rugen groer for stærke Kriger.

Naturens muntre Søn er Lykken næst.
Hvorefter Nattens Grubler flittig grunder,
Naar Solen slukkes i det blege Vest,

Det finder han med Lethed ved et Under.
Fast ubegribeligt ham Lykken gaaer
I Møde, mens han sødt og sorgfrit blunder.

Og deri Lykken netop jo bestaaer,
At den umiddelbar, ved skjulte Kræfter,
Hen til sin elskte Gienstand sikkert naaer.

Den kommer selv, den vil ei gribes efter.
Det hjælper lidt kun, at du søge vil,
At du din Tanke paa dens Ankomst hefter.

Du griber — Haabets Dør sig lukker til.
Hvis ei umiddelbar din Lod er falden,
Da blier du for din Higen kun et Spil;
Da hjælper ei din Forsken og din Ralden.

Han lukker Bogen langsomt.

En Dødelig har skrevet dette Digt,
En ringe Sanger, uindviet i
Naturens helligste Mystarium.
Mild aabner den for mig sin skjulte Skat.
Var det for strax derpaa at spotte mig
Af qvindligt Lune? Nei! den vise Røst

Var ingen Spottefugl; dens rene Lys
 Er ingen Lygtemand, som leder vild.
 Alvorlig, blid dens Finger peger hen
 Til Skatten, som den huldt for mig oplader.
 Men jeg forstaaer, hvad, mystisk underlig,
 Den, og ei Sangeren igiennem dette
 Umodne Digt, mig giver at forstaae:
 Adspredt er Jordens Kræfter, mange Hænder
 Jorenes maae, at lette svære Byrder.
 Mig givet blev, med dyb, skarpsindig Aand
 At skue i Naturens Jnderste,
 Men det udvortes Redskab er jeg ikke.
 Naturens muntre Søn (en Melkeblods
 Natur, hvis rene Fattigdom paa Tanter
 Har alle Kræfter spart til Kød og Blod),
 En ung enfoldig Dreng skal hielpe mig,
 Skal tage Skatten, næsten som i Søvn,
 Og flye mig den, uflog paa dens Værdi.
 Er det ei saa, du store Salomon?

Han sætter sig atter til at punktere.

Ja, det er saa! En Jld med Røgelse
 Skal giøre Hulens Indgang fiendelig;
 Og en rød musset, uopdragen Dreng,
 Som ved et Lotterie hist i Europa,
 Skal trække Lodden ud til min Gevinst.
 Tak være dig, du mægtige Prophet!
 Min Siæl er mat af sin Anstrengelse.
 Min Lykke funden er. Det trætte Legem
 Til Hvile stunder; sødt kan slumres nu.
 I Morgen staaer jeg paa mit blotte Ord
 I Asien, og inden Dvermorgen
 Staaer jeg med Lampen, Jordens bedste Stierne

(Som Himlens lyffelige Stierner skienkte mig),
Her atter i min Haand.

Gaaer.

Ispahan.

Mustaphas Stue. Mustapha ligger Liig. Morgiane og hendes
Naboesker staae omkring Kisten.

Morgiane.

Endnu engang, hav Tak, I gode Qvinder,
Som hialp mig med min stakkels gamle Husbond!
Han er nu død! Af, hellige Prophet!

Græder.

Han sidder aldrig meer paa Bordet der,
Dg syer, og skiender paa mig for min Søvn;
Nu sover han langt stærkere, end jeg.
Hav Tak, min gode Mirza! Du, Amine,
Hav Tak! I Fald Propheten skulde kalde
Snart een af eders Mænd, skal Morgiane
Sig vise redebon, som I har viist jer,
Med Baskning, Tvætning, Ristelægning, Pyntning.
Af, Allah! tænk, det Last, han ligger i,
Det blev hans Død: Han vilde slaae Aladdin,
Saa slog han i min Bomuldstot; den faldt
I Lyset; jeg, forskrækket af min Søvn,
Sprang op og vilde slukke Ildbranden;
Men da jeg ikke kunde skille Sort
Fra Hvidt i Angsten, tog jeg Silkefiolen
Dg vilde slukke med. Min arme Mand!
Bleg sank han i min Arm, og døde fort

Derpaa af Skræk.

Græder.

Du gode, gamle Mand!

Nu, den Bei skal vi alle gaae. Men, Himmel!
Det er dog tungt — og paa en saadan Maade!
Aladdin er en Galgenfugl! — Farvel,
I gode Qvinder! Hisset kommer alt
Liighærerne. Jeg holder det ei ud.

Liighærerne komme.

Mit Hierte brister! — Af, I gode Mænd!
Saa tag da Kisten, men tag ei for haardt.
Det er en gammel Mand, af, bær ham varlig,
Han taaler ikke mange flere Stød;
Og vend hans sølvgraa Hoved imod Mekka,
Og Fodderne, foldt udstrakt, mod Medina!
Endnu et Kys! Af, hvor han ligger roligt!
Før før han altid op. Det er forbi.
Farvel, min Mand! min Mustapha, Farvel!

Liighærerne gaae bort med Kisten. Qvinderne hyle over Liget.

Gade.

Aladdin. En Hoben andre Drenge. I Baggrunden Noureddin,
som giver Agt paa deres Tale og Adfærd.

Selim.

Der er Aladdin; saa, nu kan vor Leg
Begynde ret.

Aladdin.

God Morgen, Kammerater!

Selim.

Hvor blev du af saa længe?

Aladdin.

Seer du vel,

Der var Begravelse her uden Byen
Paa Kirkegaarden ved Moskeen hist.
Det maatte jeg først see. Det er saa morsomt
At høre Sangen, og at see dem gaae
Saa langsomt gravitetist hen med Liget.

Selim.

Hvi har du ikke sagt mig det, saa var
Jeg gaaet med. Hvem blev i Dag begravet?

Aladdin

ganske ligegyldig.

Min Fader.

Selim.

Hvad? din Fader? er han død?

Aladdin.

I Forgaaers Aftes døde han.

Selim.

Og derom

Har du ei talt et Ord?

Aladdin.

Saa har jeg glemt det.

Selim.

Og sørger ei?

Aladdin.

Nu, har jeg Raad til det!

Selim.

Jeg mener ei med Klæder, men med Siælen.

Aladdin.

Ei hvad! den, som vil sørge over Alting,
Gif Noe at sørge over. Han var gammel.

Sindbad.

Naa, kom nu! kom! Den rige Kiøbmand hist
Paa Hiørnet vil i Dag igien udkaste
Tre Pomerantser her i Gramsetag.

Aladdin.

Ja, jeg er med.

Sindbad.

Er du? det troer jeg nok.
Der kommer alt den ene. Varsko, Dreng!

En Pomerants bliver kastet ud af et Vindue, Aladdin griber den.

Selim.

Du er nu altid lyffelig.

Drengene.

Fleer! fleer!

En Pomerants kastes atter ud, som Aladdin ligeledes griber.

Aladdin.

Det var den anden. Nu har jeg alt to.

Sindbad.

Aladdin maa ei være længer med,
Den tredie maa han ikke gramse efter,
Han har alt faaet nok. Hold paa ham, Dreng!

De holde paa Aladdin. Den tredie Pomerants kastes ud, den
falder i hans Turban.

Aladdin.

Det var den tredie. Gen jeg spiser selv,
Og der har I de andre to igien.

Han kaster de to Pomerantser i Luften, Drengene løbe bort, for
at gribe dem.

Roureddin træder frem.

Hvi skulde jeg gaae længer? Dette Spil,
Saa hensigtsløst og barnligt som det lader,
Har Skiebnen stiftet, for at vise mig

Mit Redskab. Netop, som jeg tænkte ham:
 Rødmusset, stærk og doven, sørgesløs.
 Hans Fader blev begravet — han gik ud
 At see paa det, som paa et andet Spil.
 To Gange skienker Lykken ham sin Gavnst,
 Og tredie Gang med sammentvungne Hænder
 Han loffer den ned i sin Turbanpul.
 Hvad vil jeg meer? her har jeg, hvad jeg søgte.

Gaaer hen mod Aladdin.

Til Lykke, unge Ven! Jeg seer, du er
 Vel øvet i at gramse.

Aladdin undseelig.

Ja, saamænd!

Roureddin.

Bliv ikke vred, at jeg saa dristig kommer
 Og taler med dig, uden dit Bekiendtskab;
 Men flere Ting opmærksom mig har gjort:
 Først er du i den hele Drengeslof
 Den Smukkeste; dernæst er du den Største.
 Hvor gammel er du?

Aladdin.

Syatten Aar.

Roureddin.

Ja, seer man!

Og du seer endnu ældre ud. Du mangler
 Kun Skægget, saa var du complet en Mand.
 Dertil er du behændigst af dem alle,
 Og lykkeligst. Jeg er en fremmed Kiøbmand,
 Kun lidt kiendt i det store Ispahan,
 Og søger derfor smukke Folks Bekiendtskab.

Aladdin.

Min Herre! J beviser mig stor Ære.

Med mit Befiendtskab er J lidet tient.
 Jeg er en fattig Skrædderdreng. Min Fader
 Er død. Han vilde prygle mig, saa slog
 Han i min Moders Bomuldstot, saa gif
 Der Jld i Totten, og — saa døde han.

Nonreddin.

Jeg hørte eder tale om hans Liigsfærd,
 Og — bliv ei vred — den Ligeegyldighed,
 Hvormed du talte, kom mig til at studse.

Aladdin.

Åh, hvad! det var en gammel, stakkels Mand;
 Halvfierdsindstyve Åar! Saa gammel bliver
 Kun Faa i Ispahan.

Nonreddin.

Men som jeg hører,
 Saa har du været Åarsag i hans Død.

Aladdin.

Fordi jeg ikke vilde lae mig slaae for Banden
 Med Alnen, men behændig sprang tilside?
 Nei, kiære Herre! tænſ jer dog et Liv,
 Der hænger i saa tynd en Spindelvæv,
 At det kan doe af Skræk, naar der engang
 Gaaer Jld i Bomuldstotten. Han maa takke
 Mig til, fordi jeg skaffed ham et Paaskud
 Til at forsøie sig herfra.

Nonreddin.

Det var

Ei sønlig talt.

Aladdin.

Den store Allah veed,
 Om just jeg var hans Søn. Han var alt gammel,
 Da han min Moder tog, og hun var ung,

Dg smuk, hvis man kan troe, hvad Rygtet siger.
 Al Cesi, en Emir, kom tidt i Huset,
 Han havde mig ret kjær, jeg ligte ham,
 Han gav mig ofte for Foræringer;
 Nu er han dræbt i Krigen af en Tyrk.

Noureddin.

Din Fader var saa gammel? Siig, hvad hed han?

Aladdin.

Hans Navn var Mustapha.

Noureddin

med stigende Opmærksomhed.

Dg han var Skrædder?

Aladdin.

Med Liv og Siæl.

Noureddin.

Dg har alt længe boet

i Ispahan?

Aladdin.

Saa længe jeg kan huske.

Noureddin.

Knarvurren, vranten, hidfig af Gemyt?

Aladdin.

J kiender ham?

Noureddin.

En stræbsom gammel Mand?

Aladdin.

Ja, rigtig!

Noureddin.

Som bestandig vilde,

At man sig Noget skulde tage for,

Dg ikke gaae paa Gaden om og drive?

Aladdin forundret.

Det er ham, det er hans udtrykte Billed!

Noureddin omfavner ham.

Min Brodersøn!

Aladdin.

Hvordan? I er hans Broder?

Noureddin.

Hans kiødelige Broder. Muhamed,
Du hellige Prophet! jeg troede længst ham død,
Dg haabed ei at træffe paa hans Slægt,
Dg nu jeg finder en saa vakker Yngling.
Kom! kom! Hvad hedder du?

Aladdin.

Aladdin.

Noureddin.

Rigtig!

Det skrev han fro mig til, da du var født.

Thi — hvad du sagde om Emiren nys —

Aladdin

undseelig og bange.

Af, bryd jer ei om det! det faldt mig kun
Saa ud af Munden, kæreste Herr Fætter!

Noureddin.

O, kom, Aladdin! kære Brodersøn!

Kom, bring mig til din Moer. Hun lever dog?

Aladdin.

Her boer hun, her i dette lille Hus.

Noureddin.

Du hellige Prophet! hvor Skiebnen fører
Dog Alt besynderligt i denne Verden.

De gaae ind.

Stue.

Noureddin, Morgiane og Aladdin

siddede om et Bord ved et velsmagende Maaltid.

Morgiane.

Høistærede Herr Fætter! fiære Svoger!
 Broer Noureddin! (tag ikke ilde op,
 At jeg saa dristig taler!) nei, saa vilde
 Jeg heller troet, at Kaukasus var sløiset,
 At Solen havde tørret Euphrat ud,
 End at min fiære, brave Egtefælle —
 Nu er han i Prophetens Paradiis,
 Hvor unge Houris, smukkere end jeg,
 Omfavner ham, og flæer ham af og paa,
 Og stryger ham med Mustum for sin Gigt;
 Af, lad dem det! jeg er kun lidt jaloux.
 Men — hvad jeg vilde siige, fiære Svoger!
 Det kunde jeg, som sagt, dog aldrig troe,
 At Mustapha, det gamle stakkels Ekrog,
 Var Broder til en saadan fornem Herre.
 Jeg har ei heller i mit hele Liv
 Hørt Manden tale om jer. Derfor troede
 Jeg ogsaa først — tilgiv min dumme Mistro —
 At I nok var en Tyv, en Kieltringfnegt,
 Som kom kun for at see paa Leiligheden;
 Men da jeg saa betænkte mig igien,
 At her var intet meer at stiaale af,
 End paa en Banke Sand i Sahras Drkner,
 Og da I nu lod hente Mad og Sherbet,
 Og gav os et saa herligt Tractement,
 Da bortsvandt al min Mistro, fiære Fætter!

Thi, af! hvad skulde bragt jer til at gjøre
 Mig arme Kone med min stakkels Dreng
 Saa meget Godt, var det ei Slægtskabs Skyld?

Moureddin.

Ja, kære Svigerske! hvad jeg kan gjøre
 For eder og for eders gode Søn,
 Det skal jeg gjøre som en ærlig Fætter.
 Hvi hindred Skiebnen mig bestandig i
 At høre om min Broders trange Kaar?
 Jeg skulde vist forlængst med villigt Hierte
 Og med ustrømtet Glæde hiulpet eder.
 Dog Skæet er skæet, og kan ei gøres om.
 Det hjælper ei at flynke over det,
 Som ei kan ændres; lad os altsaa nu
 Betragte det Nærværende.

Skienker.

Aladdin!

Kom, Søn! og drif mig til.

Aladdin.

God Taar, Herr Fætter!

Moureddin.

Siig altsaa, kære Morgiane! nu,
 Hvordan I har det! hvoraf lever I?
 Hvad gjør Aladdin? er han flittig? har
 Han alt bestemt sig? hvortil har han Lyst?

Morgiane.

Al, hvortil han har Lyst? at gaae paa Gaden
 Den hele lange Dag, at spille Skorsteen,
 Nærmest til Bæg, Klink, Pind, og So i Hullet;
 At søle sig i Snavset, som et Sviin,
 At rive Buxerne itu for Knæet,
 At slide Hul paa sine Albuermer,

At slaaes, at bande, og at løbe gal.
 Af, kæreſte Herr Fætter! J kan troe,
 At han har gjort mig mangen Hierteforg.
 Han gjør mig ei ſaa glad; det ſtaaer jeg for!
 Det er min Søn, det er mit Kiød og Blod;
 Han er ei hæſlig, deilig rød og hvid,
 Og Alle ſiger, at han ligner mig;
 Men Sandhed maa for Dagen, om den ſaa
 Skal ud igiennem mine Sidebeen.
 Jeg ſpinder Bomuld hele Dagen, men
 Hvad kan vel det forſlaae? Han gidder ei
 Beſtille — Gud forlade ham, det Skarn! —
 Saa meget, ſom at kæmme ſelv ſit Haar.
 Alt ligger paa mig arme ſtaffels Kone!
 Han ſkulde være Skrædder, ſom hans Fader;
 Men af, Gud bedre ham for Skrædd'r, han er!
 Nei, der vil Andet til, end gaae og drive. —
 Da Muſtapha endnu var levende,
 Tog jeg det Skarn i Forſvar; Himlens Straf
 Nu kommer over mig for al min Svaghed.

Moureddin.

Nu, kære Svigerſke! giv jer tilfreds.
 Saavidt ſom jeg kan mærke paa Aladdin,
 Saa er han af en ædel, ſtolt Natur.
 For ung til ſelv at aabne ſig en Bane,
 Redtrykt af al den Armod rundt omkring ſig,
 Er han ei vaagnet ret endnu, og derfor
 Har Leg og Lediggang beſtandig tumlet
 Den ubevidſte Siæl, ſom i en Bugge.
 Jeg vedder, naar man ſatte ham i Stand
 Til at begynde en anſtændig Handel;
 At naar man ſkaffed ham en Bod med Varer

Af alle Slags fortræffelige Stoffer
 Fra China, Indien og fra Levanten;
 Jeg vedder Ti mod Gen, at han blev fied
 Af al sin gamle Tidsfordriv, og fik
 Til bedre Syssler Lyst. Ei sandt, Aladdin?

Aladdin.

Herr Fætter! J kan læse i mit Hierte.
 Af, jeg kan aldrig gaae en Bod forbi,
 Som hænger fuld af Guldmor og af Sølvmor,
 Af Flor, af Atlast og af Silketøier
 Og klare Perlebaand og flige Sager,
 Før strax jeg tænker: havde du dig dog
 En saadan herlig Bod! saa kom hver Dag
 De skønne Perseriinder i din Bod,
 Og slog de lange Sølvverslør tilside,
 For ret de smukke Barer at bese;e;
 Og mens de saa besaae min Herlighed,
 Besaae jeg deres Herlighed igien.
 O, fiære Fætter! skaf mig sliq en Bod,
 Og her jeg lover jer med Haand og Mund,
 At jeg skal blive ordentliq, fornuftiq,
 Selv rede Haaret, vaske, tvætte mig,
 Og ikke lege med de dumme Dreng.

Moureddin

rækker ham Haanden.

Et Ord et Ord?

Aladdin tager den.

En Mand en Mand!

Moureddin.

Top, Fætter!

J Overmorgen har du dig en Bod.

Morgiane.

Af, hellige Prophet! den arme Drm,
Hvor skulde han faae den fra?

Noureddin.

Kiære Moder!

Jeg kjober og forærer ham en Bod.

Aladdin

falder ham om Halsen.

Nu, det kan man dog kalde en oprigtig
Og ærlig Fætter! Kiære, kiære Fætter!
J er af mine Folk. Men, kiære Fætter!
Der er saa længe til i Overmorgen,
Bar det ei bedre strax — i Morgen tidlig —
At kjoibe Bodene? Det er dog saa godt
At faae fra Haanden, hvad man skal; og jeg
Kan ikke taale godt at bie.

Morgiane.

Døsmer!

Kiødhoved! lange Lømmel! er der da
Ei mindste Tanke i dit tykke Hoved?
Er det Taknemlighed? og taber du
Ei Mælet over saa uventet Godhed?
Af, jeg maa græde! Kiæreste Herr Fætter!
Er J en Engel, sendt fra Himlen ned,
At hielpe denne faderløse Drm,
Den arme stakkels Dreng? Flux hen, dit Affskum!
Og kys Herr Fætteren smukt paa sin Haand,
Og tak ham. — Af, er det ei Alt en Drøm?
Jeg er saa vant til Sorg og Udselshed,
At denne Lykke gjør mig reent forplumret.

Noureddin.

Bær rolig, gode Kone! Nei, Aladdin!

I Morgen er det Fredag, Helligdag,
 Da kan man ikke købslaae; hver en Bod
 Er lukket til, og Livet deler sig
 I Gudsfrøgt og uskyldig Tidsfordriv.
 I Morgen vil jeg skaffe dig en Klædning,
 Som passer for din nye Stand; saa vil vi,
 I Fald din Moder ei er derimod,
 Spadsere sammen ud af Stadens Porte
 Igennem disse smukke, kølne Haver,
 Som rundt omringe den. Du har dog Lyst?

Aladdin.

Stor Lyst, Herr Fætter! grumme megen Lyst.

Moureddin.

Saa vil vi skilles ad i Aften da!
 Det er alt sildig, og jeg mærker, at
 Jeg er af Reisen træt. I Morgen sees vi.
 Farvel saalænge, Børn!

Aladdin og Morgiane.

God Nat, Herr Fætter!

En vild Biergegn.

Tvende store Klipper skraane brat ned imod hinanden, og danne et snevert Pas, i hvis Midte er en liden behagelig Strækning, bevokset med Græs og Blomster. Træerne fra Fjeldet lude tildeels derover, og ud af Klippen springer en Kilde, som snoer sig ned i Afgrunden.

Moureddin. Aladdin.

De komme gaaende sammen, fordybede i en Samtale.

Aladdin.

Ik, kæreste Herr Fætter! I fortæller
 De bedste Eventyr, som jeg har hørt

J al min Levetid. Det er en Lyst
 At høre eder saadan tale, Fætter!
 Det forekommer mig, som om jeg var
 Langt flogere, end da vi først gik ud
 Af Borten. J har viist mig rundt omkring
 J alle Verdens Dele. Hvad J siger
 Om Handelsvæsenet, er fornøieligt
 At høre paa; dog maa jeg tilstaae reent ud,
 At hvad J talte om Naturens Kræfter,
 Dens skjulte, underlige Skatte; om
 De Mennesker, som af en venlig Skiebne
 Tidt pludselig faae det, som Andre hige
 Forgieves efter deres hele Liv;
 Om det Uhyrliges Indvirkning i
 Det Synlige, og alle slige Sager,
 Det mored mig af alle Ting dog meest.

Moureddin.

Det er og det Mærkværdigste, min Søn!
 Det Helligste, hvortil vor Siæl sig hæver.

Aladdin

seer sig forbauset omkring.

Men, Hillemand! hvor er vi kommen hen?
 Henrevet af hvert Ord, J sagde mig,
 Har jeg saa reent forglemt at huske Veien,
 At langt fra Haverne, ud over Marken
 Vi komne er, og staae nu midt imellem
 De vilde Bierge. Rigtig nok det kom
 Mig for, som jeg blev træt engang paa Veien;
 Men det var snart forglemt. Er det maaskee
 Saaledes ogsaa gaaet eder, Fætter?

Moureddin.

Nei, elskte Søn! med Forsæt har jeg ført

Dig uformærkt fra Stadens Larm og Bulder
 Ind i den vilde, herlige Natur.
 Af barnlig Glæde slog dit unge Hierte,
 Da hist igiennem Haverne vi gik,
 Der, som en stor, uhyre Blomsterkrands,
 Den store Steenhob koler og omduster;
 Og skøndt jeg negter ei, at disse Lunde,
 Hvor Kilden risler, Pomerantsen lugter
 Og qvæger Tungen med sin hvide Saft,
 Er et husvalende og venligt Syn,
 Saa staaer dog denne smaalige Natur,
 Af Rødtørst sammentrængt i visse Grændser,
 Opvoget inden Eiendommens Skranker
 Og under Eiermandens Herskerblif,
 Saa langt tilbage for Naturen i
 Sin driftige og grændseløse Rigdom,
 Som Nattefalken for den lyse Sol. —
 Tilsyneladende tilfældigviis kun,
 Men i mit Hierte sindrig overlagt,
 Har jeg paa Veien ledt din muntre Aand
 Fra ringe Gienstand til en større Udsigt.
 Jeg vilde stemme dig til uformærkt
 At vænnes til det høist Forunderlige;
 At ikke, som en rass og vælig Ganger
 Vel af Natur, men staffet paa Forstand,
 Du skulde studse ved uventet Knald.
 Det har jeg gjort, og troer nu, at jeg vel
 Kan uden Fare sige dig min Hensigt.

Aladdin.

Tal kun, Herr Fætter! jeg er ikke bange.

Moureddin.

Saa vid, min Søn! at jeg i mange Aar

Har grandset i Naturens lukte Bog,
 Og at det endelig ved ufortrøden,
 Anstrenget og usvækket Flid tilsidst
 Mig lykkedes at spore Sager op,
 Som ikke sees af Mængdens matte Die.
 Blandt Andet har jeg sikkert grundet ud,
 At netop her, paa dette Sted, vi staae,
 En Hule hvælver sig dybt under Jorden,
 Hvor Alt, hvad Bierget giemmer i sin Favn,
 Langt skønnere og mere glandsfuldt blomstrer
 Med stærke Straaler i en evig Baar,
 End Overfladens skrøbelige Planter,
 Hvor Farven falmer hurtig, som den kom,
 Og efterlader kun den visne Stub.
 Hvis nu, min Ven Aladdin! du har Mod
 Til at betragte denne skønne Hule
 (For din Skyld gif jeg kun den lange vei,
 Thi jeg har ofte seet sliig Herlighed),
 Saa vil jeg, ved et mørkt, forblommet Ord
 Og ved at tænde Ild i nogle Qviste,
 Snart sikkert finde ud den skjulte Indgang.

Aladdin.

Hvordan, Herr Fætter! her? her er en Hule?
 Her under denne Plads, jeg træder paa?

Moureddin.

En deilig Hule, hvor Naturen har
 Gavnild forenet al sin spredte Skønhed.

Aladdin.

Og denne Indgang, som er ganske skjult,
 Den kan I finde ved at brænde Qviste
 Og tale nogle underlige Ord?

Roureddin.

Ja, elskte Søn! det skienkte Allah mig.

Aladdin.

Nu har jeg aldrig hørt saa galt!

Roureddin.

Du er

Dog ikke bange?

Aladdin.

Bange? paa det Lav!

Men — det er jo dog høist besynderligt!

Roureddin.

Hist, hvor de tørre Grene hænge ned,
Af Solen marvet ud, paa brændte Fjeld,
Did gaa, og hent en Dragt af trøsket Qvas;
Men skynd dig, Søn! thi Natten stunder til.

Aladdin.

Herr Fætter! eders Villie er min Lov.
Jeg higer efter denne skønne Hule,
Og henter Træ til den fornødne Ild.

Gaaer.

Roureddin.

Saa er da nu den store Time kommen,
Der sætter mig i fast Besiddelse
Af alle Jordens mange Herligheder!
Her er det lidet, ubekiendte Sted,
Hvorefter jeg har ledt min hele Livstid,
Og reist saa mange, mange hundred Mile.
Aladdin er mit Værktøi. Hissæt kommer
Han forgesløs, med en Dragt Bed paa Ryggen.
Af Hastværk har han neppe Tid at see,
Hvorhen han flytter Foden, mens han gaaer.
O, du enfoldige Rettsindighed!

See dig omkring, og væg for sidste Gang
 Dit Døie i det friske Blomsterstær,
 Dit arme Legem i det blide Solstær.
 Snart gisper du i Mørket, uden Sol
 Og uden Blomster, efter Hungersdøden.
 Dog hvad Medlidenhed? enfoldig Svaghed!
 Betænk sig Naturens Grubler paa
 At stifte Naalen i Insectets Ryg?

Aladdin

kommer tilbage med Brænde paa Ryggen.

Herr Fætter! her er Brænde til en Ild,
 Hvorved I stege kan en Elephant.
 Men, medens jeg gif hisset om, og ledte,
 Og samlede Dviste op, og bandt dem sammen,
 Og lagde dem paa Ryggen, og gif hid,
 Saa faldt det gamle Eventyr mig ind
 Om Abraham, som vilde offre Isak;
 Hvordan den arme Dreng selv maatte slæbe
 Det Træ, hvorpaa han skulde været brændt.
 Men Allah sendte ham strax en Cherub
 Til Hielp fra Himlen. Allah hjælper altid,
 Naar Nøden størst er. Ikke sandt, Herr Fætter?

Moureddin forvirret.

Ugrundelig er Allahs Wiisdomsvei!

Aladdin.

Den gode Isak var dog ganske vist
 En lille bitte Smule alt for dum,
 At ei han kunde mærke slige Streger.
 Det skulde været mig! jo jo, min Karl!
 Dog, det er vel et Eventyr det Hele?

Moureddin.

Formodentlig. Saa! læg nu Riset der,

Saa vil jeg strax slaae Jld. Men end et Ord:
 Jeg stedse fra det første Dieblif,
 Jeg saae dig gramse Pomerantsen hist,
 Har holdt dig for en vakker Dreng, en Knøs,
 Der ei var bange, som en gammel Ricerling,
 Men rast og uforsagt, og gierne vilde
 I Lav med det, som var besynderligt.

Aladdin.

Hvis det er eders Tanke om mig, Fætter!
 Saa haaber jeg, I ei har taget feil.

Moureddin.

Belan da! Da du er min Brodersøn,
 Og da jeg elsker dig, og gierne vil
 Forskaffe dig en Glæde, som tilforn du
 Har aldrig nydt — saa gaae vi nu til Sagen.
 Naar jeg har slaaet Jld i dette Qvas,
 Og kastet Røgelsen, og talt derover,
 Saa ryster Jorden. Og naar det er skeet,
 Gaaer du en Steen at see, som skyder frem sig
 Af Jordens Skød, firkantet, med en Jernring.
 Den løfter du med ringe Kræfter op,
 I det du nævner sagte ved dig selv
 Din Faders og din Bedstefaders Navn.
 Og neppe har du væltet Stenen bort,
 Før strax du seer en Trappe; ned ad denne
 Da stiger du. Frygt ei for Hulens Mørke;
 Det svinder snart, thi Grottens klare Frugter,
 Som Stierne spillende i alle Farver,
 Snart lyser atter med langt mere Skønhed,
 End denne lumre, svoveltændte Sol.
 Først kommer du igiennem trende Grotter,
 Hvor Guld og Sølv, ret som i store Tønder,

Er sluttet ind udi Granitens Kloster.
 Gaa det forbi, rør heller ei derved,
 Det sidder fast, du spilder ifkun Tiden.
 Naar disse trende Kamre nu du først
 Har giennemvandret — af! da kommer du
 Ind i en Have. Paradisets Have
 Var ei saa smuk; maaskee dog var det den,
 Som flygted did ned efter Syndefaldet.
 De herligste og straalerigste Frugter
 Af allehaande Farver, røde, blaae,
 Græsgrønne, violette, hvide, gule,
 Som Edelfstene i en Sultanindes
 Guldbørnring, hænge der i herlig Orden.
 Hvor gierne gif jeg ikke selv derned!
 Men, af desværre, Gen ad Gangen kun
 Kan nyde denne Fryd; for din Skyld dog
 Jeg gierne negter selv mig denne Lykke.
 Alt, hvad jeg fordrer for min Godhed mod dig,
 Er, at du heelt gaaer op igiennem Haven
 Til Muren ligesfor i dunkle Baggrund.
 Der hænger i en røget, mørk Fordybning
 En gammel Kobberlampe; den skal du
 Hidbringe mig. Du veed, jeg er en Ven
 Af gamle Snurrepiberier; jeg
 Har sagt dig, at jeg samler slige Sager,
 Og Lampen, uden Værd for alle Andre,
 Har altsaa dog en indbildt Værd for mig.
 Paa Veien, naar du gaaer tilbage, maa
 Du gierne plukke dig saa mange Frugter,
 Som du kan bære, for at bringe hjem;
 Men skynd dig kun, og bring for Alt mig Lampen!
 Du har ei nødig selv at frygte for,

At den skal smudske dig; naar du har slukt
Dens Ild, og øst dens Olie ud paa Jorden,
Saa tørres den strax ganske af sig selv.

Aladdin.

Godt, fiære Fætter! jeg er redebon.

Noureddin tager en Øske frem med Røgelse, og kaster noget
deraf i Ilden. Strax derpaa høres et Tordenbrag. En Lyn-
straale slaaer ned i Jorden, hvor Røgelsen brænder. Jorden
skælver. En stor, firkantet Marmorsteen skyder sig op, lige
med Jordens Overflade. I Midten deraf er befæstet en stor
Jernring.

Noureddin.

Kom nu, Aladdin! skynd dig! ufortøvet!

Aladdin angest.

Å nei, Herr Fætter! fiæreste Herr Fætter,
Jorfskaan mig! Å, jeg tør det ei! jeg ryster.

Noureddin

slaaer ham i Hovedet, saa han tumler.

Barnagtige, foragtelige Dreng!

Troer du at gieffe mig? Har jeg for din Skyld
Saa svart et Arbeid foretaget mig,
At du, som en forfiælet Skiødehund,
Skal staae og ryste, mens man flapper dig?
Flux grib i Ringen! eller, ved Propheten
Og ved den store Salomon, jeg lænker
Dig fast til denne Steen, og reiser bort
Til Africa, hvorfra jeg kom, og lader
Dig og din Moder i Glendighed.

Aladdin.

Å, fiæreste Herr Fætter! vær dog ei
Saa vred, saa grusom. Jeg vil gierne giøre,
Hvad I befaler mig.

Moureddin formildet.

Ret saa, min Søn!

Saa vil du ogsaa vorde lyffelig.

Du bløde Sind! staaer ikke Taarerne
Ham alt i Diet!

Klapper ham paa Kinden.

Skam dig dog, Aladdin!

Bær en fornuftig Dreng, saa skal i mig

Du altid see en god, en gavmild Fætter.

Jeg staaer dig jo dog nu i Faders Sted,

Og derfor er det Pligt at straffe dig,

Naar du fortjener det. Det er jo til

Dit eget Bedste. Kom nu hid, min Søn!

Og lad mig see, at du har Mod i Brystet.

Grib Ringen fat, og nævn din Faders Navn,

Og saa din Bedstefaders!

Aladdin.

Nu, velan da!

Han mumler sagte ved sig selv, griber derpaa i Stenen, men
kan ikke rokke den.

Moureddin

affides, i det han farer forfærdet tilbage.

Ha! hvad er det? Du hellige Prophet!

Har jeg ei skuet ret? og gaaer jeg vild?

Aladdin

med en stille Forundring.

Ja, tænkte jeg det ikke nok!

Moureddin.

Hvad tænkte

Du, Døsmer! Nævnte du din Faders Navn?

Aladdin.

Uf Ugtesse for eder, licere Fætter!

Jeg nævnte Mustaphas og Kasems Navne;
 Dog ligger Stenen fast, som Bierget selv.
 Men vil I nu tillade mig at nævne
 (At sige uden al Fortrydelse)
 Emirens Navn tillige med hans Faders,
 Saa skal I bare see.

Roureddin.

Ha, nævn dem da!

Aladdin,

i det han lofter.

Al Mamon og Al Cefi! — Der er Stenen.

Roureddin.

Du havde Ret!

Aladdin.

Naar vi skal see os om,

Saa blive vi paa denne Maade jo

Ei engang Fætttere.

Roureddin.

Saa er vi Venner.

Gaf nu kun ned og hent mig Lampen op!

Aladdin.

Det er en magelig, velhuggen Trappe.

Der seer ei farligt ud; og hisset skimter

Jeg allerede Lyset. Morsomt nok!

Nu er jeg ikke længer bange, da jeg

I Hullet staaer. Før gøs jeg, mellem os sagt.

Det maa nu briste eller bære.

Roureddin.

Glem

Ei Lampen!

Aladdin stiger ned.

Hav kun ingen Frygt for det!

Roureddin.

Hør, Fætter! endnu Gæt. For at du dog
 Kan være ganske sikker i din Sag,
 Saa tag her af min Finger denne Ring
 Og sæt paa din! Den skiermer dig for Alt,
 Hvad ellers muligt kunde møde dig.

Aladdin.

Godt, fiære Fætter! lad mig nu kun gaae.

En underjordisk Hvelving høi ret som en Have brammer,
 Thi store Træer af blankt Metal udbrede deres Stammer,
 Af Kobber, Jern, og Zink, og Bly, med stærke Skud i Bugter,
 Og paa hver udstrakt fielden Green nedhænge fældne Frugter.
 Thi nogle hvide er som Mælk, og klare som Krystaller,
 Blodrode nogle, andre blegt kun rødme som Koraller;
 Og grønne, violette, blaae, og bruunlige, og gule
 Med Funken hænge rundt omkring udi den skienne Hule.
 De hvide Frugter Perler er, de klare Diamanter,
 Rubinen spiller i sit Blod med fine flebne Kanter,
 Smaragder er det grønne Græs, de blaae Sapphirer finder
 Du lavt ved Træets stærke Rod, som smilende Riearminder.
 Og overalt, hvor Diet seer, det sig saa huldt forlyster
 Paa Jaspis, paa indsprængt Agat, violblaae Amethyster.
 En liden Biergelsv slynger sig, snart stærkt, og snart den mattes;
 Dens Sang, skiondt lidt utydelig, kan dog af Siælen fattes.
 Og inderst paa den sorte Bæg inellem Røg og Dampe
 Der brænder i sit mørke Hul den underfulde Lampe.
 Af den faaer Hulen alt sit Ekin, thi skiondt den lyser ene,
 Gienstraaler Luen tusindfold fra Guld og Edelstene.

Usynligt Chor af Biergaander.

En buldrende Torden
 Sit Lyn har nedsendt.

Flux revnede Jorden,
Hvor Straalen har brændt.

Andre Stemmer.

Det Liv, som saa herligt sig rører,
Med Blodet saa varmt og saa rødt,
Hid Skiebnen nu venligen fører
Til hvad der er stenet og dødt.

Stemme fra Lampen.

Saa skal da længer ei min Straale,
Uvirkfom fængslet med sin Magt,
Kun denne tause Hvælving maale,
Dg lysne rundt omkring til Pragt!
Alt rasler, Biergets Dør! din Hængsel,
Dg alt betrædes nu din Sti;
Fra dette dødningstille Fængsel
Vil evig Viisdom mig befrie.

Stemmer fra Træerne.

Alt! skal vi miste dig, du Biergets Lue?
Saa miste vi jo med vort Farvespil.
Hvad er vor Skønhed vel, naar Hulens Bue
For hulde Lysning grumt sig luffer til?

Stemmen fra Lampen.

Giv eder kun tilfreds, I smukke Stene!
En anden Ild snart tænder sig paa Stand.
Troer ikke, det er mig, som lyser ene!
I Bierget flammer der en evig Brand.

Nu Skiebnen har en Lyffelig forundet
Alt trænge dybt udi Naturen ind.
Da først det store Underværk er fundet,
Naar Diet blander sig med Biergets Skin.

Naar Intet længer Jordens Hersker blinder,
 Da seer han Undervirkning rundt omkring;
 En Aand til at udrette Alt han finder,
 Og Harmonia skienker ham sin Ring.

Den fierner fra hans Hierte Angst og Krampe,
 Den gjør ham let og lykkelig og mild,
 Mens Helligdommenens dybtfundne Lampe
 Udretter Alting med sin Himmelsild.

En ny Prometheus atter vil forene
 Det høie Lys med Mennesket i Dag;
 En anden Odin, giennem Biergets Stene,
 Faaer Driften ved Gunlodes Favnetag.

Aladdin

kommer ind; han studser, og seer sig om.

Af, hvilken deilig Have! Alle Træer
 Af Frugter hænge fuld. Hvor røde Æbler!
 Og violette Ferskner! grønne Blommer!
 Og gule Pomerantser! hvide Ribs!
 Og Druer! nogle ganske himmelblaae,
 Og nogle klare, som det rene Vand.
 Hvor Bækken huldt sig giennem Alting slynger!
 Af, det er Skade, her er ingen Fugle,
 Der synge kan i disse grønne Toppe;
 Alt er saa stille. — Hvilke smukke Blomster,
 Saa gyldne, som det rene, røde Guld!
 Jeg troer, de kaldes Fandens Melkebøtter
 Hos os; her har de vel et andet Navn.
 Af, hvilke hvide Lilier! hvor de straale!
 Man skulde sværge paa, de var af Sølv.

Jeg vil dog lugte een. — De lugter ei.
 Af, det er Skade, de har ingen Lugt!
 Naa, det er sandt, det maa jeg dog tilstaae,
 Min Fætter havde Ret, dengang han paastod,
 At Sligt var værd at see. — Der hænger Lampen.
 Hvor underligt den med sit røde Skin
 Dplyser Alt, og giver det sin Glands!
 Min Fætter er dog ret en egen Mand;
 Hvad nu han vil med den? De skønne Frugter,
 Det er dog noget ganske Andet. Naa da!
 Nu har jeg aldrig seet saa stor en Drue,
 Som denne her. Af, den maa lædske sødt!
 Jeg er saa tørstig, jeg vil plukke den,
 Min Fætter gav mig Lov dertil. — Hvad nu?
 O, Bee! det er ei en naturlig Drue,
 Den er af Glas kun. Slap det saadan ud?
 Maaskee at denne røde smager bedre. —
 Hvad? ogsaa Glas? Nu har jeg aldrig seet!
 Det er kun malet Glas, den hele Stads.
 Ha ha ha ha! det var da Løier, det. —

Grædesfærdig.

Jeg tænkte, det var Frugter, og saa er
 Det haardt som Steen. Nei, fikke Narreri!
 Ja saa! saa er det bedst at skynde sig,
 At man kan komme hjem til Jspahan,
 For at faae nogen Mad, som laer sig spise. —
 Men smukke er dog disse glatte Stene;
 Tro mig, de andre Dreng, de vil vist
 Noe gjøre store Dine, naar de seer
 Al denne Herlighed. Jeg plukker mig
 Saa mange, jeg kan bære. — Saa! nu er jeg
 Belæsset, som en reisende Kameel.

Dg nu afsted! — Men stop! ha, det er sandt,
Jeg havde nær jo glemt den rare Lampe;
Saa havde Poffer været løs med Fætter.

Han tager den ud af Gullet.

Saa kom da nu, dit gamle Skumpelskud!
Stod det til mig — jeg lod dig heller hænge.
Jeg vil ei slukke den, før jeg kan see
Daglyset giennem Hulens Åbning hisset.

Seer sig endnu engang omkring.

Det er dog ret en grumme deilig Hule.
Der hænger endnu een, den er saa blaa,
Den kan jeg sagtens bære med de andre.
Saa, nu Farvel, du smukke Glasboutik!
Nu maa jeg gaae; min Fætter venter paa mig.

Gaaer.

Det sneure Pas mellem Biergene.

Noureddin

staaer ved Hulens Indgang, bøier sig over den, og lytter.

Der kommer han! jeg hører alt hans Fied!
Han gaaer belæstet, langsomt, tynget ned
Af Hulens Steen. Den vil beholde ham.
Saa lad den det! Naar nu jeg Lampen har,
Saa faster jeg paa Ilden denne Haandsfuld,
Dg mumler Ordet ud. Saa lukkes Alt.
Saa ængstes jeg ei daglig, at min Skat,
Min hemmelige Skat skal blive røbet
Bed denne fløve Drengs Enfoldighed,
Hvis Siæl staaer aaben, som et ledigt Skriin.

Alvorlig og heitidelig.

O, Muhamed! vær nu din Tiener huld.
 Jeg slog Aladdin, for at vænne ham
 Til Lydighed; thi strax, frivillig, mens han
 Er end i Gulen, maa han Lampen række
 Mig, uden Trusel, uden mindste Frygt.
 I Fald han kommer ganske op af Grotten,
 Er Lampen hans; det vil den grumme Skiebne.
 Og har jeg eengang tryllet Gulen til,
 Kan ei min hele Magt den atter aabne. —
 Der kommer han. Nu vel! nu gielder det.

Aladdin i Gulen.

Her er jeg, Fætter! ræk mig eders Haand,
 At jeg kan komme op.

Roureddin.

Ræk mig først Lampen,
 Min fiære Søn! saa skal jeg hjælpe dig.

Aladdin.

Jeg har saamange af de smukke Stene
 Her i min Riortelslig. Den ligger mellem
 Det Dvrige. Lad mig først komme op!

Roureddin.

Snif, Snaf! giv mig først Lampen! Lad det Snavs
 Kun falde! Kommer du mig nu igien
 Med dine Barnestreger? Giv mig Lampen!

Aladdin fortrydelig.

Først skal man rende som en Nar og hente
 En gammel Lampe, og naar det er giort,
 Og man har fundet nogle smukke Stene,
 Saa maa man ei engang beholde dem! —
 I faaer ei Lampen, før jeg kommer op.

Moureddin fatter sig.

Min Søn! læg dine Stene ned paa Jorden,
Og tag saa Lampen ud. Du kan jo siden
Opsamle dem igien.

Aladdin.

Men hvor kan I

Dog bede mig om Sligt? Det er jo bedre
At vie, til jeg først er kommen op.

Kom, skynd jer, Fætter! ræk mig eders Haand.

Moureddin.

Jeg hjælper ei, før du har flyet mig Lampen.

Aladdin opbragt.

Saa kan jeg flattere uden eders Hielp.

Han er allerede næsten oppe.

Moureddin

støder ham forbittret for Brystet, saa han falder ned igien.

Du skal ei høste Frugten af min Møie.

Kaster Kugelsen paa Jlden.

Luf dig igien, du flippehaarde Fiend!

Bierget lukker sig; han staaer længe og stirrer hen paa den
svundne Indgang.

Hvad stod der i den gamle Sangers Digt?

„Du griber — Haabets Dør sig lukker til.“

Den Lykke var mig altsaa ei bestemt!

Men end er ei Moureddin dog forsagt.

Naturen bukke skal for Siælens Magt.

Paa ny jeg søger Lykkens skjulte Bei;

Thi denne lukte sig, den var det ei.

Til Africa jeg atter haster hen,

Begynder paa min Grublen der igien,

Og ved anstrenget, uforstyrret Flid

Det lykkes maa at lokke Kraften hid.

Her er det ude. Lig du der og bliv
Til Støv, du Ugle! Staffet var dit Liv.

Gler bort.

Trappen til den underjordiske Hule.

Alt er bælmerkt, Indgangen tillukket.

Aladdin

frer omkring, famler, og støder sig; endelig synker han
magtesløs ned.

Af, fiære Fætter, luf dog op igien!
Jeg vil jo gierne gjøre Alt, hvad J
Besaler mig. Af, Fætter, luf dog op! —
Han er alt borte! af, langt borte er han!
Hvor længe har jeg siddet her og grædt
I dette mørke, græsfelige Dyb?
Ha! du er ingen Fætter; nei, du er
En skammelig, en ond, en nedrig Troldmand,
Som søger at forloffe unge Børn.
Din Glæde er kun deres Qual og Død,
Dit blege Afstum! — Allah! Muhamed!
Forløser mig af denne Rædselsnød.
Jeg har jo aldrig dog endnu begaaet
Misgierninger, som kræve grusom Straf.
Hvad kan jeg dertil, at min Fader døde?
O, red mig, red mig, red mig af min Smerte!
Lad mig ei døe af Hunger, store Allah!

Han synker hen i en magtesløs Taushed en Tidlang, og lytter.

Derpaa siger han rolig i barnlig Udspredelse:

Hør Bækken inde i den store Have,
Hvor rislende, besynderligt den rinder!
Saadan den rislet har i mange Aar,

Før jeg blev født; i mange hundred Aar.
 Hvor underligt ned fra det høie Loft
 Den bløde Drypsteen falder! Hvor det plumper!
 Beständig samme Lyd: dryp! dryp! dryp! dryp!
 Gaaer det da ingen Ende? End bestandig —

Den eensformige Lyd dhyser ham lidt efter lidt i en blid Søvn.

Twende Biergpiger

fomme jagte snigende sig frem giennem en Biergkloft, hver
 med sin Kerte i Haand; de helde sig hen over Aladdin, og
 betragte ham.

Den første hvistende.

Seer du, min Søster! den deilige Dreng?

Den anden ligesaa.

Å! hvo har redt ham den steenhaarde Seng?

Den første.

Hvilken Lyksalighed skienkes vort Bierg!

Den anden.

Deilig, som han, er ei Alf eller Dverg.

Den første.

See, hvor han blusser!

Den anden.

Å, hvor han er smuk!

Den første.

Skælver, og udstøder Sukke paa Suk!

De kysse ham.

Den anden.

Sødeste Kys!

Den første.

Nu, hvi est du saa bly?

Den anden.

Stille, han vaagner!

Den første.
 Af, saa maa vi flye!
 De forsvinde.

Aladdin

farer sammen, og seer sig om.

Hvordan? endnu i denne mørke Hule?
 Hvad kolde, flamme Læber rørte mine?
 Af, det var Døden nok, som kyste mig;
 Thi Hungren plager. Ha, forbandet være
 De haarde, stolte, de grusomme Frugter,
 Som lokke kun, og skaffer ingen Næring!

Springer op.

Saa vil jeg ned til Kilden at faae Vand.
 Jeg kan ei! der er sat et Skillerum
 Imellem mig og den. Fortvivlelse!
 O Allah, tag min Siæl!

Han støder den Ring, Moureddin har givet ham paa Fingeren,
 imod Klippen. En Gnist springer ud deraf, bliver ved at
 brænde, og opflarer Hulen.

Ringens Aand

lader sig til Syne i en stor Ræmpeskikkelse, og siger med tordnende Røst:

Herre! hvad vil du mig?
 See, jeg maa lyde dig.
 Ringen er i din Haand,
 Du byder Ringens Aand.
 Ei er det mig, som maa
 Gne tilrede staae:
 Alle de Slaver, som
 Hylde dens Helligdom,
 Knæle til dyben Jord,
 Lystre dit Magtens Ord.

Alladdin

paa Knæ med foldede Hænder.

Alt, skræffelige Magt! i Fald du kan,
Og hvis du redde vil et stakkels Barn,
Da skaf mig ud af denne fæle Hule
Hjem, hvor min Moder boer, i Ispahan.

Anden.

Herre! du byder,
Din er min Magt.
Jeg dig lyder,
Som Ordet er sagt.
Snart paa min Vinge
Freidig og tryg
Skal jeg dig svinge
Over Kaukasus Ryg.
Paa Zephyrens Fod,
Over bølgende Vand,
Over Euphrats Flod,
Til Ispahan!

Han tager Alladdin i sin Favn, og flyver bort med ham.

Anden Act.

Tidlig Morgen ved Solens Dpgang.

Aladdin

staaer uden for en af Ispahans Porte, med Riortelsfligene
fulde af Gulens Edelstene.

Mit Hoved svimler. Nei, en saadan Reise
Har jeg endnu ei gjort mit hele Liv.
Om Kroppen tog han mig; det var som Bandet,
Naar det omslynger Een i lune Bad.
Hvor høit han fløi, mens Maanen skinte klar!
Af, hvor besynderlig da Jorden lod:
Det store Ispahan med sine Lys,
Som sluttes uformærkt lidt efter lidt,
Gaae ud kun, som en Smule brændt Papir,
Hvor Børnene gaae langsomt bort af Skole.
Han svang sig rundt omkring med mig en Omvei,
For ret i Nattens klare Tryllelys
At vise mig den vidtudsstrakte Jord.
Jeg glemmer ei, da over Kaukasus
Han fløi, og hvile lidt paa Biergets Tinde,
Og styrted sig saa skraas igiennem Landet,
Som om han vilde druknet mig i Euphrat.
For Stormen drev en vældig Tremast hist
Midt paa det sorte Hav; did fløi han hen,
Berørte Skibets Vimpel med sin Taa,
Og strakte sig stivt ud, ret som en Støtte,

Paa denne faste Hvilepunkt med mig
 I Armene, høit løftet imod Himlen.
 Derpaa, da Maanen, som en Dødning bleg,
 Forvandt ved første Glimt af Solens Glands,
 Forvandlede han sig til en Purpurfky,
 Og sænkte blidt sig ned med Morgenduggen
 Imellem Blomsterne ved Stadens Port.
 Derpaa, forvandlet til en Lærke, steg han
 Igien i Luften, quiddrende, og svandt. —
 Af, jeg er træt, afmægtig; jeg maa hjem.
 Hvor vil min Moder gjøre store Dine!
 Af, havde hun kun det fornødne Brød;
 Thi jeg er sulten, grumme, grumme sulten.

Gaaer.

 Scene.

Morgiane. Aladdin.

Han sidder og spiser.

Morgiane.

Min hierte Søn! vær langsom, giv dig Tid,
 Spiis ei for hastig, pust imellem lidt,
 Drik til din Mad, og spild ei paa Salveten,
 Skær dig med Kniven ei i Fingrene.
 Af, Gud! man har dog idel Qual og Kummer
 Af sine Børn. Den, som Gud giver Børn,
 Den gier han Hiertesorg. Nu tænkte jeg
 Saa vist, den hellige Grav var vel forvart,
 At vist du skulde blevet noget Stort,
 At altid jeg mit Lærred skulde fiøbe
 Hos dig, naar først du var en fornem Kiøbmand.

Jo, paa det Var! Af, Himlen straffe dog
Den skammelige Drolh for sine Streger!

Aladdin.

Ja, Moder! var det ikke skændigt gjort,
At lukke i for mig, og overlade
Mig grusom til den visse Hungerød?

Morgiane erbragt.

Og hvad som værre var: slaae dig paa Dret,
Saa nær du næsten havde tumlet om.
Den Næsviis! hvem har givet ham vel Lov til
At tugte fremmede Forældres Børn?
Den flette Karl!

Aladdin.

Ja, hør nu, fiære Moder!
Hvad der er skeet, er skeet, og kan ei ændres;
Men derimod er jeg endnu saa sulten,
At absolut jeg maa hae mere Mad.

Morgiane.

Af, hierte Sen! jeg har ei mere til dig.
Jeg giemte dig min egen Mundportion,
Og tænkte, der var nok. Og Penge har
Jeg heller ei, at fiøbe noget for,
For jeg faaer solgt mit sidste Bomuldsrind.

Aladdin.

Da var det ilde, thi jeg maa befiende,
At jeg har en velsignet Appetit.
Men — stille! Alt kan blive godt endnu.
Giem I kun eders Bomuld, fiære Moder!
Og ræk mig bid den gamle Kobberlampe,
Som jeg tog med fra Huln. Jeg faaer altid
Saa meget for den hos en Kobbersmed,
At vi kan fiøbe Mad for nogle Dage.

Morgiane.

Her er den. Af, hvad kan du faae for den?
 Den seer jo ud, som om den havde ligget
 I Jorden hundred Aar paa samme Sted.
 Det maa dog være nogle Sviin, som boer
 I disse Bierge. Man kan neppe see,
 At den er giort af ordentligt Metal.
 Jeg vil dog gnide den først af, en Smule,
 Og kan du saa faae solgt den, fiære Søn!
 Saa er det godt; hvis ikke, maa du vie,
 Og styre Spiselysten til i Morgen.

Sun tager et Klæde, gjør det vaadt, dhypper det i Sand, og begynder at skure Lampen.

Lampens Aand,

en stor, men velkæbt Kæmpe, skyder sig op igiennem Gulvet,
 og siger:

Nu, hvi gnider du saa voldsomt? See, jeg lystre jo dit
 Bink.

Herskerinde! naar du falder, kommer jeg som Lynets Blink.
 Ikke jeg alene, Frue! men hver anden Lampens Aand
 Bøier sine Knæe, og lyder den, som Lampen har i Haand.

Morgiane.

Af, hellige Prophet! af, red mig, red mig!

Sun falder i Afmagt.

Aladdin

som i Førstningen blev noget bestyrtet, griber Lampen, og siger:

Af, jeg er mægtig hungrig, fiære Dævel!
 Hvis du kan skaffe mig et Maaltid Mad,
 Saa skal jeg tiene dig en anden Gang,
 I Fald du skulde trænge til min Hielp.

Aanden forsvinder; strax derpaa lader han sig igien til Syne med
 et stort Solbæcken paa sit Hoved, tillige med tolv tildæk-

fede Sølvfade, fulde af alle Slags nydelige Retter. Ser hvide Brød ligge oven paa Tallerknerne. Han har tillige to Glasfer med kostbar Viin, og tvende Glas i Haanden. Alt dette sætter han fra sig paa Bordet, og forsvinder igien.

Aladdin

betragter en Tidlang med Forundring dette Syn. Endelig giver Madlysten ham Mod; han gaaer langsomt hen til Bordet, lukker Laaget op paa et af Fadene, og siger fuld af Glæde og Forundring, i det han lidt efter lidt betragter det Altsammen:

Hvad? — Dyrefiød? Kiødsuppe? kogte Riis?
 Bagværk og Frugter? Fiskefad? Fasaner,
 Min Livret? Ha, det falder jeg en Aand,
 Som veed, hvad der kan smage! O, hvor vil
 Det gotte mig; jeg er ret opsat til det.

Pludselig angst.

Men, store Muhamed! det skulde dog
 Vel ikke være Glas igien Altsammen,
 Som Frugterne hist i den store Hule?

Putter et dngtigt Stykke i Munden.

Nei, Allah være lovet! nei, det er
 Naturlig rigtig Mad af Kiød og Been.

Sætter sig til Bords.

Nu da, i Herrens Navn! — Men det er sandt,
 Hvor blev min Moder af? Jeg troer, hun faldt
 Paa Gulvet, da hun saae den store Kæmpe.

Raaber:

Hei, Moder! reis jer dog, og kom og spis!
 Han er alt borte. Moder! reis jer dog. —
 See, om hun vil! Jeg faaer vel reise mig.

Fortrædelig, i det han staaer op.

Nu sad jeg just saa godt. Der er dog Intet

Fuldkomment her i denne Jammerdal.

Rusker i hende.

Hei, Moder! hvad er det nu værd at ligge
Paa Gulvet? Op! — Du hellige Prophet!
Hun er dog aldrig død af Skræk? O, Himmel!
Saa var jeg faderløs og moderløs.

Han løber hen til Bordet og henter en Bandkaraffel, putter
med det samme en Mundfuld Mad i Munden, kommer
igien, og stænker hende Vand i Ansigtet.

Af, fiære Moder! faa dog eders Samling.
Hvis J er død, som Mustapha, min Fader,
Saa smager der mig ei en Mundfuld meer.

Morgiane

flaaer sine Dine op.

Af, naadigste Herr Geist! af, spar mit Liv!

Aladdin.

Han er alt borte. Kiender J da ikke
Aladdin, eders fiødelige Søn?

Morgiane rejser sig.

Af, hvor blev Geisten af?

Aladdin.

Han gif igien,
Da først han havde bragt os Mad og Drifke.

Morgiane.

Har Geisten bragt det Maaltid Mad, der staaer?

Aladdin.

Ja, fiære Moder! tænke engang!

Morgiane.

Min Søn!

Kast det i Rakkerfulen. Skynd dig! skynd dig!

Aladdin.

Nei, jeg er ikke gal. Kom, fiære Moder!
Kom hid og smag, hvor herligt at det smager.

Morgiane.

Jeg stikker ei en Krumme i min Mund.
Af, af! nu har jeg gaaet meget, meget
Igiennem her i Verden, jeg er gammel.
Jeg veed hvad Verden gier; men dette vidste
Jeg endnu ei. Du store, milde Gud!
Man lære skal, saa længe som man lever.
Men siig mig, fiære Søn: hvor gif det til,
At dette græsselige Affum kom?

Aladdin.

Det kom af det, I gned paa Lampen, Moder!

Morgiane.

Hvordan? er Lampen Skyld i den Ulykke?
Af, fiære Søn! saa skynd dig, gaa og sælg den.
Jeg er ei rolig, før jeg veed med Visshed,
At den er ikke længer her i Huset.

Aladdin.

Jeg sælge Lampen? sliig en sielden Skat?
Nei, fiære Moder, kom dog til jer selv!
I taler endnu lidt i Feberheden.
Ulykke? Ja, en stor Ulykke er det,
At faae Fasaner, Dyreflod og Bagværk
Og alle Aarets sieldne, gode Ting,
Naar man paatager sig det Kæmpeværk,
At guide Fingren irret paa en Lampe!

Morgiane.

Af, fiære Søn! jeg raader dig, min Søn!
Tag dig i Agt. Det er kun Dævelskab;

Dg har Propheten ei forbudet os,
 At-giore os gemeen med slike Dævle?

Aladdin.

Min fiære Moder, jeg har altid hørt,
 At Dævlene var onde Folf; men denne
 Er saa hommet og god af Hiertelav,
 At han kan gaae i Nodsfald for en Engel.
 Giv eder kun tilfreds! Hvis ei jeg feiler,
 Saa har den store, hellige Prophet
 Just gjort os lyffelig med denne Lampe.
 Nu kan jeg først begribe, hvorfor Trolden
 Var saa begierlig efter den, den Skalk!
 Dg faldte den kun Snurrepiberi.
 Jeg er alt eengang vant at see det Syn;
 Thi sli en Aand (Gud veed, hvordan han kom;
 Jeg maa vel have gnedet lidt paa Lampen)
 Har jeg at takke for Befrielsen
 Af Biergets Hule. Det var Spot og Skam
 At lønne Godt med Ondt, og at foragte
 En saadan venlig Aand, som hielper, naar
 Man er i Nød, og trænger meest til Hielp.
 See, hvilke rare Fade! det er Sølv.
 Nu vil jeg tage et af dem og gaae
 I Byen ud et Sted og sælge det,
 Dg blive saadan ved, til Alt er solgt;
 Thi det kan ikke skikke sig at falde
 Paa Lampens Aand, undtagen naar det kniber.
 Kom, Moder! nu, og spis dog ogsaa lidt.

Morgiane.

Jeg kan ei spise efter denne Skræk;
 Men gjør for Resten, hvad du vil, min Søn!
 Jeg er en gammel og ensfoldig Kone,

Jeg vasker mine Hænder, jeg har ingen,
Slet ingen Deel i dette Hexeri.

Aladdin.

Det skal J heller ei; men vær kun rolig!
Nu vil jeg strax gaae ud og sælge Fadet.

Gaaer.

Gade.

Aladdin med et Sølvfad under Riolen. En gammel Jøde.

Jøden.

God Morgen, unge Herre! Har han Noget
At skaffre med? Jeg seer, han holder Noget
Her bag sin Riolen. Vil han sælge det,
Saa kom til mig! Jeg være kan saa god,
Som nogen anden Kjøber, ikke sandt?

Aladdin.

Det kommer an derpaa. Hvad byder du
Paa dette Sølvfad?

Jøden

griber begierlig derefter.

Dette Sølvfad? Jo,
Nu kommer vi nok strax, min unge Ven!
Tin! Tin er ogsaa godt. Kom, lad mig see!

Aladdin.

Jeg slipper ikke Fadet af min Haand,
Før først du har betalt mig det. Jeg kiender
Nok Jøderne: du kunde løbe bort,
Og sige, det var dit.

Jøden.

Du store Gud!

Hvad har han dog for nogle Tanker om mig!
Naa, siig, hvad vil han have for sit Gad?

Aladdin.

Hvad vil du give?

Jøden.

Beed han ikke meer
Af Riøbmandskab? En Riøbmand siger altid,
Hvad Baren koster; siden prutter man.

Aladdin.

Al, jeg forstaaer mig lidt kun paa at høre.
Siig reent ud, hvad det vel kan være værd,
Og jeg vil troe dig paa et ærligt Ansigt.

Jøden

betragter først Gadet noie, derpaa Aladdin.

Et ærligt Ansigt? Nu, det kan jeg lide,
Han troer endnu paa Ærlighed i Verden.
Han er en vakker Søn, en vakker Søn!
Han seer saa ærlig ud, han har vist ikke
Endnu ret seet sig om i Verden. Hæ?

Aladdin.

Hvad byder du mig, Jøde! for mit Gad?

Jøden.

Nu, Gadet er ret smukt, det er af Sølv;
Men man kan ogsaa købe Guld for dyrt.

Tager tvivlsraadig en Guldpenge op af Lommen, for at prove

Aladdin.

Hvad siger han om saadan Gen, min Ven?

Aladdin tager den.

Dermed er jeg tilfreds.

Affides.

Den er af Guld.

Ha, jeg er bange, han betænker sig,

At han fortryder paa sit Kiøb, og fordrer
Sit Guld tilbage; jeg vil smøre Hafer.

Løber bort.

Jøden.

Hør, unge Ven! Han er alt fløiten. Ha,
Han troede vist, jeg skulde angre Kiøbet!
Jeg Sviin, jeg Klodrian, jeg dumme Bæst!
Han havde solgt mig det for halv saa meget,
For Fierdeparten, ja for Sietteparten.

Raaber:

Hei! stop ham! hold paa Tyven! Han er borte.
Ha, gamle Døsmer! Taabe, som jeg er!

Betragter Fadet.

Vel er det tredsindstyve Gange mere værd,
End jeg betalte ham. Fiint, herligt Sølv! —
Maaskee han kommer tiere. Det faaer være
Nu, som det er. Hvad hjælper det at flage
Nu, det er giort? Af, Moses! hvilken Skam
For sliig en gammel, rynket Skielm, som dig,
At snydes af en sliig glathaget Løse.

Gaaer.

En fornem Kahn.

Udskillige Kiøbmænd sidde hist og her, ryge Tobak, og drikke
Sorbet.

Ali og Bedreddin staae i Vinduet.

See, hist paa Gaden kommer atter hid
Det smukke unge Menneske, som var her

I Gaar og Dvergaars; han med den lysblaa,
Guldsnorte Kaftan og den høie Turban.

Bedreddin.

En vakker Knøs!

Ali.

Saa vidt som jeg har hørt,
Saa skal det ikke være længe siden,
Man saae ham gaae paa Gaden om og lege
Med Drengene. Men nu paa ganske kort Tid
Har han saa mærkelig forandret sig,
At man kan neppe kiende ham igien;
Nu gaaer han altid ordentlig og velklædt,
Besøger Kahnerne, og hører altid
Med stor Opmærksomhed og heel besked, den,
Hvad lærde Folk og gamle Kiøbmænd tale.

Bedreddin.

O, see den Skielm! see, hvor han skotter op
Til Eben Hassans Vinduer! Han venter
At see den smukke Kone. Ha, din Strik!
See, hvor uskyldig dog han gaaer forbi!
Gik du en Næse, som var lidt for lang,
Min smukke Sommerfugl?

Ali.

Han kommer hid.

Bedreddin.

Ha, vi skal drille ham!

Aladdin kommer.

Propheten og

Den store Allah signe eder!

Ali.

Vel talt!

Men hør, min unge Ben! om jeg maa spørge,
 Hvad har da eders Dine vel at gjøre
 Ved Eben Hassans Binduer?

Bedreddin.

Jh nu!

De vilde see, om Binduerne stod
 I samme Retning, som de stod i Gaar.

Ali.

Du gjør ham Uret, Broder! denne Herre
 Saae ei paa Eben Hassans Binduer,
 Han saae kun giennem dem.

Bedreddin.

Dg smilte til

Jernstængerne, som staae saa ranke, smekke,
 I Bindverne fra Morgen og til Aften.

Ali.

Dg tale, stumme skøndt, et kraftigt Sprog,
 I det de sige: Fatme er saa smuk,
 Som hendes gamle Egtemand er nidkær.

Aladdin.

I gode Herrer! jeg er kun et ungt,
 Enfoldigt Menneske, flad paa Forstand
 Dg nøgen, som en Skive; det er let
 Paa mig at skyde Bittighedens Piil.

Bedreddin.

Af en Enfoldighed at være, var
 Dog dette Indfald ikke saa enfoldigt.
 Jh nu! hvad er det meer, det Hele, da?
 I finder Eben Hassans Hustru smuk;
 Hun er det og. Jeg fiender ifkun Gen,
 Som rigtig nok gjør hende Rangen stridig.

Aladdin hurtig.

Dg hvem er det?

Bedreddin.

Vor store Sultans Dotter,

Den deilige Gulnare. Hun er skøn,
 Som Morgensolen i en giennemsigtig,
 Mild Purpurtaage. Ei den runde Maane
 Umbølges saa vellystigt af en Sølvsky,
 Som Sølversløret sødt ombølger disse
 Høithvalte Hvælvinger, hvor Alt er Snee.
 Blidt, som naar Graven aabner sig, og sender
 Den saliggjorte Siæl til Paradiis,
 Saaledes aabner hun det hulde Dinlaag,
 Dg hæver op til Himlen sine Blif.
 Naturen har i hende prøvet paa
 At bringe hver Modsigelse til Skønhed,
 Til Harmonie. Den hvide Biergsnee brænder,
 Dg venligt under Sneens fridne Lag
 Sød blaane Pulsens dunkle Purpurfilder.
 Hvo skulde troe, at Mørket kunde lyse?
 Dg dog er intet Mørke halv saa sort,
 Som hendes store, straalerige Die.
 Smekker og fyldig, jordisk og ætherisk,
 Glat som et Elfenbeen — og dog et Haar,
 Der strømmer ned fra Næffen, som en Flod;
 Snart sparsom fin, snart yppig overflødig;
 En Gang, som Sommerfuglens Flugt, en Fromhed
 I Sindet, som en sneehvid Turteldue!
 Hvad vil jeg male meer? De matte Ord
 Blier Spotteglofer over mit Forsøg kun.

Aladdin.

Al, fiære Herre, tal ei heller længer!

Om Hjertet fast jeg bliver ganske trang;
 Thi Anden, saa nødvendig dog til Livet,
 Beskeden holder sig tilbage, for
 Ei daarlig at bedøve eders Ord.
 Ak! I har Ret: hvis dette Billed ligner,
 Saa maa Prindsessen være saare skøn.
 Men hvor er det vel muligt for en Mand,
 At see den Deilige i al sin Klarhed?
 Bestandig det misundelige Slør,
 Ret som en gammel, skinsyg Egtesælle,
 Jo ruger om den skjulte Skønhed; hvad?

Bedreddin.

Hver Dag, og næsten nu ved denne Tid,
 Gaaer hun i Bad. I Fald I havde Mod til
 At skiule eder bag en Marmorpille
 Ved Badets Indgang (saa har Flere gjort),
 Saa kunde I vel faae jer Længsel stillet;
 Thi hun slaaer gierne Sløret heelt tilside
 For Kølings Skyld, for hun i Badet træder.

Aladdin.

Om jeg har Mod? Hvad Straf var der at vente,
 Hvis man blev grebet?

Ali.

O, en Bagatel!

Hvad Vender og hvad Gæss saa tidt maae taale:
 At blive spiddet; eller, kom det høit,
 At springe ned paa Krogene fra Taarnet.

Aladdin.

Jeg sagde nys, at kun jeg var enfoldig
 Og ved en Gaas at ligne paa Forstand;
 Men for sliG Gaasestraf betakker jeg mig.

Bedreddin.

Alf, tro ham ei! Vor Sultan er en god,
En venlig Herre, som det altid smigrer,
At lidt man vover for saa smukt et Syns Skyld;
Den største Straf, hvis det blev aabenbaret,
Var høit et Klap af Gildingernes Oberst.

Aladdin.

Er det og sandt?

Bedreddin.

Bed Allah og Propheten!

Aladdin.

Naar jeg engang faaer Tid og Lyst dertil,
Skal jeg dog prøve det. Nu kan jeg ikke,
Nu har jeg Ting af mere Bigtighed
At passe; derfor maa jeg gaae. Farvel!
Propheten glæde eder, mine Herrer!

Gaaer.

Bedreddin.

O, hvor det unge Menneske er snild!
Hør, Ali! vil du troe, han gaaer derhen
Paa Diebliffet?

Ali.

Ja, naturligviis.

Men det er Synd at sætte unge Folf
Deslige Fluer ind i deres Hoved.
Hvis nu den arme Diævel blier forelsket?

Bedreddin.

Saa blier han, hvad vi alt har været, Ven!
Og fæder snart sin Elskov ud igien.

En skøn Plads,

noget affides i Byen. I Baggrunden Prindsesse Gulnares
Badehuus, en prægtig Bygning, hvis Indgang paa begge
Sider er prydet med høie Marmorpiller.

Aladdin kommer.

Her er det! her! hvor disse Piller staae,
Skal jeg forvandles til en Marmorpille,
Henrevet af Forundring og af Elskov.
Her skal jeg from, som en chaldæisk Hyrde,
See Stiernen, naar den gaaer mit Blik forbi.
Ha, stille! tys! hist kommer hun, hun kommer,
Omringet af de sorte Gildinger,
Som Cassiopeia eller som Capella,
Livsalig paa det mørke Firmament.
Op da! — Men hvis nu Gildingerne see mig?
Hvis her de blive, mens hun er i Badet?
Nei, det er sandt, der er en Forsal inde,
Hvor de maae holde Vagt. Der kommer hun!
Nu hurtig op da bag ved Marmorpillen!
Prindsesse Gulnare kommer, fulgt af sin Amme og en stor
Skare sorte Gildinger. Ved Indgangen slaaer hun Sløret op
og blotter sit Ansigt.

Ammen

sagte til Prindsessen.

Min Dotter! hvilken Uforsammenhed!
Seer du den unge Knos bag Pillen der?
Der har han skjult sig, for at see dit Ansigt.
Slaa Sløret ned!

Gulnare

betrakter ham.

Jeg er saa hed, min Moder!

Åh, lad ham see! jeg seer jo ham igien.
 Kan du ei unde ham det korte Syn?

De gaae ind i Badet.

Aladdin

kommer frem paa Postamentet; han stirrer stivt og ubevægelig hen
 for sig med foldede Hænder.

O! hvi er Marmor ikke giennemsigtigt,
 Som Glas? O! hvi besidder Diet ei
 Den Egenskab, at skue giennem Alt?
 Hvi kan mit Blik ei giennemtrænge Muren,
 Da hendes giennemtrængte dog mit Hierte?
 O, skønne Houri! underfulde Syn!
 Her vil jeg vente din Tilbagekomst.

Han staaer ubevægelig, som en Støtte.

Morgiane

kommer gaaende med en Torvespand paa Armen. I det hun gaaer
 forbi, bliver hun staaende lidt, og betragter Badehuset.

Skøndt jeg har ikke megen Tid i Dag,
 Men skal paa Torvet efter Kiød og Urter,
 Saa maa jeg altid dog betragte dette
 Fortræffelige Huus, hvergang jeg nu
 Gaaer her forbi. Åh, hvilke smukke Støtter!
 Hvor her maa være rart at bade sig.
 Men hvad er det? der er jo bleven opsat
 En splinterny og deilig Billedstøtte,
 Der forestiller et ungt Menneske,
 Et skikkeligt Mands Barn, i dybe Tanke,
 Med sine Dine vendt til Døren hidsæt.
 Jeg maa dog have mine Briller frem.

Sætter Brillerne paa.

Hvad nu? Du salige Prophet fra Meffa!
 Det er min Søn, min fiødelige Søn,

Med Kaftan paa, med Buxer, Turban, Støvler,
Livagtig, som han staaer og gaaer paa Jorden!
Hvorledes kommer han til denne Ære?

Beemodig.

Det skulde dog vel aldrig være Spot,
Fordi det er et fattigt Skrædderbarn?
Jeg maa dog gaae lidt nærmere. — Nu rører
Han Haanden lidt. Nu slog han til en Flue,
Som havde sat sig midt paa Næsen af ham.
Nu fløer han sig paa Næsen. Nei, det er
Umuligt; det er Hexeri; det er
For meget fordret af en Billedstøtte.

Hum gaaer nærmere.

Aladdin! hierte Søn! af, svar mig dog,
Giv dog en Lyd fra dig, at jeg kan høre,
Om det er dig, min Søn! Men taer jeg feil,
Dg er du ei Aladdin, men en Anden,
Saa bliv ei vred, men tilgiv smukt din Moder
Som en god, kærlig Søn.

Aladdin

bliver Moderen vaer, og springer ned.

Hvad nu? Min Moder?

Hvad gjør J her, min Moer?

Morgiane.

Jeg kjober Kiød.

Men hvad gjør du paa Huset, som en Støtte?

Aladdin henrykt.

Jeg stod fordybet i Betragtning over
De skønne Former.

Morgiane.

Ja, min kære Søn!

Om det er mig, som kun forstaaer mig lidt
 Paa Kitekturen, eller hvad den hedder,
 Saa maa jeg dog betragte dem hver Dag.

Aladdin.

Hvad? fryber ogsaa J, min Moder! op,
 Og staaer bag Pillen?

Morgiane.

Nei, min fiære Søn!

Thi først kan jeg slet ikke veltigere,
 Da mine Been er gamle; og desuden
 Er der ei Bidde nok i mine Skiørter.
 Desuden skifter det sig heller ei.
 Men stille! Døren bliver lukket op,
 Prindsessen kommer ud af Badet. Skynd dig!
 Lad os gaae bort; thi ingen Mandsperson
 Maa være, hvor Prindsessen gaaer forbi.

Aladdin

dvæler, og seer sig tilbage.

Al, fiære Moder —

Morgiane

trækker af med ham.

O, saa kom dog med!

Følg mig paa Torvet, bær min Torvespand,
 Gjør nogen Nytte for din gamle Moder,
 Og skab dig ikke længer som en Nar!

De gaae.

Gæde.

Aladdin

kommer med det store Sølvbækket under sin Kappe.

Åh, Himmel! åh, nu har jeg hende seet:
 Jeg stod og saae, og saae, og saae, og saae.
 Jeg har ei mindste Ro, blier hun ei min,
 Saa er det reent forbi, saa var det bedre,
 At jeg var bleven qvalt i Biergets Hule.
 Min Moder spørger; for at undgaae hende
 Løb jeg herhid, at sælge dette Bækket.
 Det sidste; saa kan jeg vel atter vove
 At kalde Lampens Aand. Maaſkee — hvem veed —
 Åh, saadan har jeg aldrig været før,
 Nei, saadan har jeg aldrig, aldrig været!

En gammel kristen Guldsmed

kommer ud af sin Bod, og gaaer hen mod Aladdin.

Bliv ikke vred, min vakkre, unge Herre!
 Jeg ofte alt tilforn har eder seet
 Her uden for min Bod. I kjøbslaaer med
 En Jøde. Der kan gives brave Folk
 Blandt Jøderne, som iblandt andre Secter,
 Og Skielmer iblandt dem, som iblandt Andre.
 Den Jøde, som I handler med, det er
 En Erkeskielm. Hvad gier han eder vel
 For flige Fæde, som I alt har solgt?

Aladdin.

En god Zechin.

Guldsmeden

ſlaaer Hænderne sammen.

Du milde Fredsens Gud!

Jeg giver jer fem hundrede Zechiner

For dette Bæffen. Hvis der er en Guldsmed,
Som troer at kunne give noget mere,
Saa vil jeg gjøre det, saavel som han.

Aladdin.

J er en ærlig Mand.

Affides.

Hvem skulde troe,
At der var slige Folk iblandt de Christne? —
Kom, lad os da gaae ind i eders Bod!

Jøden

kommer farende.

Hei! holdt! Gewalt! Ha, Skarn! du Christenhund!
Berøver du mig lumst min Næring? hvad?

Guldsmeden.

Ti! eller jeg skal rykke dig saa længe i
Dit røde Skæg, du gamle, blege Snyder,
At du skal aldrig snyde Nogen meer.

Jøden rasende.

Hvad snyde? snyde? det er en Idee,
En Phantasie. Det, som man vil, det vil man,
Det, som man sælger, see, det sælger man,
Og det, man faaer derfor, det faaer man for det.
Og har man A sagt, skal man sige B;
Det er med andre Ord: er Fadet solgt,
Saa skal man ogsaa sælge Bæffenet.
Men den, som lumst berøver Een sin Næring,
Det er en Tyv, en Kjeltring!

Aladdin.

Visne Jøde!

Men er du gal?

Jøden.

Ja, hvis jeg ei faaer Bæff'net,

Saa blier jeg gal; thi Bækk'net maa jeg have,
 Thi Bækk'net havde jeg gjort Regning paa.

Aladdin pryglér ham.

Gaa hjem med det, du blege Lumpenhund!
 Og siig, at du har snydt en Muselman.

Jøden.

Hvad Muselman? hvem spør om Religion?
 Naar kun det gielder om at snyde, snyder
 Jeg alle Menneſker, om det ſaa var
 Vor Herre ſelv.

Guldsmeden.

Kom med mig! Han er gal;
 Han ofte har et Anfald, ſom i Dag,
 Af Raſeri, af Guldtørſt. Lad os gaae!

Aladdin.

Da du er gal, ſaa vil jeg ſkienſe dig,
 Hvad ellers, Knegt! du havde vel fortient:
 Du burde føres frem for Kadi, Skielm!
 Og bankes under Jødder, til du giſped.

De gaae.

Jøden.

Abraham! Iſak! Jakob!

Spytter.

I Halunker!

Er det at hielpe eders Elægt og Afkom?
 Ha, jeg vil hænge mig! ja, jeg vil hænge!
 Jeg havde ſikkerlig gjort Regning paa
 Det ſkionne Fad. Det hvide, blanke Sølv!
 Af! hvad er Livet uden Sølv og Guld?
 Hvis jeg for Døden laae med brustne Dine,
 Og Gen kun vilde komme hid og holde
 Et ſaadant Fad hen over mine Bliſ,

Saa fik de Liv igien, og jeg blev frisk;
 Tilbage i de dødblaae Fingerender
 Da Blodet foer, og de fik Muskelfraft,
 Og rørte sig med Bellsyst op mod Sølvet. —
 Nu er jeg syg, jeg ryster, jeg er kold.
 Det Gad var en uhyre Summe værd.
 Jeg hænger mig; thi efter dette Smæk
 Har jeg ei længer til at leve Raad.
 Jeg hænger mig! Men først vil jeg gaae hen
 I næste Christenbod, og itaale Strikken.

Gaaer.

Stue.

Morgiane

siddet og spinder Bomulsd.

Jeg veed ei, hvordan det er med min Søn.
 Han skulde dog vel aldrig være syg?
 Han trækker Beiret tungt, og stirrer hen
 Beständig i den samme Krog, og taler
 Fast ei et Ord. Og taler han engang,
 Saa er der ikke mere Samling i,
 Og ikke mere sund Philosophie,
 Som man jo kalder det, end hos min Kat.
 Jeg var saa glad, thi paa den sidste Tid
 Har han dog lagt sig efter noget Nyttigt,
 Fortiener og sit Brød med denne Lampe,
 Og er paa denne Maade kommen dog
 I en Slags Næringsvei. Det er endda godt.
 Men dette Bæsen paa den sidste Tid!
 Han skulde dog vel aldrig have Svindsot,

Sting, Battersot, Smaakopper, eller Eligt?
Der kommer han. Af, Gud! hvor han seer ud.

Aladdin kommer.

God Aften, Moder! Her er Penge nok.

Lægger en Pung paa Bordet.

Morgiane.

Himmel og Jord, min hierte Søn! hvor har
Du faaet alle disse Penge fra?

Saa rig har du jo aldrig været før.

Aladdin sukker.

Saa fattig har jeg aldrig været før.

Morgiane.

Hvorned er denne Pung da fyldt?

Aladdin.

Med Guld.

Morgiane.

Min Søn!

Aladdin.

Min Moder, giv mig noget Sorbet!

Morgiane.

Du er saa hed; det er ei godt at drikke,
Naar man er hed.

Aladdin.

Men da er Tørsten størst.

Morgiane.

Det var fornuftig talt. Det glæder mig,
Hvergang du siger et fornuftigt Ord;
Thi paa den sidste Tid, min fiære Søn!
Saa falder dine — Slutninger — Sententser —
Og Meningsfriheder — og saadant Noget
(Jeg veed kun lidt, hvad alt det Mistmasc hedder),
Saavidt mig synes, noget i det Gale.

Aladdin.

Hvad mener J? hvad falder i det Gale?

Morgiane.

Jeg siger jo, at jeg forstaaer det ei.

Jeg er beskeden, en ensfoldig Kone,

Som fiender lidt til Meningen i Verden;

Men hvad jeg mener, maa jeg sige dog.

Aladdin.

Hvad mener J da, Moer? sig eders Mening!

Morgiane.

Det, som jeg mener, Søn! er, at jeg mener,

At hvad du mener, er ei rigtig meent.

Aladdin.

Hvad mener jeg da, Moer!

Morgiane.

Ja, det veed Himlen!

Derom bekymrer jeg mig ei, min Søn!

Jeg spinder Bomuld, der er Mening i,

Og bryder ei mit Hoved med deslige

Høithentet Hiernespind.

Aladdin.

Nu, det er vel gjort.

Enhver bør spinde paa sin egen Rok.

J Fald den Hør, som jeg nu spinder af,

Er eder lidt for fin, og sidder Totten

Før høit for eders Haand, og er jert Die

Før svagt, til Traaden overalt at see,

Saa at den brister under eders Hænder;

Saa hold jer smukt til eders gamle Rok,

Og spind paa den fra Morgen og til Aften!

Men smør den med Beskedenhedens Olie,

At ikke den skal snurre alt for høit;

Kald ei dens tidt gientagne Sladdren Viisdom,
Dg spot ei det, som kræver mere Kunst!

Morgiane.

Nu nu, min Søn! jeg gad dog gierne vide,
Hvad der er mere Arbeid ved og Slid:
At spinde, eller gnide paa en Lampe?

Aladdin.

Jo mere Kraft, desmindre Slid, min Moder!
Mens Ormen borer sig et Hul i Træet,
Omsvinger Allah Solen flere Gange,
Dg hvo anstrenger sig vel meest derved?

Morgiane.

Den Stræbsomste, min hierte, fiære Søn!
Er jo dog altid den Agtværdigste.

Aladdin.

Ja, saa er Allah Intet imod Ormen!

Morgiane.

Du blander Alting sammen: Rokken, Lampen,
Fornuftig Snakkerads og Kunst, Orm, Allah!
Min Søn! jeg troer, du er ei rigtig klog,
Fra den Tid du fik fat paa disse Bøger.

Aladdin.

J taler ei ubilligt; jeg, som J,
Snart vilde dømme Indiens Bramin'
Fra Sands og Samling, hvis det faldt ham ind
At tale Sanskrit, naar en fiendtlig Storm
Ham havde kastet hen paa Madagascar.

Morgiane.

Saa lad os tale da om noget Andet.
Hvad feiler dig? Hvorfor er du saa bleg?
Hvi sukker du, og stirrer altid hen
Paa samme Sted? Hvad feiler dig, min Søn?

Aladdin.

Jeg er forelsket, Moder! inderlig
Forelsket. Derfor træffer jeg mit Veir
Saa dybt, med en saa langt nedsænket Spand,
Som I ved Sommertid, naar Brønden slipper.

Morgiane.

Forelsket, fiære Søn? i hvem, min Søn?

Aladdin.

Al! i vor Sultans Datter.

Morgiane.

I Gulnare?

Aladdin.

Ja, Moder!

Morgiane.

I Prindsessen?

Aladdin.

Ja, min Moder!

Morgiane græder.

Aladdin.

Hvi græder I?

Morgiane.

Al, det gjør mig saa ondt,
At du har mistet din Forstand, min Søn!

Aladdin.

Hør, Moder! jeg veed ei, hvordan det er,
Jeg gidder ikke længer snakket saadan
Syv Lange og syv Brede, som tilforn;
Jeg hader fast at lufte Munden op.
Min Fryd er nu at gaae i Gensomhed,
Hvor Skoven tykkest er, hvor Fuglens Fløite
Ledfager Bækfens sagte Strængeleg.
Der tolker Alting mig Gulnare's Navn.

Hør altsaa mine Ord, og vil I ei,
 At eders Søn skal visne, som en Blomst,
 For tidlig fremskudt i den kolde Baar,
 Saa gaa og gjør det, som jeg beder om.
 Morgiane.

Hvad skal jeg gjøre?

Aladdin.

I skal frie for mig
 Hos Sultan Soliman.

Morgiane.

Hos Sultan So —

Min Søn! Er du da reent forrykt, min Søn?
 Hos Sultan Sol — Af, Gud! jeg kan for Skræk
 Ei tale Ordet ud. Hos Sultan Solo —

Aladdin.

Hvis ikke I vil see mig døe paa Stedet,
 Saa maa I love mig at gaae derhen.

Morgiane.

Aladdin! men hvad bilder du dig ind?
 Et Skrædderbarn!

Aladdin.

At Skræddernaalen just
 Har nogen Deel i dette Arbeid havt,
 Det troer jeg ei. Al Sesi er min Fader.

Morgiane.

Af, flemme Dreng! hvad siger du mig paa?
 Du tvinger Blodet op i mine Kinder;
 En Tour, det ei har gjort i mange Aar.

Aladdin.

Spring altsaa over denne Punkt, min Moder!
 Jeg er en vakker Søn af en Emir,
 I er en Dotter af en Haandværksmand;

Vor Sultan er jo født af en Slavinde.
 Han har et Kongerige, jeg en Lampe.
 Seer I endnu ei Ligevægten?

Morgiane.

Nei!

Du vipper op, min Søn! du vipper op;
 Hans Majestæt, han hænger dig i Røg.
 En Lampe og et udstrakt Kongerige!
 Det er det samme, som jeg vilde sige:
 En Skammel — og en Sopha silkeblød,
 En Kringle — og et stort Huusbagerbrød!

Aladdin.

Glem ei kun, at min Lampe har den lille
 Bi-Egenskab, som ei hver Lampe har,
 At den kan bringe Aander frem, som staae
 Parat at gjøre Alt, hvad jeg befaler.

Morgiane.

Mad kan de bringe dig i smukke Fade,
 Det er vel sandt; men Get er Mad, min Søn!
 Et Andet er Prindsesser. Overalt
 Saa frygter jeg, at Krukken gaaer saa længe
 Til Blands, at den tilsidst gaaer hankløs hjem;
 At Gejsten, naar han cengang er i slet
 Humeur (det kan vel hændes ham, som os),
 At han da dreier Halsen om paa dig.

Aladdin.

Derfor er jeg aldeles ikke bange.
 Noget sagt, det, som jeg beder om, maa skee,
 Hvis I vil ikke see min Undergang.

Morgiane.

Og naar jeg kommer der — hvad skal jeg sige?
 „Herr Sultan! vil I ikke hae den Godhed,

„At gifte eders Datter med min Søn?“
 „Hvem er I, Moer?“ „En fattig Skrædderenke.“
 „Dg hvem er eders Søn?“ „Han er min Søn.“
 „Dg ellers Ingenting?“ „Nei, strenge Herre!“
 „Dg han vil giftes med min Datter!“ „Ja,
 Mænd vil han saa.“ — Saa staaer jeg, som en Nar,
 Dg muligt Majestæten blier saa opbragt,
 At han befaler sine Embedsmænd
 At prygle mig med Lampe ud af Huset.

Aladdin.

O, det har ingen Nød; han er ei grum.

Morgiane.

Dg endnu Get! Af, hvor du dog er daarlig!
 Der er jo et Re—script, en Lov, en Tingest,
 Som siger os, at ingen Undersaat
 Kan faae hans keiserlige Majestæt i Tale,
 Med mindre at man har en Gave til ham.

Aladdin.

Nu kommer I til det just, som jeg vilde.
 I kiender jo de store, smukke Frugter,
 Som ligger oppe paa vort Pulterkammer?

Morgiane.

Af malet Glas? Skal jeg forære det
 Til Sultan? er det Gaven den, min Søn?
 Nu da, saa kan man sige ret med Sandhed:
 Som Mølet er, er Grimen!

Hun græder.

Aladdin.

Ricere Moder!

Det, som I holder for at være Glas,
 Det er kun lutter klare Diamanter,
 Rubiner og Smaragder og Sapphirer

Af en uhyre stor Bærdi. Vor Sultan
 Har ikke Mage til dem i sin Krone;
 Det har jeg siden først erfaret. Disse
 Fortræffelige Stene skal I bringe
 Ham, Moder! og fortælle ham, at dette
 Altſammen kommer fra Gulnares Beiler.
 Tro mig, det vil forhindre hver en Brede,
 Og i det mindste kan I være vis paa,
 At ei I falder Soliman besværlig.

Morgiane.

Hvad? er det sandt? og er det virkelig
 Demanter og Smaphirer, disse Stene?

Aladdin.

Saa virkelig, som at I er min Moder,
 Og at jeg er Aladdin, eders Søn.
 Gaa altsaa kun, forret mig Alting godt;
 Men nævn dog ei en Tøddel om min Lampe!

Morgiane.

Af, hvad man har Fortræd af sine Børn!
 Jeg faaer vel føie mig da i din Villie,
 Hvis det er Edelstene, som du siger.
 Men først maa jeg dog somme Mustumet
 Gaa til min Søndagskaabe, det er løbet
 Lidt op; og vaske mine Hænder først
 Med Skæggesæbe, thi den grønne lugter.
 Et Flør jeg ogsaa skulde have købt,
 Hvis kun jeg havde Raad dertil.

Aladdin.

Hvad Raad?

Der staaer jo Penge nok paa Bordet der.
 I husker aldrig paa min Kobberlampe.

Morgiane.

Af, gid den aldrig kommen var i Huset!

Aladdin.

Nu gaaer jeg hen i Lunden, uden Borten,

Og sætter mig ved Kilden til i Aften;

Der kan I finde mig, og sige mig,

Om jeg skal leve, eller jeg skal døe.

Morgiane.

Saa vil jeg nu da pynte mig en Smule.

Alman.

Soliman sidder paa sin Throne. Storveziren og Raadet. En
Mængde Tilskuere. Parterne have talt deres Sager, Raadet er
endt, Mængden fordeler sig.

Beziren.

Befaler eders høie Majestæt,

At jeg skal lade Raadets Porte lukke?

Soliman.

Vi lidt endnu! Den gamle Kone hisset,

Som seer saa fattig ud, der midt i Døren,

Har været her tre Gange nu i Træk,

Og altid stillet sig ret for min Throne.

Hun slæber paa to Bylter; sagten er

Der Noget, som hun kræver Retfærd over.

Maaskee har een og anden Bager givet

Et Lod for lidt, og af Unfoldighed,

I Stedet for at gaae til Kadi med det,

Skal Soliman nu veie hendes Brød.

Det være, som det vil, lad hende komme!

Beziren henter Morgiane, hun kaster sig paa Kneet for Sulta-
nens Throne.

Soliman.

Jeg har alt ofte seet dig staae i Døren,
 Og stirre stivt paa mig, som om du ventede,
 At jeg det Indfald skulde faae, at falde
 Dig frem. Det har jeg gjort. Siig din Begiering!
 Hvad har du i dit Klæde? er det Brød,
 Som Bageren, skiondt født en Muselman,
 Beskaaret har, som Jøden en Zechin?
 Har Slagteren paa Torvet havt det Indfald,
 At hugge Kiødet Skanken lidt for nær?
 Hvad? eller har en Handlerske med Frugt
 Bidt Hov'det af al Skam, og narret dig,
 Og solgt dig raadden Frugt for dine Penge?

Morgiane.

Stormægtigste, velbaarneste Herr Keiser!
 Herr Sultan! tag til Takke med, hvad saadan
 Jeg falder paa at titulere eder;
 Jeg har ei læst i Rangsforordningen.
 Jeg er en fattig Skrædderenke, som
 Kun hedder Morgiane slet og ret.
 Min Mand, nu er han død, men da han leved,
 Saa hed han Mustapha; hvad nu han hedder,
 Det maa Propheten og Vor Herre vide.
 Min Søn er heller ikke høit paa Straa just,
 Han hedder — hvis jeg ogsaa mindes ret,
 Thi jeg er lidt forstyrret ved at tale
 I et saa talrigt Selskab, kan ei heller
 Godt taale saa at bøie mine Knæe,
 Thi jeg har gamle Been. Men hvis I først
 Vil lade denne store Sværm gaae bort,

Dg saa tillade mig at reise mig,
Saa tænker jeg, jeg skal nok komme paa det.

Soliman giver et Vink, Alle gaae uden Storveziren.

Soliman.

Reis dig kun op, min gode, gamle Kone!
Dg har du Lyst, saa sæt dig ned paa Tæppet.

Morgiane.

Nei, min bevaagreste Herr Sultan! nei,
J maa ei troe, fordi jeg kun er fattig,
At jeg saa lidt forstaaer mig paa at leve.

Soliman.

Nu, siig mig da, hvad har du i dit Klæde?
Brød eller Kiød, hvad? eller raadden Frugt?

Morgiane.

Det Sidste, naadigste Herr Majestæt!
Det Sidste: Frugt. Dog er den ikke raadden;
Man kunde sende den op til Siberien,
Dog stod jeg inde for, den fik ei Skade.
Det er en Hoben gode Vinteræbler,
Som godt kan taale Frost. Men Alt har sin Tid,
Som eders naadige Tjolfesader,
Kong Salomon, engang skal have sagt.
Nu altsaa — som jeg sagde eder før —
Jeg har en Søn, Aladdin er hans Navn;
Lidt over sytten Aar, høj, rank og velskabt;
Dg deilig rød og hvid, som Melk og Blod;
Dg vittig; nem, naar han vil lære Noget
(Som døg er sielden); hidfig af Gemyt,
Men dertil god, som Dagen den er lang.
Jeg vedder paa, Herr Sultan! J og han,
J vilde komme godt ud af det sammen.

Soliman.

Jeg mærker, hvad du ønsker; ved mit Hof
Du saa vel gierne denne Knøs antaget
Imellem mine Gildinger?

Morgiane.

O, nei!

Bidt feilet, eders Herlighed, Herr Sultan!
Bidt feilet. Nei, hvad denne Post angaaer,
Saa ønsker han at blive, som han er.

Soliman.

Hvad vil han da?

Morgiane.

Hvad ifkun den kan ville,
Som uformærkt har faaet sig et Hul
Paa Bunden af sin Hiernelomme, Herre!
Og drattet Alting bort lidt efter lidt.
Det er min Søn. Man siger: Ublet falder
Ei langt fra Træet; at man skuer Hund
Paa Haarene; at Roen kiendes vel,
Som Kalven bar. Men der er nok et Ordsprog,
Som siger: Der er Fæt i hver en Uet;
At Brødre har eet Blod, men ei eet Mod;
At ei fordi eet Træ er skievt i Skoven,
De derfor er det alle. Altsaa maa
J ikke troe, bevaagreste Herr Sultan!
At jeg har nogen Deel i dette Indfald.

Soliman.

Hvad er da faldet eders Søn vel ind?
Siig det i Hast, og siig det kortelig!

Morgiane.

Det vil jeg da. Men først, Herr Sultan! maa J

Dog love mig, at ei J bliver vred
 Saavel paa mig, som paa min stakkels Søn.
 Soliman.

Nu, for et Indfald blier jeg ikke vred.
 Hvad vil han da?

Morgiane.

Al, naadige Herr Sultan!

Han vilde gierne gifte sig, i Fald
 Partiet kun stod eder an.

Soliman.

Med hvem?

Morgiane.

Med Eders Dotter.

Soliman.

Med Gulnare?

Morgiane sukker.

Ja!

Soliman smilende.

Det kommer lidt uventet, gode Kone!
 Og slikt et Skridt er dog af Bigtighed.

Morgiane.

Ja, deri har J Ret, høibaarne Herre!
 Man elsker dog sit eget Kød og Blod,
 Og vilde gierne see det vel forsynet.

Soliman.

For ei da at gaae længer denne Gang,
 Saa siig mig, hvad J har i eders Bylster.

Morgiane.

Det er jo Skif og Brug i dette Land,
 At man skal give eder en Present,
 For at faae eders Majestæt i Tale.
 I andre Lande, har jeg ladet mig siige,

Gaae Tienerne et saadant Gratia!;
 J taer det selv, det er og meget bedre,
 Man er sig alle Tider selv dog nærmest.
 Da altsaa nu jeg skulde snakke med jer,
 Saa gav Aladdin mig de tvende Bylster
 Til en Present og en Slags Morgengave.

Soliman.

Nu, det var ret. Saavidt som jeg har hørt,
 Saa er det gode haarde Vinteræbler.

Morgiane.

Ja, naadigste Herr Sultan! men der er
 Og anden Frugt iblandt. Vær nu saa artig
 Og tag til Takke!

Soliman.

Tag det Alt, Bezir!
 Og lad det bringe til min Kjøgemester.

Beziren.

Hvad? det er tungt som Steen, og glat som Glas.
 Det er af Glas.

Soliman.

Af Glas? saa lad mig see!
 Maaskee en ganske kunstig Efterligning.

Beziren løser Klædet op. Sultanen betragter Frugterne, og
 farer forfærdet tilbage.

Hvordan? Rubiner! Perler! Diamanter
 Som Hønsæg! som Blommer blaae Sapphirer!
 Og mange andre skønne Edelstene.
 En stor, uhyre Skat! og den fra eder?

Morgiane.

Ei fra mig selv, Herr Sultan! fra min Søn.

Soliman.

En ubetalelig, uhyre Skat!

Mod disse Stene seer min Krone ud,
Som en udflippet Tot af Guldpapir.
Hvem er din Søn?

Morgiane kjephoiet.

En fattig Skrædderdreng.

Han bad mig sige eders Maiestæt,
At ei det skulde blive derved, naar
Han først var bleven eders Svigersøn.

Soliman.

En herlig Skat! D, see de skønne Farver!
Som nylig sprungne ud af Morgensolen,
I tusind Straaler brudt paa Morgenduggen,
Saaledes spille de. Ha, skønne Skær!
Her Allah samlet har den stærke Bragt,
Som funkler broget om i Østerland.
Ak, skønne Stene! hvor I glæde mig.
Gaa, Kone! gaa, og siig din elskte Søn,
At den, som give kan sig Morgengave,
Kan ogsaa blive en Brindsesses Husbond.

Beziren

affides til Morgiane.

Gaa hjem, vær rolig, vent med Nidmyghed,
Til Sultan Soliman dig atter kalder!

Morgiane

gior et lille Kniks, og gaaer.

Soliman

vender sig begejstret til Beziren.

Nu, Muschirvan? hvad siger du, min Ven!
Om disse Ting?

Beziren kold.

At det er smukke Stene.

Soliman.

Og ellers Intet?

Beziren.

At det er en kostbar

Og sjelden Skat.

Soliman.

Ja, ubetalelig!

Beziren.

Men at min store Sultan eier dog
En Edelsteen af meget større Værd,
End alle disse.

Soliman.

Jeg en Edelsteen?

Jeg? drømmer du, Bezir! og hvor er den?

Beziren.

I eders Palads, store Soliman!
En Diamant, og af saa sjeldent Band,
Som kun jomfruelig Ufskyldighed
Kan gjøre Fordring paa.

Soliman.

Ha, jeg forstaaer dig,

Min Dotter mener du!

Beziren.

En Edelsteen,

Der ikke skinner blot i Skønheds Pragt
Kold som en Steen; men varm og blid, som deilig.
En Edelsteen, der er sig selv bevidst.
En levende, en dobbelt Edelsteen,
Hvoraf den indre overgaaer den ydre.
En Edelsteen, som indbefatter alle:
Hvis Purpurkind er som en rød Rubin,

Hvis Die straaler klart som Diamant,
 Hvis Tænder er en sjelden Perlerad;
 Alt i et Marmorlegem, hvidt som Snee,
 Og varmt som fyrig Ungdoms Rosenblod.
 Og denne sødt bevægelige Blomst,
 Opvoget i en ædel Jord og under
 Saa høi en Gartners kongelige Blik,
 Den vil I tuske bort for denne Steenhob?

Soliman.

Ha, Ruschirvan! du taler viist.

Beziren.

Den vil

I skienke til en ringe Knøs, som fandt
 En sjelden Skat i eders eget Rige?

Soliman.

Ti, Ruschirvan! Den skønne Farveglands
 Henrev i første Dieblif saa reent
 Min Siæl, at ei den lagde Mærke til,
 Hvad Munden sladdrede imidlertid
 Paa egen Haand. Jeg har jo givet alt
 Mit Løfte til min Datters Giftermaal
 Med Saladin, din Søn. Var Andet ei,
 Saa var jo dog mit første Ord i Veien
 For dette sidste, ubevidste Tilfagn.

Beziren.

Naar, store Sultan! skal der holdes Bryllup?

Soliman.

I Aften; for at du skal see, hvor lidt
 Den sidste Ruus har rokket min Beslutning.
 Dumt var det dog, at disse Ord slap ud
 I Glæden til den gamle Skrædderenke.

Beziren.

Ei hvad, min Sultan! Ord blandt Andet har
 Den Egenskab, at de er — Ord: en Lyd,
 Der svinder let og hastig, som den kom;
 Og endnu fødes skal den rappe Haand,
 Der kan forstaae at gribe dem i Flugten.
 Foruden Ord der Noget er i Verden,
 Som man Drabanter kalder: stærke Karle,
 Som staae med Spyd i Haand, og jager alle
 Næsvise Giester bort fra Slottets Porte.
 Hvis ei en Sultan var saa fri en Mand,
 Og blev hvert Ord, han sagde, til en Lænke,
 Hvad Forskiel var der da paa ham og Slaven?

Soliman.

Vel talt, min Ven! Du est et værdigt Mønster
 For hver en viis og duelig Bezir.
 Følg med nu i mit inderste Palads;
 Jeg maa dog vise Zulima min Gave.

De gaae.

G n d r.

Aften. Stor Tummel i Byen af Mennesker. De fleste Huse
 ere illuminerede. Man hører Musik langt borte.

Morgiane

kommer gaaende, og banker paa hos en Urtekræmmer.

Urtekræmmeren

stikker Hovedet ud af Vinduet.

Hvad nu? hvem banker atter paa min Dør?
 Jeg sælger ikke Noget ud i Aften.

En Urtefræmmer er dog ingen Hund,
 Som altid skal for Disten staae i Rænke,
 Og fare ned med Ræverne i Sæben,
 Rosinerne og Theen, naar J fløiter?
 I Aften er der Glæde overalt,
 Saa vil jeg ogsaa glæde mig i Aften.

Morgiane.

Herr Nabo! glæd han sig i Herrens Navn,
 Saa meget som han vil, det er ham vel undt.
 Men vil han ikke ogsaa glæde mig
 Med for en Skilling Olie til min Lampe?
 Thi ellers maa jeg sidde hele Tiden
 I Mørke, mens den hele By for Næsten
 Har slig en Overflødighed paa Gld,
 At det slaaer frem, som Hidfighed paa Guden,
 Saa Gaderne seer ud, som om de havde
 Skarlagensfeber, Frisler eller Gnat.

Urtefræmmeren.

Ei, Morgiane! er det hende, Moer?
 Saa kom kun! Disse ubevante Lys,
 De blænde mig. Jeg kan ei see for Lys.

Morgiane.

Og jeg kan ikke see for Mørke, Nabo!

Urtefræmmeren.

Ja, saadan er det: begge gjør os blinde;
 Man skulde troe, at Dæmringen var bedst. —
 Naa, siden det er hende, Moer! saa skal det
 Saa nøie just ei komme an derpaa.
 Forlanger hun den bedste Olie?

Morgiane.

Nei!

I Fald jeg turde bede eder om

Den fletteste; men det maa være Noget,
Som der er godt.

Urtefræmmeren.
Hun er en Deconom.

Morgiane.
Ja, ellers faae det galt ud. — Men hvad vil
Dog al den Stads og denne Lysning sige?
Jeg hører ogsaa hisset en Musik.

Urtefræmmeren.
Er hun den Eneste i Ispahan,
Som ikke veed, at Soliman, vor Sultan,
Sin Datter gifter bort i Aften med
Bezirens Søn, den unge Saladin?

Morgiane svimler.
Hvad siger I, Herr Nabo? hvad, Herr Nabo?
Det forekom mig, som I talte, Nabo!

Urtefræmmeren.
Saa tog I heller ikke fejl, Moerlille!

Morgiane.
Af, kiære Nabo! saa maal om igien,
Dg giv mig noget Band at lugte til
For Skillingen, jeg skal hae Dlie for;
Ihi jeg faaer Dndt.

Urtefræmmeren.
Du hellige Prophet!
Hvad feiler Konen? Kiære Morgiane!
Hvad har I mod Partiet?

Morgiane.
Af, jeg stødte
Min Riigtorn, Nabo! det er hele Sagen.

Farvel! Jeg har ei Tid at see mig for,
Jeg strax maa ind og tale med min Søn.

Gaaer.

Urtekræmmeren ængstelig.
Nu render hun sin Bei, og laer mig staae
Med hendes Skilling. Hm! hvad skal jeg gjøre?
Hei, Morgiane! — Hun er fløitem alt. —
Jeg er en ordentlig, en redelig,
Retskaffen Mand, som ei vil snyde Følk.
Jeg har endnu til Dato aldrig straalet;
Hvad saadan man kan vinde ved sin Mærning.
Det er en anden Sag, deri er Hver
En Typ. Men denne Skilling! Hm! hm! hm!
Det er en fattig Enke, det har tidt
Mit skaaret i mit Hjerte, naar jeg maarkte,
At ei der var en Krumme Brød i Huset.
Man kan ei hjælpe alle Følk. Forledem
Gav jeg den stakkels Kone dog to Evedster
For Jørgenting, at stille Hungren paa.
Men denne Skilling! — Hvis jeg skulde dæ! —
Jeg vil dog føre dem til Bøgs.

Skriver.

„Betroet

En Skilling af den gamle Morgiane.
Om der skal gives Elie eller Hødvand
For samme, vides endnu ei med Visshed.“
See saa, det lettede! Det er saa godt,
At skrive Saadant op, for Livs og Døds Skyld.

Gaaer ind.

Aladdins Kammer.

Han staaer forbittret med Lampen i Haand. I det han guider den,
aaenbarer

Lampens Aand

sig strax, og siger:

Stærke Herre! sig, hvad vil du? See, jeg venter paa dit
Bud.

Aladdin.

Knap tilsteder mig min Harmes her at tale Ordet ud.
Hør i Korthed givne Løfte, hør i Korthed Løftets Brud:
Sultan Soliman mig loved med utvungen, villig Hu
Hende, som mit Hierte elsker, af, det smekke Lilieskud!
At Gulnare skulde vorde min, jeg troede sikkert nu;
Ha! men med et troløst Hierte vendte han sin Villie lumsk.
Nu Bezirens Søn den hulde Mø han giver hen til Brud;
Derfor stormer høit mit Hierte mørkt i Nattens Midnatsskum.
Hør da nu, hvad jeg dig byder, fiæk, af vældig Harmes fuld:
Naar Bezirens Søn er kommen, sig til Fryd og mig til Gru,
Inden Brudekamrets Bægge til Gulnare, skøn og huld,
Tag da Sengen, hvor han hviler med den unge Rose, flux,
Sving dig derpaa giennem Lusten, bring dem herhid!
hører du?

I de høie Ætherstrømme fiæk dem giennem Himlen vug!
Sæt saa Sengen her i Kamret, men sæt ham af Døren ud;
At han plat sig ei kan røre, stiv ham med din Aandes pust!
Men lad hende roligt hvile, smekke, rød og hvid og rund;
Snart en Anden ved sin Side skuer og omfavner hun.
Og naar hist i Østen Solen atter rødmer purpurfuld,
Kom da hid at hente Sengen, sæt den, hvor du tog den,
flux!

Det er Alt, hvad jeg forlanger. Adlyd nu din Herres Bud!

Anden.

Hvad du byder, snart jeg lyder. Men det var paa Tiden nu;
 Havde du end tøvet lidet, var det hulde Blomster brudt.

Han forsvinder et Dieblif, men kommer strax tilbage igien med
 Brudesengen i sine Arme, hvori Gulnare og Saladin ligge.

Han tager Saladin ud, og siger til Aladdin:

Glad dig nu, min ædle Herre! Denne Svend skal holde Vagt
 Uden Huset, fige Stierne paa den følgende Aftan.

Han forsvinder med Saladin.

Gulnare

reiser sig op i Sengen.

Alf, hellige Prophet! hvor er, hvor er jeg?
 Hvo redded mig, hvad stor, usynlig Magt,
 Da plad fortvivlet, uden Haab om Frelse,
 Jeg skælvede alt i den Forhadtes Arme?
 Hvor er jeg? Er det Alt en venlig Drøm?
 Det kom mig ogsaa for, som om jeg saae
 Den skønne Ungling, der bag Pallen stod
 Højt ved mit Bad, og som bestandig svæver
 Sødt for min Siæl fra dette Dieblif.
 Hvor er jeg? hellige Prophet! hvor er jeg?

Aladdin

triner frem, og kaster sig ned for hendes Leie.

Tilbedte! i din Elskers Baretægt,
 Han, som er Intet, Intet uden dig,
 Som elsker dig, og som den store Allah
 Gav stærke Midler til at vorde din.
 Fat Mod, og skælv ei! Din forhadte Brudgom
 Er borte, frygt dig aldrig meer for ham;
 Han staaer paa Taget, som et Kirkespiir.
 Men siig oprigtigt, deiligste Prindsesse,
 Om vel du muligt kunde elske mig!

Du nævnte mig jo nys. O, du har seet mig,
 Og ikke glemt mit Afsyn! Søde Haab!

Tager hendes Haand.

Gulnare.

Est du en hellig Engel, som Propheten
 Har sendt mig til min Redning, skønne Yngling?

Aladdin henrykt.

O, hvor hun hviler sødt! Det tynde Flor
 Forgieves prøver paa at hylle ind
 De yppige, de søde Indigheder.
 Ha, siig, du deiligste Uskyldighed!
 Siig, kan du elske mig?

Gulnare.

Jeg elsker dig

Fra første Dieblis, jeg saae dig, Engel!
 Af, fra min Barndom i det stille Harem
 Har jeg kun seet saa Faa af dine Lige;
 Dog er jeg vis derpaa, at der er Ingen,
 Der kan henrykke mig saa sødt, som du.

Aladdin.

O Salighed!

Kysser hende.

Saa! nu est du min Brud.

Thi jeg er ingen Engel, Gud skee Tak!
 Men kun et Menneske af Jord, som du.
 Sov sødt! Jeg hviler ved din hulde Side;
 Men indtil Allah har befæstet vort
 Sødtslunge Baand, skal dette blanke Sværd,
 Som her jeg lægger mellem dig og mig,
 Bortskræmme, som en blinkende Cherub,
 Det syndefulde Støv fra Paradiis.

Altanen paa Huset.

Saladin

staaer, stiv som en Støtte, opstillet til Rækværket, med
Hovedet vendt imod Stierne.

Ha, Skændsel og Foragt! Fortvivlelse!
Hvad? end bestandig? Usle, svage Arm!
Kan du ei røre dig? Af, ei et Lem!
Kold staaer jeg, uden al Bevægelse.
Det var, som om han havde fløitet Marven
Af alle mine Been. Alt, Alt er huult.
Stiv er jeg, mat, som om jeg havde slumret
Paa Græsset i den vaade Nattedug,
Dg vaagned lam, og rørt som af et Slag.
Staa der! saa griinte han, den fule Aand;
Staa, som Loths Hustru, som en Støtte Salt!
Saa raabte han, og svandt. Ha, Helvede!
Nys varm og kraftig i en Brudeseeng,
Bed en Prindsesses trinde, hvide Barm,
Paa Nippet til at styrte mig i Bellslyst —
Dg nu — stiv, som en Stokfisk! — Jugenting
Bevæger sig; kun Binden i min Raftan,
Dg mine Dine vendt mod Stierne,
Dg Tungen, Afmagts bandende Herold.
Jeg overlever ikke denne Nat.
En Anden hviler nu i hendes Arm,
Dg tømmer Glædens Bæger ud til Bunden,
Som først var skienket i og fyldt for mig.
Ha, Raseri! Ha, grumme Ridsiærhed,
Gjør Ende paa mit Liv! I blege Stierne,
Nedstyrter eder flux og knuser mig!

Tredie Act.

Sultanens Palads.

Soliman. Zulima. Gulnare. Saladin. Veziren.

Soliman.

Hvad I fortælle mig som Marsag her,
Hvorfor I strax vil skilles ad igien,
Er saa besynderligt, og saa utroelig
Langt uden for Sandsynlighedens Grændser,
At knap jeg veed, hvad jeg skal svare til det.

Veziren.

Det Samme jeg har sagt, min store Sultan!
Man veed jo af Erfarenhed, hvor ofte
Sligt Drømmeri af Blodet reiser sig.

Soliman.

Men at de drømme begge nu det Samme?

Veziren.

Er høist besynderligt, men ei umuligt;
Og skal man sætte Lid til dette Udsagn,
Saa er det mere rimeligt at troe
Paa Mulighed end paa Umulighed.

Soliman.

For altsaa ret at komme efter Sagen,
Saa holder jeg det for at være bedst,
At vi med Rolighed end oppebie

Den tredie Nat; at jeg og du, Bezir!
 I Brudekamret skjuler os og see
 Med egne Dine Sagens Sammenhæng.

Beziren.

Sindrig er din Besslutning, store Fyrste!
 Hvis kun det er en Feberdrøm i Blodet,
 Saa see vi Intet; dersom det er Sandhed,
 Saa see vi det med vore egne Dine,
 Og kan da føie vore Børn (endskiøndt,
 Hvad mig angaaer, med Smerte) i at løse
 Det nylig helligslungne Hægtebaand.

Zulima.

Hvad siger da, min elskte Dotter! du
 Til dette Forslag?

Gulnare.

Hvad min Fader ønsker,
 Det vil jeg ikke sætte mig imod.

Beziren.

Saa er til videre da Tingen afgjort.

Saladin.

Nei, hi! Jeg har dog vel et Ord at sige
 I Lauget med ved denne Leilighed?
 Jeg elsker eders Dotter, store Sultan!
 Og indseer meget vel min siældne Lykke;
 Men ei for hende, ei for hele Verden
 Jeg prøved end et saadant Bovespil.
 I veed ei, hvad det er, at staae med Ryggen,
 Stiv som et Stegespid, til Gitterværket,
 Og uafsladelig med tvungne Blif
 At see paa Stierne og Melkeveien;
 I veed ei, hvad det er, at blive rustet
 Af Vænder, mærker jeg, min store Sultan!

At see en anden Mand at gaae til Sengs
 Med eders egen Kone, mens J staaer
 Og gaber, som en Hund, paa Hundestiernen.
 Prindsessen der har godt nok for at soie;
 Hun bliver i sin bløde, varme Seng,
 Der er saa bred og magelig, at Sværdet,
 Som ligger mellem Diævelen og hende,
 Kan ikke røre, naar hun selv ei vil.
 Og overalt — hvad dette Sværd angaaer —
 J sagde selv: hvad ei man havde seet
 Med egne Blik, var vanskeligt at troe —
 Og jeg har rigtig nok min Kone seet
 I Sengen hos den skammelige Trolde,
 Men Sværdet har jeg ikke seet. Maaskee
 Er den Idee om Sværdet kun en Drøm
 (Som selv J sagde før, min store Sultan!),
 Et Foster af Prindsessens varme Blod.

Gulnare.

Forvovne!

Zulima opbragt.

Slige Tanter tør du httre

Om —

Soliman.

Jeg kan ikke bære mig for Latter.
 Kom op at skiendes til! Alt bedre, Børn!
 Det forekommer mig ret, som naar Hunden
 Om Natten staaer og giver ad Maanen og
 De lette Ekser, der drive den forbi.

Beziren.

Fat dig, min Søn! Gæt du en Mand, og tør
 Gi vove dig en Nat endnu i Faren

For sliĝ en Perle? Jag din Rædsel bort,
Hvis du vil gielde for min Søn.

Saladin.

Min Fader!

Min Daad bestemmer ei min Moders Daad;
Hvis jeg er eders Søn, saa blier jeg det,
Om jeg saa aldrig mere staaer forstenet.
Jeg indseer vel, at sliĝ Begivenhed
Maa komme eder her lidt ubeleiligt:
At være Svoger til en persisk Sultan,
Er herligt, som at være Svigersøn;
Men jeg kan ikke hjælpe eder heri.
Dg skiondt vel sønlig Lydighed er stor,
Saa er det dog en Smule stærkt forlangt,
At jeg skal staae paa Taget som en Tistap
Hver Nat til Næ for min elskte Slægt,
Imens en Anden sover hos min Kone.

Beziren.

Du glemmer den Grbødighed, du skylder
Din Sultan, Sultaninde, Fader, Brud.

Gulnare.

Min elskte Fader, giv mig eders Minde!
Hvad Saladin forlanger, ønsker jeg.

Soliman.

Hvad siger du, Bezir! hvad skal vi giøre?

Obersten over Livvagten træder ind.

Den gamle Stiernetyder Ali Baba
Staaer udenfor med sneehvidt, blottet Hoved;
Han beder, store Sultan! om det Held
At maatte kaste sig for dine Fodder.

Soliman.

Han komme!

Obersten gaaer.

Det er en bedaget Olding,
Som læser viis i Nattens blanke Stierner.
Midt paa de flade Marker har jeg byggt ham
Et vældigt Taarn, hvor han hver Nat kan see
Hvert selsomt Tegn, der skeer paa Himlen.

Saladin ærgerlig.

Selsomt?

Jeg kan forsikre eder, store Sultan!
Der er ei mindste Smule selsomt ved;
Man staaer og gaber, det er hele Sagen.

Ali Baba træder ind.

Guds rige Fred med Persiens Monarch,
Hans Throne staae, huldt blomstre al hans Slægt!

Soliman.

Tak, Ali! Hvilken ny Opdagelse
Har drevet dig fra Taarnet til mit Palads?
Thi uden Sligt var du vel neppe kommen;
Du elsker Gensomhed.

Ali Baba.

Ja, store Sultan!

Jeg er en bøiet Olding, træet af Verden.
De smaae Begivenheder, som der skee
Paa Jorden, matte snart det vante Die;
Der synes selv de største mig kun smaae.
Naar Alderdommen med sin Sølvvinge
Bedækker os, da hæver sig vort Blik
Fra Jorden til den stiernerige Himmel;
Did stirrer det, som til det rette Hiem,

Hvorhen vi om en føie Tid ſkal komme.
 Hvad mig angaaer, ſaa ſiender jeg min Trøſt i,
 Med from Opmærkſomhed at agte paa
 De ſvage, matte, ſpredte Glimt af Himlen,
 Til Porten aabner ſig, og ſender mig
 Sin ſamletſkionne Morgenglands imøde.

Soliman.

Hvad har du da at aabenbare mig?

Ali Baba.

Som efter vante Viis i ſtille Midnat
 Jeg vandred paa mit høie, røde Taarn,
 Og ſom jeg havde holdt min Aftenandagt,
 Saa lod jeg fromt mit Blif paa Maanen hvile.
 Jeg tænkte paa, hvordan Propheten eengang,
 For at bevife flux den vantro Jord
 Sin Høihed og ſin Bælde, ſendt fra Gud,
 Nedvinkte den fra Himlen, at den faldt
 Med Klang til Jorden brat i tvende Stykker,
 Hver paa ſin Kant af Bierget Elifais;
 Hvorpaa han atter ved ſit Magtens Bud
 Den ſammensmelted, og lod lys den ſtige
 I Gethren, hvor den havde funklet nys.
 Som nu jeg vandred ſaa med fromme Tanke,
 Blev Sølvmaanen pludſelig formørket,
 Saa at den hele Jord blev ſort, ſom Kul.
 Da ſkreg i Skoven Uglerne af Skræk,
 Og Hundeglammet ſtandsed her i Byen.
 Men jeg var rolig, ſkiøndt jeg mærkte vel,
 At det var ingen Sky; thi Himlens Bue
 Var reen og klar, og ingen Sky deſuden
 Var mægtig til at mørkne ſaa, ſom nu.
 Jeg tænkte: er det Allahs Velbehag

At kalde hele Skabningen for Dommen;
 Har han alt givet Dødens Engel Binf,
 Den høie Israfil, som rede staaer
 Bestandig, med sin blinkende Basun
 For Munden, til at støde Verden ned
 Med det uhyre Skrald — hans Billie skee!
 Men som jeg knælende med uforstyrret
 Og roligt Blik betragted dette Syn,
 Gik Maanen pludselig sin Glæde igien,
 Og ved dens lyse Skin jeg nu blev vaer,
 At hvad der havde mørknet Jorden nys,
 Var Skyggen af en Engels brede Vinger,
 Der foer igiennem Luften med en Løibænk
 Af Ibenholt og Guld, hvorpaa der laae
 En Mand og Qvinde. Langsomt sank de ned,
 Og svandt tilsidst bag eders Palads, Herre! —
 Hvad nu det siældne, underlige Tegn
 Vil sige, veed jeg ei; men Pligten drev mig
 Til at kundgiøre dig det, store Sultan!
 Allah forbyde naadig i sin Himmel,
 At noget Ondt det skulde varsle dig!

Gulnare.

Nu, fiære Fader! tvivler du endnu?

Saladin.

Er det endnu en daarlig Feberdrøm?

Soliman.

Prophetens Beie er usporlige.

At dette Ægtekab er Gud imod,

Det seer jeg tydeligt, og falder det

Tilbage flux.

Gulnare.

O, Tak, min elskte Fader!

Saladin.

Tak, store Sultan!

Beziren affides.

Ha, fordomte Drøm!

Du vækker mig af alle mine Drømme,
Der sprang, som Blomster, ud af dette Bryllup.
Jeg faaer vel ogsaa takke.

Hoit.

Tak, min Sultan!

Soliman.

Besyderligt! — Kom, følg mig i mit Divan!

De gaae.

Sultanens Divan.

Soliman. Beziren. En Hob folk. Morgiane i Døren.

Morgiane

til Een af Mængden.

Nu, nu! han har jo ikke nødig just
At støde mig i Siden. Staa han rolig,
Til Tiden kommer! Det er ingen Sag
At prøve Styrke med en gammel Kone.

Karlen beskienket.

Hvad har hun her at gjøre? Gaa hun kun!
Hun faaer saa ei vor Sultan nu i Tale.
Han taler kun med slige Folk, som jeg,
Der har en vigtig Ting at forebringe.

Morgiane.

En Ting af Vigtighed? Saa tænker han,
At jeg har intet Vigtigt at forlange?

Jeg kommer for at bede om hans Dotter
Gulnare til min Søn.

Karlen.

Na, hold sin Kæft!

Det er jo Galmands Snak. Men hun maa vide,
Jeg kommer for at klage paa hans Hest;
Thi jeg er Staldkarl, seer hun! Hun taer feil,
I Fald hun troer, at jeg er fuld, min Moer!
Thi fuld kan Ingen blive uden Viin,
Og Viin er jo forbudt i Alforanen,
Og Fanden maatte tygge Opium.
Men nu har Hesten sparket mig for Maven
I Hjertefulen, saa jeg faldt omfuld.
Og det er ikke første Gang, det Afsen!
O, Gud forlade mig, jeg burde ikke
Saaledes tale om vor Sultans Hest!
• Men jeg har alt saa ofte varskoet den;
Og troer den, den kan gjøre, hvad den vil,
Fordi at den er Hest, og jeg kun Staldkarl?
Nei, nei, en fattig Karl har ogsaa Ret!

Morgiane for sig.

Hvad dog en Sultan alt maa høre paa!
Det maa dog ikke være just saa let,
At holde Staten rigtig i Balance,
Især naar Undersaatterne er fulde.

Soliman.

Bezir! ha, seer du atter hist i Døren
Den gamle Kone, som forleden bragte
De fældne Edelstene?

Beziren forbittret.

Hvilken Græfhed!

Jeg har forbudt hende frem at komme

Før eders Throne, Herre! til I selv
 Lod hende falde; og dog kommer hun!
 Jeg vil strax lade Bagten —

Soliman.

Vi, Bezir!

Jeg faaer vel atter nu, som flere Gange,
 Her være eders Raad, i Stedet for
 I burde være mit. Dæmp eders Brede,
 Og tænk paa, hvad der skaffer Thronen Ære,
 Og hvad der skader den. I Glædens Ruus
 Slap der et Løfte af min Mund, som vel
 Ei holdes kan, dog heller ei udslettes
 Med Boldsomhed, thi Bold opvækker Harmen,
 Og Harmen Lyst til Hevn, og Lyst Forsøg.
 Hvor det kan undgaaes ved et Diebligs
 Belgiorte Overlæg, der bør det skee.

Beziren.

Min Sultans muntre Lune nøder mig
 Fast til lee: Harm, Lyst til Hevn, Forsøg!
 En Skrædderdreng mod Sultan Soliman!

Soliman.

Han være, hvad han vil, saa er han dog
 Min Undersaat, og jeg hans Overherre.
 Min egen Høihed vinder ved at agte
 Den Hiord, mig Allah gav at forstaae.
 Behandler jeg den skiødesløst, som Dvæg,
 Saa gjør jeg selv mig til en uæsel Hyrde.

Beziren.

Tilgiv min Hidsigthed, min vise Sultan!
 For Godhed er den høistbegribelig.
 Den koldeste Natur jo springer op,
 Naar Nogen rører ved dens friske Saar;

Dg mit — behøver jeg at sige meer?
 J veed, min ædle Herre! hvilken Glæde
 Der sødt beruste mig ved Tanken om,
 At eders hulde Raade havde vandet
 Mit gamle, halvbuddøde Stammetræ
 Med persisk Fyrsteblood: opløst Rubin,
 Af Morgensolen venlig giennemvarmet!
 Jeg dølger ei de søde Drømme. Af,
 De svandt, som Maanen for den lumre Dag!
 Dg nu —

Soliman.

Vel! jeg begriber det, min Ven!
 Men du har lovet, ei at røre ved
 Et Saar, der smerter mig, saavel som dig;
 Gaa altsaa hiint forbi, og siig, hvad her
 Du mener der er bedst for os at giøre!

Beziren.

Da det er eders Hensigt, kun at skræmme
 Den Daarlige herfra, og ei at straffe,
 Saa paalæg hendes høistforelskte Søn,
 At giøre, hvad J veed han ei formaaer;
 Det skaffer os for deres Daarskab No.

Soliman.

Vel talt! Lad hende strax da komme frem,
 Dg lad de Andre bortgaae for i Dag.

Beziren vinker Morgiane frem. Hun kaster sig for Thronen.

Alle de Øvrige forsoie sig bort.

Soliman.

Jeg kiender dig, og veed, hvorfor du kommer;
 Har heller ikke glemt mit Ord til dig.
 Jeg sagde sidst, at den, der kunde give
 Elig Gave, som du bragte fra din Søn,

Han kunde blive en Prindsesses Husbond.
 Hvad da jeg sagde, siger jeg endnu;
 Thi er din Søn saa rig paa sieldne Sager,
 At han kan give slige Ting, som hine,
 Blot i den brugelige Divanskat,
 Saa er et slegt Parti ham ei for høit.
 For altsaa nu at komme efter dette
 (Thi muligt var det, at kun Hændelsen
 Har skaffet ham den sidste sieldne Skat),
 Saa hør nu, hvad jeg fordrer til Beviis:
 I Morgen, og ved denne Tid omtrent,
 Skal han mig sende fyrgetyve Bækk'ner
 Af drevet Guld, og de skal være fyldte
 Med Edelstene af det sidste Slags.
 Og disse fyrgetyve gyldne Bækk'ner
 Skal fyrgetyve sorte Slaver bringe,
 Og disse fyrgetyve sorte Slaver
 Skal følges hid af fyrgetyve hvide.
 Hvis dette skeer, saa staaer jeg ved mit Ord,
 Og gifter strax min Dotter med din Søn.
 Hvis ei det skeer — saa lad mig aldrig høre
 Endnu et Ord fra eder! For hans Gave
 Tilgiver jeg da hans Forvovenhed,
 Paa Vilkaar, at han aldrig prøver paa,
 Ved eder eller nogen Anden, tiere
 Til mig at komme med sit frække Forslag.

Han reiser sig, og gaaer bort med Beziren.

Morgiane ganske flukøret.

Ja, saadan gaaer det! Har jeg ikke sagt det?
 Nu staaer han der en Røn. Det lader net!
 Har jeg ei ti, ei tyve Gange sagt ham:
 Aladdin! næbbet Dvæg forliges bedst;

En tintet So og skurvet Orne trække
 Bedst sammen. Kære Søn! sig mig, hvad skal
 Et Jettehoved paa et Dvergelegem?
 Sy ikke Fløielsklud til Badmelskofte!
 Behøver jeg at sige dig, min Søn!
 At Skarn og Bøg ei brænder eens i Kirken?
 Men det var Præken kun for døve Dren,
 Det hjalp ei meer, end at slaae Band paa Gaasen.
 Nu har han det saa godt, det arme Skrog!
 Bagefter kommer Humlen. Morgenlatter
 Blier ofte Aftengraad. Men som man reder,
 Saa ligger man. Hvad vilde du, min Søn!
 Paa den Galei? Bagefter kommer tyndt D.

Gaaer.

 Stue.

Aladdin. Morgiane kommer ind.

Aladdin

løber hende i Møde.

Nu, kære Moder?

Morgiane.

Nu, min kære Søn?

Alfides.

Alf, gode Gud! jeg har ei Hierte til
 At sige ham, hvordan det hænger sammen.

Aladdin.

Nu, Moder? J har altsaa været hos —

Morgiane

falder ham i Talen.

Hos Slagteren? Ja, kære Søn! det har jeg;
Vi faaer en deilig Dresteg i Morgen.

Aladdin.

Det spørger Ingen om. Men har I været —

Morgiane.

Hos Skrædderen? O ja, min hierte Søn!
Hvad det dog er en venlig, artig Mand!
Det var din Faders gode, gamle Ven,
Endskiøndt de dog var Skræddre begge to.
Din Fader syede, som du veed, bedst Kapper,
Den Anden havde meest Genie til Buxer;
Saaledes sad de i Samdrægtighed,
Hver var en dygtig Skrædder i sit Fag,
Den Ene overskred den Anden ei.
Den Anden roste tidt din Faders Kapper,
Til Giengjæld blev hans Buxer rost igien;
Og saadan gik det herligt nogle Aar.
Af, det var Skrædderlaugets bedste Tid!

Aladdin.

Men siig mig dog —

Morgiane.

Hvad Skrædderen vel sagde?

Bær hun forsikket, sagde han, min Moer!
At jeg skal sje for hendes kære Søn
Saa godt, som selv han kunde have syet,
Hvis han var bleven ved sin Faders Haandværk.

Aladdin.

Ha, hvem spør da om Skrædderen?

Morgiane.

Min Søn!

Hvo høit vil flyve, falder ofte ned.

Aladdin.

Jeg mærker nok, hvad Kloffen alt er slaaet;
Men ved min Ricerlighed og skiændte Ære,
Det bliver Sultan Soliman et farligt,
Et rædsomt Lykkespil!

Morgiane.

Det er ei godt

At spise Kirsebær med store Folk;
Saa faaer man Stenene i Dinene.

Aladdin.

Ja, jeg skal stene ham og øine ham!
Nu, skynd jer, Moder! siig mig Alting! Alting!

Morgiane.

Hvad skal jeg siige dig? du veed det jo,
Du har jo allerede giettet det.
Bed den Ting er der intet meer at giøre.
Det Bedste er at lade Stenen ligge,
Som ei kan løstes, og at skrive Alting
I Glemmebogen.

Aladdin.

Ha, jeg brister fast

Af Harmen. Bi du mig, min lille Sultan!
Du Stodderkonge! bi du mig, du Stolte!
Ha, jeg skal vise dig, med hvem du narres!
Troer du at trække mig frem og tilbage
Bed Næsen, eftersom dit Lune byder,
Som dine svage Hverdagskryb maae taale,
Reent ubekymret for din Manddomsære,
Du Usling? rolig ved den arme Tanke,

Som Faaret, da det brægede mod Ulven:
 Jeg staaer saa høit, han ei kan ramme mig!
 Men jeg skal ramme dig, vær du forsikkret!

Morgiane.

Aladdin! dæmp dit hede Temprament,
 Det gjør dig reent ulykkelig, min Søn!

Aladdin.

Ulykkelig? Hvori bestaaer min Lykke?
 Forstaaer I jer paa den? Min Lykke er,
 At sætte det igiennem, som jeg kan;
 At overvinde hver en udsel Hindring.
 Dertil har jeg en dygtig Ladning Mod,
 Forsynet med saa stor en Slump Foragt,
 At hvis jeg skulde bukke for min Drift,
 Saa kaldte jeg selv dette Bux en Lykke.

Morgiane.

Naar Strængen spændes høit, saa springer den.

Aladdin.

Det hændes nu og da de raadne Strænge.
 Men nok om dette! Hvordan lod hans Ord?
 Han bød Jer ligefrem vel bort at gaae?
 Han tugtede vel min Forbovenhed,
 Og lod, som om han havde Alting glemt?

Morgiane.

Nei, det just ikke, Søn! Nei, tværtimod
 Saa stod han ved hvert Ord, han havde sagt.
 Med det er jo det samme med hans Ord,
 Naar Følgen blier den samme.

Aladdin.

Siig hans Ord!

Morgiane.

Hans Ord var disse: hvis du sendte ham
I Morgen fyrgetyve gyldne Bækk'ner,
Hvert fuldt af malet Glas, som Frugterne,
Saa skulde du hans Dotter faae til Kone.
Men, notabene, hvert et Bækken skulde
Du lade bære af en fulsort Slave,
Og denne Slave, troer jeg, skulde bæres
Igien af een, som der var ganske hvid.
Hvis dette nu du bragte strax i Stand,
Saa blev Prindsessen din. Men, gode Gud!
Hvorledes skulde det da vel gaae til?

Aladdin.

Hvorledes? er det Alt, min Moder! det?

Morgiane.

Min Søn! mig synes, det er meer end nok.

Aladdin.

Hvi har I uden Marsag bragt mit Blod
I Kog, og gjort mig opbragt paa vor Sultan?
Den Fordring er jo overmaade billig,
Og skal i Morgen blive opfyldt.

Morgiane.

Hvad?

I Morgen? hvad? i Morgen? og hvordan?

Aladdin.

Bed Lampen.

Morgiane himmelfalden.

Lampen! — Lampen! — Sillemænd,

Den havde jeg reent glemt. — Bed Lampen? ei!

Hvem tænker ogsaa altid nu paa Lampen?

Bed Lampen, Søn? Saa mener du, at Lampen —

Aladdin.

Ja, kære Moer! det mener jeg forvist.

Morgiane.

Du med din Lampe! Andre Folk har ei
Saadan en Lampe. Det er da at sige,
Hvermand har vel en Lampe, som den er;
Men denne —

Aladdin.

Er just ingen Hverdagslampe.

Morgiane.

Jeg tvivler dog, min Søn! Tro mig, det gaaer
Bist over Geistens Kræfter.

Aladdin.

Vi faaer see.

Hvad der gaaer over Geistens Kraft, hvad ei,
Bed Ingen bedre, Moer! end Geisten selv.
Vi strax vil nu forsøge det —

Morgiane.

Vi lidt,

Min Søn! jeg skal et Grind ud i Byen.

Hun gaaer.

Aladdin.

Den Lampe faaer hun aldrig i sit Hoved.
Hun glemmer den bestandig. Det er sært nok!
Naar hun vil lægge Planer for mit Liv,
Saa kommer Lampen aldrig i Betragtning,
Saa er jeg slet og ret kun hendes Søn,
Og ikke Lampens Herre. Nu velan,

Han tager Lampen frem.

Om jeg er Herre, gielder et Forsøg.

Han guider.

Lampens Aand aabenbarer sig.

Holla ho! min ædle Hersker! Knap du gned, før strax
 jeg kom,
 Fløi herhid, og staaer nu rede at fuldføre hvert dit Ord.

Aladdin.

Aldrig meer, end nu, jeg trængte til din Hielp. Din Kraft
 er stor,
 Dette trøster mig, og gjør mig sikker, driver Frygten
 bort.

Lampens Aand.

Meget vel, min ædle Herre! Siig din Trang, og spar
 din Roes!

Aladdin.

Fyrgethye gyldne Bæff'ner, drevet Guld, mærk vel mit
 Ord!

Maa du skaffe mig, og bringe giennem Luftens tynde
 Flod.

Fylt maa hvert et Bæffen være, stablet i en Straaletop,
 Med Demantens klare Uther, med Rubinens røde Blod,
 Med Smaragdens grønne Jordbund, med Sapphires
 Himmelstoft;

Store, funklende og fioldne, som de stolt og lifligt groe
 Hift i Biergets dybe Have, sprungen af den skiulte Rod.
 Men da ingen Edelsteen er til i Verden ganske fort,
 Maa du skaffe sorte Slaver til at bære Skatten fort;
 Og for ret at spragle denne smuktindsprængte Farveslof,
 Saa lad fyrgethye hvide følge disse, Fod for Fod,
 At de parviis vandre langsomt: Sort med Hvid, og Hvid
 med Sort!

Hyl et Tæppe om hvert gyldent Bæffen af det gyldne
 Mor,

Hvor med Silke ind er vævet Marfens nydeligste Blomst!
Bring mig dette hid i Morgen, har du Kraft, som du
har Mod!

Lampens Aand.

Alt skal staae, min ædle Herre! paa det Sted, hvor nys
jeg stod.

Forsvinder.

Aladdin gnider igjen.

Ei saa hurtig, fiære Slave! Vi er ikke færdig end.

Lampens Aand.

Du behøver kun at guide, saa er jeg der strax igjen.

Aladdin.

Hør da nu opmærksom, hvad jeg meer dig har at sige
her.

Denne Gave, som du skaffer, er til Soliman en Skient;
Naar han den har faaet, negter han mig ei sin Dotter
meer.

At jeg altsaa nu maa komme i et saadant Optog frem,
Som det sømmer sig en Fyrste, sig en Sultan, seer du
selv.

Først et Bad du frem maa trylle, hvor paa alle Bægge
leer

Broget Marmor og Agater, venligt sænkt i Midten ned.
Der maae sprudle tvende Kilder, høire kold, og venstre hed,
At jeg selv kan Vandet blande, eftersom mig tyffes bedst.
Deilige Opvarterinder der maae stande sødt beredt,
For med Badejord og Duge mig at vederqvæge ret.
Skaf mig saa en prægtig Klædning, stærke Aand! naar
det er skeet;

Og en Sabel fra Damaskus, og en vild arabisk Hest,
Som min steenbesatte Toile dog kan tæmme flux og let!

Skaf min Moder, hvad hun bruger: Klæder, Linned, Flor,
og sex

Unge, deilige Slavinder, til at følge hendes Fied!

Meget blier jeg dig forbunden, mægter du en sliq Jdræt.
Lampens Aand.

Af hvad du endnu har fordret, er mig Intet mere let.

Forsvinder.

Aladdin gnider igien.

Utter frem jeg dig maa kalde. Selv du gjør dig Veien
lang.

Lampens Aand.

Gør din Finger af at gnide, end min Fod blier træt af
Gang.

Aladdin.

Naar nu Alt gaaer efter Dnske, naar nu Alt er fant og
flart,

Naar det lakker mod den søde, længstforønskte Brudenat,
Byg mig da af parisf Marmor hist et blændende Palads
Lige for vor Sultans Harem paa den rummelige Plads!
Byg det, som din Viisdom byder; men hvad Herlighed
og Pragt

Kan formaae, lad det fremtræde! Byg i dette Slot en
Sal

I en Fiirkant, vid og prægtig, med en Kuppel oven
hvalt;

Fiir og tyve høie Vindver skue til hver Verdenskant!

Ikkum eet af disse Vindver ufuldendt dog blive lad;

Hvorfor dette jeg forlanger, skal du vel erfare snart.

Hold mig der et herligt Bryllup, gjør den mørke Nat
til Dag

Med de virakblandte Fæller i den rummelige Sal!

Lad et Chor Sandsigerinder føre op et lustigt Bal,

Mens en anden Flok forlyster os med Githerspil og Sang!
Kan du det, min elskte Slave? Siig oprigtig, om du kan!

Lampens Vand.

Ja, saa let, min ædle Herre! som en Vind kan kruse
Vand.

Forsvinder.

Indgangen til Sultanens Palads.

Første Vagt.

Ha, hvad er det? Seer du den store Sværm
Af Mennesker? Den nærmer sig til Slottet.
En prægtig Flok af Herrer, vist nok Brindsfer,
Gaaer mellem den. Skynd dig og meld vor Sultan,
At nyss en Flok af andre Rigers Fyrster
Herhid er dragne for at gieste ham.

Vagten gaaer.

De fiirsindstyve sorte og hvide Slaver komme gaaende lang-
somt i Orden. De sorte have Bækkenerne paa deres Hoveder. Bag-
efter kommer Morgiane prægtig klædt, fulgt af sine sex Slavinder.

Soliman, fulgt af Veziren og sin Livvagt, kommer dem i Møde
paa Slotsstrappen. I det den første Slave træder op, siger

Soliman.

Beskommen, elskte Broder! Megen Glæde,
Ret megen Glæde skienker I vort Herte
Med dette saa uventede Besøg.

Slaven knæler.

Jeg er en Slave, Herre! ingen Brinds;
Den fiirsindstyvende i denne Række.

Vi komme for at bringe eder her
Den Gave, som Aladdin skylder eder.

Soliman.

Hvordan? I Slaver? klædt i Fyrstepragt!
Fra ham? fra Skræd — fra Unglingen Aladdin?
Slaven.

Ja, stolte Sultan!

Soliman.

Og den gamle Frue,
Omringet af de deilige Slavinder?
Slaven.

Hans Moder.

Soliman.

Hvad? den gamle Skrædderenke!

Morgiane

flaaer Sløret tilside.

Ja, naadigste Herr Sultan! Kiender I
Mig ikke? D, det kom nok deraf, at
Jeg havde Sløret over Dinene.

Soliman.

Bezir!

Beziren.

Min Sultan!

Soliman.

Jeg forstenes brat.

Beziren.

Jeg er det alt.

Soliman.

Kom, Morgiane! kom!

Lad alt dit Følge træde i mit Slot.
Der skal du vække mig af denne Drøm.

Morgiane.

Det er slet ingen Drøm, Herr Soliman!
 Det er en ordentlig Begivenhed,
 Hvor Alt gaaer til foruden Hæxeri.
 Kom, Slaver! følger mig og eders Herre.

Soliman.

Hvis det er ingen Drøm og intet Blændværk,
 Saa er Gulnare snart Aladdins Brud.

Slaverne.

Vor Sultan og hans Søn Aladdin leve!

De gaae ind.

Et prægtigt Marmorbad.

Aladdin. Sandsigerinder opvarte ham usynlige.

Peribanou, deres Dronning.

Kom nu, min vakkre Ungling!

Nu Alt er tilberedt,

Alt, hvad dit Hierte ønsker,

Er efter Ønske skeet:

En sval og kølig Grotte

Nu herligt hvælver sig,

De slebne Marmorsider

Saa huldt omgive dig.

Paa Bunden strøet er bleven

Fiint Alabastersand.

I Badet følger Rosen=

Og klart Lavendelvand;

Saa huldt det sig forened,

Da sit Bassin det fandt.

O, see den klare Bølge,

Saa klar som Diamant!
 Her paa din høire Side
 Du lede kan en Bæk;
 Den køltes giennem Lilier
 Og bag en Rosenhæk.
 Her paa din venstre Side
 En anden strømmer ned;
 Den skummer ud fra Bierget,
 Og den er vild og hed.
 Nu, Elskte! kan du blande,
 Som det dig lyster selv,
 Den kolne Bæk fra Dalen
 Med heden Klippe-Elv;
 Og naar du da er tvættet
 Og vederqvæget nok,
 Skal du med Duge tørres
 Sød af en Jomfruslof.

Aladdin.

Ha, skønne Stemme! lad mig see den Mund,
 Den Fløite, hvoraf dine Toner strømme.
 Hvi skjuler du dig, milde Rosenbust?
 Hvi skjuler du dig grumt, mens Rattergalen
 Sød synger giennem dine Purpurblade?

Peribanon.

Dvæg dig, min vakkre Yngling!
 Ved Rosens milde Duft,
 Men ei forlang at skue
 Og at omfavne Lust.
 Vi staae for dig, men jordisk
 Er kun dit hede Blik,
 Det giennemborer Bæsnets
 Flux, som et Dolkestik.

Forlang da Intet mere!
 Du føler jo vor Magt.
 Kun fielden frem vi komme
 I jordisk Qvindedragt;
 Kun saare, saare fielden,
 Og mindst, som nu, min Ven!
 I Badet hos en afflædt
 Letsindig Ungersvend.

Aladdin.

O, Qual i al min Belyst og min Glæde!

Han springer i Badet.

Sandsigerinderne synge.
 Skjaller, hulde Bølger! skjaller
 Rundt omkring de runde Muskler,
 Smidig gjør de stærke Sener,
 Styrk den friske Nervesaft!

Aladdin.

Hvordan? det kom mig for, som Bølgen sang?

Sandsigerinderne.
 Rødt er Blodets varme Purpur,
 Svært er nu dit unge Hierte,
 Frisk din sorte Haarløk glindser,
 Stig nu atter i din Kraft!

Aladdin.

Hvordan? det kom mig for, som Luften flang?

Sandsigerinderne.
 Stig nu atter i din Kraft!

Aladdin.

Jeg stiger alt, jeg stiger,
 Usynlige, tilbedte, søde Piger!
 Omsfavner mig da nu! — O, hvilken salig

Fornemmelse! jeg tørres af Zephyrer,
Af lune Binde fra en Gyldenlaf.

Peribanou.

Bringer nu i Badet ind
Skønhed i sit Rosenfin,
Styrke med sin lodne Krop!
Henter dem fra Fjeldets Top!

Styrke og Skønhed

komme, ligeledes usynlige for Aladdin, den Første med en tør
Svamp, den Anden med en Hyacinth i Haand.

Styrke.

Stærk du er, men mere Styrke faaer du snart, o Lyffens
Søn!

Skønhed.

Skøn du er, men snart du bliver dog, Aladdin! mere
skøn.

Styrke.

Hvor min tørre Svamp dig river, svulme dine Muskler
frem.

Skønhed.

Denne Hyacinth uddanner, runder og forbinder dem.

Styrke.

Her Naturen lidt har sparet, her maa Skuldren bredes
meer.

Skønhed.

Mere bruunt dit brune Die kunde vorde, som jeg seer.

Styrke.

Brystet er ei fladt, men hvælves maa det dog med mere
Kraft.

Skønhed.

Med lidt mindre Rødme Rinden rødme maa, end den har
havt.

Styrke.

Ryggen maa jeg knudre mere, fuld af Sener flette den.

Skønhed.

Dine Læber maae fortyndes endnu lidt, min unge Ven!

Styrke.

Dine Anfælsflodder mere stærke her sig vide maae.

Skønhed.

Styrke! tænk dog paa det Hele. Der er nok, for fast at
staae.

Styrke.

Dunkle Haar omfring dit Hierte vidne skal om Kraft og
Mod.

Skønhed.

Dine hvalte Dienbryne vidne skal, at du er god.

Styrke.

Skønhed! husk, at det er ingen kjærlig Pige, men en
Mand.

Skønhed.

Du har Ret. Med rolig Stolthed skal de sænke sig paa
Stand.

Styrke.

Mere stærk om dine Lænder! Armen som en knudret
Green!

Skønhed.

Mere rund om dine Hænder, mere smal om dine Been!

Styrke.

Her jeg puster i dit Hierte Kæmpeblod, en herlig Drif.

Skønhed.

Her jeg smiler i dit Die hellig Elskovs søde Blik.

Styrke.

Bliv en Skræk for dine Fiender, bliv en Løve, gram i
Strid!

Skønhed.

Bliv en Lyst for alle Piger, bliv en Elsker, varm og
blid!

Begge.

Saadan har jeg nu begavet dig med Alt, hvad jeg for=
maaer.

Nu Farvel, du raske Ungling! nyd din friske Ungdoms
Baar.

De forsvinde.

Sultanens Palads.

Soliman. Aladdin.

Soliman.

Jeg takker Himlen og Propheten, som
Mig skienker sli­ en værdig Svigersøn.
Fast ubegribelig er eders Rigdom,
Og eders Skønhed fielden; stærkt og fiæft
Og sinderigt funkler eders Ungdomsrie.
O, I fortæner rigeligt min Dotter,
Derom er jeg forvisset. Mången Unden
Faldt maaskee paa at fritte eder ud,
Om hvor I havde eders Rigdoms Kilder,
Om hvor I vel var kommen fra, og Eligt.
Jeg gjør det ei; da hidtil I har dulgt det,
Saa har I ogsaa vist en gyldig Grund.
I skjuler den, og det er ligemeget.
Jeg seer jo, hvad I har; hvordan I har det,

Det veed jeg ei; og veed jeg mere da,
 Hvordan jeg selv og alle Adams Børn
 Vel har det? Det er nok at vide Hvad,
 Kun Daaren spørger altid om Hvordan.

Aladdin.

Min Sultan! eders hulde Viisdoms Ord
 Reddryppe quægende, som Morgenduggen
 Fra Gedrens Toppe, paa den ringe Urt,
 Som fandt sin sikke Tilflugt i dens Ly.

Soliman.

Saa vil jeg da i Morgen holde eder
 Et prægtigt Bryllup, mine elskte Børn!

Aladdin.

Skøndt Bien ikke længes meer, min Sultan!
 Om Morgnen efter Rosens Honningbæger,
 End jeg, af! efter hendes Favnetag;
 Skøndt Græsset, flamt og nedtrykt af en Storm
 I Natten, ikke higer mere efter
 Den varme Straale, for at reise sig,
 End jeg, af! efter hendes hulde Blif —
 Saa ønskede jeg dog gierne, elskte Fader!
 Saa længe blot at sætte op vort Bryllup,
 Til hist paa Sletten, ret for eders Slot,
 Jeg op fik bygget mig et lidet Palads,
 Hvor først jeg kunde tage mod min Brud.

Soliman.

Det vil jeg ikke negte dig, min Søn!
 Hvor lang Tid mener du at bruge dertil?

Aladdin.

Saa lige kan jeg ei beregne det,
 Dog vil det sikkert ikke vare længe,
 Thi min Bygmester er en fløgtig Mand.

Soliman.

Saa blier det derved. — Følg mig nu i Raadet,
At jeg kan giøre dig bekiendt, min Søn!
Med Fyrstens Pligter og de Byrder, som
Du sønlig nu skal dele med din Fader.

Aladdin.

Alt, maatte jeg kun have Styrke nok!
Dog I skal styrke mig, og eders Biiidsdom
Skal gribe mig i Faldet, naar jeg snubler.

De gaae.

Aat. Den store Plads uden for Sultanens Slot.

Lampens Aander

bygge det prægtige Palads.

Den første.

Alt ligger dybt den faste Grundsteen, Grunden med.
Jeg murer hurtigt op, naar I kun skaffe Steen.

To andre

komme flyvende giennem Luften med store Steenmasser.

Her har du Stene nok, fint Marmor, melkehvidt
Med blegblaae Aarer, som i Huden paa en Mø.
Vi hug det hurtigt af dybt under Kaukasus,
Dg iilte hid, og dog er Tiden alt dig lang.
En Flok Hyrdinder sad ved Biergets Blomsterfod;
I det vi svævede den Skønneste forbi,
Saa rev vi Floret bort, og blotted hendes Barm,
Dg vilde sammenlignet Marmoret med den;
Men hurtig god om Barmen sig et Purpurstier
Af qvindlig Bluelse; da raabte vi med Smil:

Bort Marmor er saa hvidt, Hyrdinde! som din Barm,
Men rødme sødt, som den, det mægter ingen Steen!

Den første.

Hvo skaffer Kalk? ha, Kalk behøver jeg! saa kom!

To andre med Kalk.

Her har du Kalk fra Bretland. Dybt vi søgte den.
Hvor den er hvid! men her dog lidt bestænkt med Blod.
I Nattens Mulm lod Kongen opbragt Hov'det slaae
Fra Kroppen af en Vantro, som bespotted Gud.
Nysgierrig svang vi os om skumle Rettersted,
Vi hørte, Dren klang, da stænkte Blodet hid.
Desbedre binder Kalken her paa dette Sted.

Den første.

Hvor faaer jeg mig mod Norden her en Hjørnesteen?

To andre.

Her har du dig en Steen, en Steen, som holde kan.
Vi tog den hoit i Norden fra en Bønderflok,
Som slæbte den fra Fjeldet til en Konges Grav,
Der nylig kastet var. See, Stenen er lidt vaad,
Det hærder den, og gjør den uforgængelig;
Thi Folket græd derpaa, mens hen de slæbte den.

Den første.

Hvo skaffer mig Zirater under Taget her?

To andre.

Vi hurtig os forvandled begge til en Hval,
Og bruste dernæst om rundt under Havets Skum,
Indtil i Syden hist vi stødte mod en D
Af flettede Koraller og af Muslingskæl.
Den knuste vi, og hurtig paa vort Hoved tog
Den røde Irgang med sit hele Glitterhæng.
Det kan du flette nu, og fæste om din Bæg.

Den første.

Hvor faaer jeg Perler nok og Edelstene fra?

To andre.

Fra Demantsdalen her vi bringe dig et Læs.
 Du veedst, den er af steile Bierge sluttet ind,
 At ingen Dødelig kan flytte did sin Fod.
 Paa Bierget rundt omkring stod der en Kiøbmandsflot,
 Som ventede haabefuld paa Drnens Atterkomst.
 Du veedst, de binde Kiød fast rundt omkring dens Klo;
 Naar nu i Dalen da den styrter vældigt ned,
 At mætte sig paa Slinger og paa andet Kryb,
 Saa flæber Diamanten sig til Kiødet fast.
 Hver Kiøbmand har sin Rede, hvor han lurar paa,
 At ind hans Lykke tung skal komme flagrende.
 I Dag bedrog vi dem; vi tog hver Edelsteen
 Med Rede, Drn og Alt, og lod de Stakler staae
 Og gabe hen i Veiret uden Haab og Fangst.

Den første.

Hvo skaffer Billedstøtter af en sielden Værd?

To andre.

Her har du dem. Vi fløi hen ad Italien;
 Der sad to Elskte i den maaneklare Nat,
 Og Bruden sang saa sødt til Mandens Githerspil,
 Skiult sad de, ved en sunken gysselig Ruin
 (Man kalder den i Landet Herculaneum).
 Der duffed vi os ned, som Bildgæs i en Sø,
 Og bragte disse Støtter op fra Jorden hid.
 De vil vist pryde deiligt i den store Sal.

Den første.

Hvor faaer jeg Guld nok fra, til at indfatte med?

To andre.

Giv Tid! her har du nok; meer bruges sikkert ei.
 Vi svang os giennem Africa til heden Ørk.
 Det var en kølig Midnat; i det gule Sand
 Nedskinte Maanen guul, og gule Løver gif
 I Ørken rundt omkring, og grove Guldet op
 Med stærken Seneflo af løse, skøre Sand,
 Og legte Bold dermed i klaren Maanestkin.
 Ti Dyne hentede vi fra Barbariet hist,
 Og mens de aad dem op, saa tog vi Guldet bort.
 Saa store Klumper har du sikkert aldrig seet.

Den første.

Hvor faaer jeg Silke nok til disse Bægge her?

To andre.

Fra China svæve vi, just fra en Morbærskov.
 Mens Bækken risled hen i Maanens Sølverskin,
 Spandt Silkeormene saa flittigt deres Bæv.
 Jeg troer vist ikke, Ben! at du behøver meer.

Den første.

Hvor faaer jeg Stolper fra til denne høie Port?

To andre.

Vi stege høit paa Taurus, for at see os om;
 Da saae vi Elephanter dybt i Dalen gaae,
 Som skyndte sig at træde ned en Bondes Mark.
 Did ilte vi, at straffe dem for dette Spil,
 I det vi, som et Lyn, brød deres Tænder ud.
 See, hvilke Støtter! har du endnu Mage seet?

Den første.

Jeg frummer lige dem ved Midnatsmaanens Gld.
 Hvor faaer jeg Kobber fra, at tække Huset med?

To andre.

Bed Rhinen stod to store Leire, fyldt med Mænd

Med Harnisk, Hielm og Daggert, Spyd og Sværd og
Skiold.

Hvert Skiold var drevet Kobber, langt og blodigt rødt.
De tyktes gode os at tæffe Huset med;
Thi tog vi sagte bort fra hver en Mand sit Skiold,
Skiøndt under Hov'det, som en Pude, tæt det laae.
I Morgen, naar de vaagne, har de intet Skiold,
Desmeer de stole maae paa deres skarpe Sværd.

Den første.

Hvor finder jeg et Spiir, med Diamant besat,
Der værdigt er at kneise her paa dette Taarn?

To andre.

En flødestiægget Konge hist paa Thronen sad,
Dg sov med Sceptret bagvendt i sin venstre Haand,
Dg rørte det i Søvn, som til Tidsfordriv,
Imellem sine Slaver, at den sidste Rest
Af Kraft og Orden svandt, og Alt blev Ruskomsnusk.
Forbittret vred vi Spiiret af den matte Haand.
Her vil det passe bedre, høit mod Himlen raft.

Den første.

O, skønne Spiir! Kom med det! Snart er Alt fuldbragt.
See, hvor i Natten, i den slumrende Natur,
Sølvmånen spiller paa den hvide Marmormuur,
Dg titter med sin Straale giennem Vindvet her,
Mens Stiernen spiller høit i Spiirets Demantskiær.
Men stille! Morgnen pibler frem bag Bølgen kold,
Dg skimter alt paa Tagets røde Kobberskiold.
Hvor vil ei Dagen undres, naar den skue faaer
Den pludselige Borg, som stolt paa Jorden staaer!
See Kuplen, hvor den høi og herlig hvælver sig!
Kom, bring mig Farve blaa, som Himlen blidelig!
Dg duk i Havet, skynd dig, du! ved Sidons Strand,

Dg bring en Purpurnusling fra det dybe Band,
 Saa skal jeg Roser male, som skal staae i Blod,
 Naar Blade hvirvle sig om Haverosens Fod.
 Her maler jeg Gulnare. Hvilken Euanebarm!
 O, den skal giøre Søn og Sønnesønner varm!
 Den matte Oldings Blik skal paa det malte Taft
 Gienstraale med et Glimt af svundne Ungdoms Kraft.
 See, hvor hun smiler! Hurtig nu! fuldender Alt!
 Hift er det lidt for bredt, her er det lidt for smalt.
 Saa! stille! Intet meer! Ha, skønne Harmonie!

Hanen galer.

Alle Aanderne.

Rødkammet Vægter gol. Nu er vor Tid forbi.

De forsvinde.

Sultanens Harem.

Gulnare

alene paa sit Kammer.

Den nærmer sig, den gyfselige Stund!
 Den nærmer sig. Af, hvor mit Legem isner!
 O, Himmel! hav Medlidenhed, og see
 Veldædig til den unge Hind, der staaer
 Bag Busken zittrende, snart Tigrens Rov.
 See mine Kinder, langsomt falmet hen,
 Som Maanen, naar den blegnende forlader
 Sin trygge Horizont, og svimler gusten,
 Som nylig purpurød, i det den seer
 Forladt sig i den tomme Himmelorf.
 Af, skønne Ungling! saa skal jeg da aldrig,
 Af! aldrig, aldrig skue dig igien?

O, det var Alt en Drøm, en Anelse
 Om Paradiis. Du ranke Cedertræ!
 Som Palmeblade slyngte sig dit Haar,
 Dit Die var en Antelopes Die,
 Din Kind en frisk udsprungten Tulipan.
 Af, Maanen skinner ei saa blid og klar
 Paa Himlens Firmament, som du paa Elskovs!
 Hvor er paa Fjeldet den fribaarne Hyr,
 Der kneiser stolt og trodsende, som du?
 Og dog var Hyrdens Omhed i dit Blik,
 Og Elskovs søde Rue i dit Hierte.
 O, det var Alt en salig Drøm. Du varst
 Den vennesøle Engel Gabriel.
 Du kom og kysset mig. Det var et Indsegl,
 Som sødt forbandt mig med den hvalte Himmel.
 Snart kommer Israfil og vinker mig,
 Den blege, sørgelige Dødens Engel.
 Ha! hvilken selsom Skiebne ligner min?
 Ryk sluppen ud fra Faren, ud fra Døden
 Bed et fra Himlen nedsendt Underværk,
 Udrevet af den æfle Brudgoms Arme,
 Et Dieblif i Elskovs Favnetag — —
 Og nu igien — bortsolgt, som en Slavinde,
 For Guld og Edelstene til en Slave,
 En ringe, halvopløben, dristig Knos.
 Jeg har ei seet ham end. Snart er det Tid.
 O du, som kaldte dig min Elsker, Engel!
 Var ei det hele Syn en Feberdrøm,
 Da trin herind, trin kraftig paa din Fod,
 Som Elephanten stærk, som Tigren smidig,
 Som Røven stolt, som Hyacinthen mild,
 Som Solen varm, som Maanen elskovsfuld!

O, vederqvæg mig med din søde Stemme,
 Der toner fra din hulde Rosenmund,
 Som Feernes fra Commernattens Grotter.
 Omflet mig fast i dine stærke Arme,
 Du friske Bedbendranke! lad bag den
 Mig hente Tryghed i dit Stierneblif
 Sødte ved dit Hjertes varme Purpurfilde!

Sultanen træder ind med Aladdin. Følge.

Gulnare forfærdet.

O, Himmel!

Kaster sig paa Knæe.

Engel! du har hørt min Bøn?

Du redder anden Gang den arme Hind
 Fra Leopardens Klo? O, Gabriel,
 Livsalige, forklarede Cherub!

For min Skyld anden Gang forlader du
 Almagtens Throne? Engel! tag mig med
 Til Himlen, uden dig er Jorden tom.

Aladdin

omfavner hende.

Min elskede Gulnare! søde Brud!

Soliman.

Min Dotter! kom dog til dig selv, min Dotter!
 Hvad vil den underlige Banvid sige?
 Du var jo forberedt.

Gulnare.

Jeg forberedt?

Du havde jo bestemt mig for Aladdin!

Soliman.

Det er Aladdin her, som for dig staaer.

Gulnare.

Er du?

Aladdin.

Ja, Elſkte!

Soliman.

Fat dig da, min Dotter!

Kamelen ſtaaer alt ſadlet, tilberedt
 At bære paa et udſtrakt Fløielſtæppe
 Sin hulde Byrde til Aladdins Palads.
 Seer du ei hiſt den ſtore Marmorbygning,
 Hvor Faſlen viſter i den mørke Nat,
 Og ſlynger hen i Nattens Mulm den tunge,
 Halvgiennemlyſte Virakſky? Der ſtaaer
 Din blomſterfrandſte Brudeſeng.

Gulnare.

Og her

Min Brudgom?

Aladdin.

Elſkte! ja.

Gulnare.

Og du Aladdin?

Aladdin.

Ja, Guldeſte!

Gulnare.

Og hiſſet ſtaaer dit Slot?

Aladdin.

Nei, dit, livſaligſte blandt Dvinderne!
 Der ſtaaer dit Tempel, Kiærlighedens Throne.

Gulnare.

Jeg veed ei, om jeg drømmer eller vaager;
 Men vaager jeg, da er jeg høiſt lykſalig,
 Og drømmer jeg igien — o, ſøde Drøm!
 Da følg mig i min Slummer dybt i Graven.

De gaae.

Soliman til sit Følge.
 Giv flux nu til Altanen hiit et Vini,
 At de kan røre Paufer og Trompeter!

Gaaer.

Africa.

Noureddin

siddet ved sit Bord; han har længe punkteret, endelig lægger
 han Griffelen træ.

Ha, Skiebne! hvi est du mig saa imod?
 Min Haand er mat af sit forgieves Bærk;
 Mit Die stirrer starblindt uden Nytte;
 Hvorhen jeg vender Stregerne, er tomt
 Og øde, som i africaniske Sandørk.
 Nei, aldrig var min Lykke mig saa nær,
 Som da jeg troede mig at eie Lampen.
 Forhadte Skiebne! Ha, fordømte Dreng!
 Nu er dit jammerlige Legem Støv,
 Og Elven skylles hvide dine Been.
 Ha! skulde aldrig nogensinde da
 Den skønne Lampe kunne vorde min?
 Er intet, intet Forsøg mere muligt?
 Og har jeg da forsøgt? Vel veed jeg forud,
 At jeg kan aldrig bryde Gulen mere! —
 Jeg vil ei være mig det selv bekiendt,
 Hidtil jeg affkøyet har at see derhen.
 Jeg vidste jo alt forud, hvad jeg saae:
 Et blegt, et blaat, et halvforraadnet Liig!
 Nu er det opløst, og de hvide Been
 Er intet Gyseligt og Ufælt ved.
 Bort, usle Svaghed! Jeg vil see i Gulen.

Han punkterer, og taber Griffelen af Forsærdelse.

O, Himmel! Allah! store Muhamed!

Han senderriver sine Klæder.

I Belfand! færdig til at ægte en
 Prindsesse! Lampens Eier! Slavens Herre!
 Befriet ved Ringen, som jeg Rasende
 Selv satte paa hans Finger? — Helvede!
 Forbandelse! Forbandelse og Hevn!
 Ha! hvilken Dævel blændte mig, og døsede
 Min Tanke, min Erindring reent i Sovn?
 Den skjermede for Hulens Trylleri,
 Det vidste jeg; den anden Egenkab
 Jeg kunde glemme, glemme den til nu!
 Forbandelse! Forbandelse og Hevn!
 Det er ei gaaet rigtig til; en Engel
 Fra Helvede har givet ham sin Bistand.
 Forvorpne! plat uduelige Dreng!
 Du høster Frugten af min sure Glid,
 Du plyndrer nu det Træ, som jeg har plantet.

Hindbad kommer.

Min Broder! hvad betyde disse Ekfrig?
 Du sidder ellers rolig paa dit Kammer
 Om Natten grublende og taus, som Uglen
 Om Dagen dybt hvor Skoven mørkest er.
 Hvad fattes dig? hvad siger denne Blegghed?

Roureddin.

I Morgen reiser jeg til Ispahan.
 Thi vid, med eet Ord: Lampen er paa Jorden,
 Og den besiddes af den usle Dreng,
 Som længst jeg troede død!

Hindbad.

Hvad siger du?

Noureddin.

Du est min Broder, du har mig at takke
 For hvad du veed; du kunde mere vidst,
 I Fald du havde Stadighed, som Klogskab.
 I Morgen bort jeg reiser ufortøvet
 Som Jason efter dette gyldne Skind;
 Men Skiebne er mig avindsyg og grim,
 Thi sværg mig ved Prophetens Grav, ved Alt
 Hvad helligt er, at du vil hevne mig,
 At du vil bruge al din Kløgt, dit Mod
 Til mine Fienders Undergang og Død,
 I Fald jeg skulde synke for min Skiebne!

Hindbad.

Jeg sværger dig som Broder og som Ven,
 At hvis du falder, skal en tørstig Tunge
 Ei mere længes efter Vand i Ørken,
 End Hindbads Dolk efter Aladdins Blod.

Noureddin.

Her giver jeg dig denne Talisman;
 Nu er den sort, men blier som Blod den rød,
 Da har den varslet dig din Broders Død.

Gaaer.

Hindbad efter et Ophold.

Min Broders Død? — Ha, Lampen er paa Jorden!
 Saa løist du ei, Noureddin! dog? saa var
 Det hele sæere Eventyr da Sandhed?
 O, Salighed at eie denne Lampe!
 For ham er ingen Skat og intet Harem
 Tilsluttet. Nei, som en vellystig Bi,
 Han svømmer i et Hav af lutter Straaler,
 Og suger Honning af hver fielden Blomst.
 O, hvad er Drab og List og Brodermord,

Naar man for dem kan kjøbe sli­
 Det er den værd, fuld værd imellem Brødre.
 Gaa, skynd dig kun, Moureddin! bring os Lampen,
 Og dræb dens Eier! Her den samme Skiebne
 Gienmøder dig. Og er først Lampen min,
 Skal intet Hiernesvind om Ret og Dyd
 Indblande Angst og Anger i min Fryd.

Aladdins Palads.

Den store Sal. Aladdin og hans Brud. Soliman, Zulima,
 Veziren, Morgiane og flere sidde til Taffels.

Soliman.

Jeg har endnu, saa længe jeg har levet,
 Ei seet saa herligt og saa skønt et Palads.
 Men siig mig, elskte Søn! da Alting dog
 Er fuldført med saa megen Flid og Kunst,
 Hvi er det ene Bindve da ei færdigt
 Her midt i Salen?

Aladdin.

Store Soliman,

Min Sultan og min Fader! Alting skylder
 Jeg eders Godhed; til et svagt Beviis
 Paa min Ærbødighed og Kiærlighed,
 Saa lod jeg dette Bindve ufuldendt,
 At I, min Fader! kunde lade lægge
 Den sidste Haand derpaa, saa Bygningen
 Var nødt til ligesom at takke eder
 For sin Fuldendelse.

Soliman.

En udtænkt Artighed!

Aladdin, du henrykker mig! I Morgen
Jeg strax vil sende mine Mestres hid.

Aladdin.

Tillader nu min Sultan, at et Chor
Af Sangerinder og af Dandserinder
Forlyster os her under dette Maaltid?

Soliman.

Min Søn! gør hvad du vil; her er du Herre.

Aladdin giver et Bink. Strax aabnes en Bagdør, hvorigiennem
der kommer en Skare Dandsigerinder, nogle opfildrede til
Dands, andre med Instrumenter. I det de Dandsende be-
gynde, synge de Andre.

Chor.

Rosens Tid er kommen; bag det grønne Blad
Esvulmer den, og skiller Knoppen huldt sig ad.
Lad da Strængen risle, som en Søverbæk,
Lad da Stemmen tone, som en Fugl bag Hæk!
Kiærlighed opløder al Naturens Barm,
Selv den trætte Olding smiler elskovsvarm.
Jorden blusser op mod Himlen i sin Kraft,
Lad da freidig sprudle Druens Purpursaft;
Lad den stærke Bæde, funklende som mild,
Slukke huldt og køle Elskovs Rosenild!
Gi Propheten vredes, mildt han smiler ned.
Vinker hid med Myrter Vin og Kiærlighed!

Nogle.

Prise vil vi her med Sang, du hulde Baar!
Nu den bedste Rose i din Urtegaard.

Andre.

Siunger I Gulnares Deilighed og Priis,
Siunge vi Aladdins Roes paa samme Viis.

De Første.

Zephyr! har du viftet i min Roses Skød,
Da du bringer Elskovs Balsamduft saa sød?
Har du venligt bølget i de sorte Haar,
Som i store Ringe sig om Skuldren slaaer?
Har du skuet dig i Barmens glatte Speil,
Evlmende som Sneffens fulde Silkescil?
Saae du hendes Hals, som Antelopen hvid?
Saae du Aftenstiernen sødt ved Skumringstid?
Blandte du dig med den hulde Moschuslugt?
Dvælte du, og stirred ned i Elskovs Bugt?
Legte du, o Zephyr! med den hvide Krop,
Med den smalle Fingers røde Fingertop,
Lynde Carmosin=Drøm liig paa hviden Sand?
Kølte du det unge Hjertes stærke Brand?
Svar mig, lette Zephyr! stands din Flugt, og svar!
Sødt beskriv hver Skønhed, du ombølget har!

De Andre.

Zephyr! ti, og fly til Fredens dunkle Skov;
Her vi siunge Heltens høie Priis og Lov.
Skøndt endnu hans Glavind aldrig klang i Krig,
Hør dog, Verden! hvad vi her forkynde dig:
Stiernen selv skal zittre for hans Landses Klang,
Solen ønske skal at vende om sin Gang,
Hesten vild skal trampe hen paa Drmens Rov
Som en Carneol i Blod dens røde Hov.
Hver en Piges Haarlok sødt skal ønske sig:
Var jeg dog en Lænke, til at fange dig!

Tvende Elementer, høist forskjellig hver,
 Blinke skal fra Heltens frumme Bredestværd:
 Vand, naar roligt kun det hviler i hans Arm,
 Ild, naar vildt det funkler om i Kampens Larm.
 Høit dets Tunge tale skal paa hvert et Tog
 Dødens trodsende, uoverlagte Sprog.
 Hil dig, Ven! din Hæder tolker ingen Kunst,
 Du skal staae i Drøen som en Himmeldunst,
 Kraftig i din ædle Harm, og bruunligrød
 Klæbe til dit Sværd skal sig den visse Død.

Aladdin og hans Brud reise sig.

Chor.

See! nu vandre de, af Elskovsluen varm,
 Hen til Brudekamret, færligt Arm i Arm.
 Hvilke Blomster ud maae springe, hvilken Flok,
 Naar sliig Rose slynges til sliig Blomsterstok!
 Skynder eder, Piger! under Sang og Dands,
 Tag fra Brudens Jæse hendes Liliefrands,
 En med Pomerantser sætter atter ned,
 At den tolker: Skønhed, Styrke, Frugtbarhed!

Fierde Act.

Aladdins Palads.

Soliman og Aladdin med følge bevæbnede til Jagt.
Gulnare.

Soliman.

Saa herlig Alderdom jeg haabed ei,
Skiondt vant til Lykke, født af Fyrsteblood,
Og høit bestemt for Thronen. Elskte Søn!
Hvad skal jeg først beundre vel hos dig?
Din Rigdom, Viisdom, Elskov, eller Riækhed?
Hvor findes Mage til et Slot, som dette?
Du snildt lod staae et Vindue ufuldendt,
Paa det jeg kunde føle Værkets Værd,
Naar selv jeg rørte det med kraftløs Haand.
Du bygged dette Palads i en Nat —
I fjorten Dage var ei Persiens Sultan
Guldmægtig at faae gjort et Vindue kun.
Og nu din høie Elskov til min Dotter,
Din Viisdom og din Eindighed i Raadet,
Dit gode Sindelag for mig, for Alle,
Hvorved du vinder hele Landets Hierte;
Og nu, hvad ligesom tilsidst med Høihed
Forherliger det Alt, og froner det:

Din Tapperhed, der, liig et kraftigt Lyn,
 Forfærdeligt som øiebliffligt slog
 Rebellerne, og tæmte dem igien!
 Min Dotter havde Ret, da hun dig kaldte
 For sin Cherub. Ja, du est en Cherub,
 Der staaer for Persien, som hiin for Eden.
 Kom nu, min Søn! det hule Jagthorn lyder,
 Og lokker os med sine underlige,
 Utydelige Suf til dunkle Skov.
 Der har jeg tilberedt en barnlig Krig:
 Den, som gaaer kiæf imod et oprørt Folk,
 For ham er Tigerjagt et Børnespil.
 Farvel min Datter! lev ret vel saalænge!

Gulnare.

Min elskte Fader! elskte Husbond! af,
 Hvad vil J Tigren? Lad ham gaae i Skoven,
 Og giv ham ei en ubetænksom Ret,
 At sønderrive brat de bedste Hjerter.

Aladdin.

Befignet er din qvindelige Frygt.
 Hvad der er smukt hos dig som Qvinde, bør
 Vi veie op med hvad for Mænd er smukt,
 Og det er: sødt at frydes ved din Frygt,
 Og ei at agte den. Farvel, min Hustru!

Gulnare.

Naar kommer du igien?

Aladdin.

J Morgen, Elskte!

Hvis Tigren ikke sønderriver mig.

Gulnare.

Du spotter?

Aladdin.

Ja, som Faaret spotted Rosen,
Fordi den ikke ogsaa kunde bræge.
Farvel! I Morgen seer du mig igien.

Han gaaer med Soliman og sit Følge.

Kahn.

Noureddin. En gammel Kiøbmand.

Kiøbmanden.

Det troer jeg nok, en saadan Reise trætter;
Men dersom I vil troe mig paa mit Ord,
Saa vær forsikkert om, I har ei reist
For Intet. Persien er værd at see;
Det var den altid, nu dog meer end før,
Fra den Tid, som jeg sagde jer, Aladdin
Forskjønner og forherliger vort Rige.
Der er nu først det underlige Palads.

Noureddin.

Ja, dette Palads, hvordan hænger det
Med det ret sammen? Gjør mig klog paa det!

Kiøbmanden

langsom og rolig.

Hvordan det hænger sammen? Vi, min Pibe
Gif ud, den maa jeg tænde først igien;
Get gøres maa, et Andet ei forsømmes. —
Hvordan det hænger sammen, fiære Landsmand?
Nei, det er sandt, I er en Africaner;
Men ligemeget, Landsmand dog for det,
Hvis ikke I er født i Maanen?

Roureddin.

Nei,

Jeg er en Jordbeboer, Ben! som J.

Kiøbmanden.

En Muldvarp altsaa! Nu, din Skaal, min Broder!
 Gid du maa længe rode om endnu
 I Mulm og Mørke; nu og da forundret
 Opstikke Næsen lidt mod Solens Lys,
 Men strax forbluffet dukke ned igien,
 Og rode flittig, til du bliver træt.
 Jeg er det alt, min gode Ben! min Tid
 Er snart forbi.

Roureddin.

Saa spild den ikke da;
 Men siig i Hast, hvordan det hænger sammen
 Med Prinds Aladdins underfulde Palads!

Kiøbmanden.

Ja, det er sandt!

Smøger.

Hvordan det hænger sammen?
 Jh nu! det hænger meget herligt sammen;
 Fortræffelige, tykke Marmorstene!
 I ryster ikke Muren fra hinanden,
 Min gode Ben! det staaer jeg inde for.

Roureddin utaalmodig.

Men —

Kiøbmanden.

Men hvordan det ellers hænger sammen!
 Ja, det forstaaer jeg mig ei mere paa,
 End hvordan nylig min Tobak gif ud,
 Og hvordan jeg fik Gld i den igien.

Mooredin.

Men —

Riøbmanden.

Hver har saa sit eget Lune, seer J!

En bygger langsomt op, og sammenskraber
Materialier fra alle Kanter.

Naar det er giort, saa gaaer det med en Muren;

Men dog forhaster man sig ikke derfor,

Man spiser Frokost, Middags-, Aftensmad

Dog alt imellem, og gaaer smukt til Sengs

Til rette Tid hver Nat, naar man er søvnig.

Er Noget muret alt for galt, saa rives

Det ned igien; og saadan fares fort,

Til ei det taaler meer at røres ved.

Naar det er giort, saa kommer en Polerer

Og glatter Alt, og saa er det i Stand.

En anden, løierlig, naragtig Karl

Blier født til Verden som en Spindelvæv;

Han haler Alting af sig selv, og hviler

Ei, før den hele Bygning færdig staaer,

Og det er giort, mens en fornuftig Mand

Faaer tændt og røget ud sin Morgenpibe.

Det maa man aldrig nu fortryde paa;

Hver følger saa sin egen Siæls Natur.

Mooredin.

Saa denne Bygning blev saa hurtig færdig?

Riøbmanden.

Det kommer an paa, hvad J kalder hurtig;

Troer J, den stod der i et Dieblif,

Saa krøb Aladdin langsomt, som en Snegl,

Thi han behøved fast en Nat dertil.

Moureddin.

Kun een?

Kiøbmanden.

Kun een? Hvad tænker J, min Ven!
Om Muhamed, vor hellige Prophet?
J sætter ham dog over dette Palads?

Moureddin.

Naturligviis.

Kiøbmanden tort.

Da tør jeg sværge paa,
Hans Fader brugte ei en Nat engang
Til at faae ham i Stand. Det var dog mere.

Moureddin.

J skiemter!

Kiøbmanden.

Nei, min Ven! jeg skiemter ei.

Lægger Biben.

Hvad vil J bryde jer om Sammenhængen?
J seer, det hænger sammen; det er nok.
Gjør, hvad J, som en Adams Søn, kan gjøre:
Gaa hen og see, lad ei jert Die blændes,
Dg fast det ei blot paa en enkelt Gienstand;
See paa det Hele, saa paa hver en Deel,
Dg dernæst atter hurtig paa det Hele!
Jeg vedder, Ven! J faaer saa stor Respect
Da for Bygmesteren, at tydeligt
J føler eders Uformuenhed
Til ind at sætte jer i hans Ideegang.

Moureddin.

Kan man da faae det smukke Slot at see?

Kiøbmanden.

Ja, naar han kommer hjem; det negtes Ingen.

J Dag og Morgen er han rundt omkring
Paa Jagt med Soliman, sin Svigerfader.

Noureddin.

Jeg takker eder for god Underretning.
Nu maa jeg tage Afsked, jeg er træt.

Købmanden.

Det er naturligt. Lev da vel, min Ven!
Fornøi jer godt i Byen, mens J er her!

Gæde.

Noureddin. Strax derpaa en Kobbersmed.

Noureddin.

Nu veed jeg det: ved Lampen har han Slottet;
Sligt herligt Slot er ifkun Lampens Værk.
Og Lampen er paa Slottet, ei paa Jagt
Med Eieren; det sagde mig min Kunst.
O, du Retsfindige! jeg fiendte dig.
Henslængt i Salen, i en Krog, bag Pillen!
Jeg haaber, at mit Anslag vel skal lykkes;
Hvis ikke, er der altid flere Midler.
Her boer en Kobbersmed, her maa jeg ind.

Kobbersmeden.

Jh see, god Dag, min allerbedste Ven!
Er det mig selv, som her Besøget gielder?

Noureddin.

Ja, Mester!

Kobbersmeden.

Nu, det er mig grumme fiært.

Dernæst maa jeg fremdeles spørge: kommer
J her til Bennen eller Kobbersmeden?

Moureddin.

Til Kobbersmeden.

Kobbersmeden.

Bravo, fiære Mand!

Det seer jeg tusind Gange heller, end
J kom til Bennen. Af, Besøg af den Slags,
Dem fiende vi: saa skal de have Frokost,
Kahve, Tobak, Opvartning, og deslige.
Nei, bedste Mand! da maa jeg lide den,
Som kommer smukt til Kobbersmeden; ham
Skal jeg ei føde, han skal føde mig.
Bliv ikke bange, jeg vil ikke flaae jer!
Men siig mig bare, hvor J fik at vide,
At her i Gaden var den gale Smed?
Thi jeg har endnu ikke hængt mit Skilt ud;
Det ny, at siige, thi det gamle hænger
Endnu, som det har hængt en halv Enees Aar,
Men Regn og Slud har sliffet det saa reent,
Som Hunden sliffer en Tallerken. Ha ha!
J seer, jeg er en Digter, en Poet,
Kan giøre Lignelser om Regn og Hunde.
Ha ha ha ha! Bliv J kun ikke bange;
Til Kobbersmed har jeg dog meest Genie.
Men hvem har sagt jer, at jeg boede her?

Moureddin tør.

Slet Ingen. Folk kan ikke høre her
J denne Gade, altsaa ikke svare.
Jeg vedder, der er ei i hele Gaden
En eneste complet, heel Drehynde;
Det har J sørget for, min gode Mand!

Men da jeg kommer nys fra Barbariet,
 Hvor kun der brøler Løver, Pardre, Tigre,
 Og altsaa har min Horelse endnu,
 Saa vidste jeg strax, hvor I boede, henne
 En fem, sex Gader herfra; jeg behøved
 At gaae kun, som I indseer, efter Lyden.

Kobbersmeden affides.

Den Karl er fiffig.

Soit.

Allerbedste Mand!

Det er ei mig, jeg tier som en Muur;
 Men det fordømte Kobber har den Bane,
 At skraale, som det fik en Kniv i Halsen,
 Og jeg maa banke det saa tidt, jeg vil,
 Saa faaer jeg det dog aldrig til at tie.

Moureddin.

I skulde engang prøve med det Gode
 At bringe det til Artighed, og lade
 Det staae ubanket.

Kobbersmeden.

Nei, den Læremaade

Forstaae vi os ei paa i Asien.

Jeg vedder, hvis jeg følger eders Raad,
 Saa ærgrer min Koldfindighed det saadan,
 At det bespyer sig med den grønne Galde,
 Og er i Stand til at forgifte Folk,
 Som rører ved det. -- Men til Sagen nu da!
 Hvad kan jeg tiene eder med? Hvis I
 Vil giftes, sætte Bo, saa kom til mig!
 See, her er Kaffekander, Theemaskiner,
 Bradpander, Kasseroller, Suppekiedler,
 Og Ublestivepander; vel fortinnet.

Skal J til Felt? Jeg smedder Hielm og Harnisk
 Saa godt som Potter og som Bradepander.
 Hvo Get kan giøre, giør det Andet med.
 Er J ei ganske vel, lidt Patient,
 Og ønsker et Stikbæffen? Kom til mig!
 Jeg har, hvad nogen Moders Siæl forlanger.

Moureddin.

Jeg ønsker mig en halv Snees Kobberlamper.

Kobbersmeden.

Lys!! lad os tale sagte, bedste Ven!
 Jeg har en Nabo, som er Lysfæstøber,
 Han hader Lamper meer end Pestilents.
 Kom J med mig op i mit Magazin,
 Der skal J Lamper faae, som lyse bedre,
 End Maanen og Planeterne paa Himlen;
 At sige, naar der først er Olie i dem,
 Og Bæger, og naar Bægerne er tændte.

Moureddin.

Saa gaae vi denne Bei?

Kobbersmeden.

Jaa, bedste Mand!

Tag jer i Agt for Trinnet. Smudst jer ei
 Paa Bæggene; hust, J er hos en Emed!
 Her op ad Trappen! Stød jert Hoved ei
 Mod Bælken under Loftet! Nu kun friskt!

De gaae.

Gulnares Kummer.

Aften ved Solens Nedgang. Gulnare sidder ved det aabne Vindue med sin Githar, og synger:

Githar, lad min Bøn dig røre!
 Høre lad din hulde Stemme!
 Glemme skal jeg da min Kummer,
 Sød i Slummer skal du dnyse
 Al min Frygt, og Dret kysse
 Med din rene Strængeklang.
 See den gyldne Aftenrødme!
 Sødme dufte Rosens Blade,
 Glade Bølge Maanen føder;
 Hvor den møder paa sin Bue,
 For i Nattens fromme Rue
 Læs at høre Elskovs Sang!

Toll' min Elskov, høi og herlig!
 Rierlig skal min Stemme følge,
 Dølge skal den ei min Flamme.
 Skjønt kun stamme kan min Læbe,
 Elskte Githar, lad os stræbe,
 Begge paa forskiellig Viis!
 Medens Aftenpurpurstunden
 Lunden smilende forgylder,
 Fylder Sang de dunkle Kroner,
 Toner Nattergalens Vise.
 O, saa priis, saa lad os prise,
 Hvad der kræver Alles Priis!

Men hvilken underlig
 Anelse ængster mig?

Storm! ha, hvi brummer du?
Sang! hvi forstummer du?

Himmel! har Tigrens Klo
Myrdet min Lyst og Ro?
Stødt ham i Skoven ned?
Grumme Forvovenhed!

Angest! hvi ulmer du?
Hierte! hvi svulmer du?
Glæde! hvi svinder du?
Taare! hvi rinder du?

Gulnares Amme

Kommer ind, leende af alle Kræfter.

Ha ha ha ha! Nu er jeg dog en gammel,
Udlevet Kone — Ha ha ha ha ha!

Gulnare.

Er det at lee af?

Ammen.

Nei, at græde over;
Men deraf leer jeg heller ei, min Dotter!
Nei, fiære Barn! ha ha! jeg leer, ha ha!
Jeg leer af hvad der er saa latterligt,
At jeg har aldrig i mit hele Liv
Leet med saa megen Grund — Ha ha ha ha!

Gulnare.

Hvad er det da?

Ammen.

Tænk, Barn! Af, gode Gud,
Den burde sørge, som har meer Forstand.

Det arme Skrog! det er dog rigtig tungt,
At miste sin Forstand — Ha ha ha ha!

Gulnare.

Ja, sikkert er det tungt, min gode Moder!
Tag eders derfor smukt i Agt. Hvad er det?

Ammen.

Her gaaer en Mand, her nede midt paa Pladsen,
Han har en Kurv paa Armen, fuld af Lamper,
Af splinternye, smukke Kobberlamper;
Dem sælger han — Ha ha ha ha ha ha!

Gulnare.

Der seer jeg endnu ingen Galskab i.

Ammen.

Nu, giv mig Tid! Vel sandt, mit Barn! at sælge
Er ikke dumt, det er fornuftig handlet,
I Gald man profiterer ved sit Salg;
Men veed du, hvad han fordrer for en smuk
Ny Kobberlampe?

Gulnare.

Nei.

Ammen.

En irret gammel.

Gulnare.

En irret, gammel Kobberlampe for
En ny, som der er smuk og vel poleert?

Ammen.

Ja, Barn! Maa man da ikke lee, mit Barn?

Gulnare.

Umuligt!

Ammen.

Hvad? hi lidt! Der kommer han.

Nu staaer han lige for dit Vindue; lyt
Nu efter, skal du høre! Hør nu efter!

Man hører Moureddin ude paa Gaden raabe: „Hvo vil sælge
gamle Kobberlamper for nye?“

Almmen.

Der hører du! Han sælger egentlig
Gi nye, han kjober ifkun gamle for dem.
Du gode Himmel! der er dog i hele
Naturen Ingen, der kan drive det saa
Bidt i Forrykthed, som et Menneſke.
Hvor strunk han staaer, hvor listig han seer ud,
Som om han tænkte ret at synde Folk!
Du arme Staffel! Gud forbarme sig!
See hvor han skotter op til dine Vinduer!
Min søde Datter! hør, jeg faaer et Indfald:
Forleden, da jeg vilde rydde op,
Saa fandt jeg bag den smukke Billedstøtte
Hist i den store Sal en gammel Lampe,
Indstoppet i et Hul. Jeg lod den ligge;
Jeg vidste ei, om en af Slaverne
Tilfældigviis der havde lagt den hen;
Kort sagt, jeg glemte det. Men hvis du nu
Har Intet derimod, mit kære Barn!
Saa vil jeg give Lampen til en Slave,
At han kan løbe ned og kjobslaae med den
Her lige for dit Vindue. Maaskee
Det gjør dig oprømt, gode Barn! Det lader,
Som ei du just var i det bedste Lune.

Gulnare

seer ud af Vinduet.

Det er dog underligt. See, hvor han sælger
De smukke nye Lamper for de gamle,

Og seer herop, som om han vilde sige:
 Har du ei ogsaa Lyst? Min gode Amme,
 Hvis det kan more dig, saa gjør det kun!
 Mig vil det neppe muntre.

Ammen.

Siig ei det!

Gaaer.

Gulnare

staaer længe og betragter Trolldmanden.

Det Menneske har Noget i sit Ansigt,
 Som jeg skal kiende. Skummel seer han ud.
 Den arme Staffel! det er intet Under;
 Banvittig er han, det er godt at mærke.
 Men — jeg er dog et Barn, et ægte Barn!

Ammen kommer igien.

Nu har jeg givet Slaven Lampen. Pas nu
 Ann paa, saa kommer han om lidt.

Gulnare.

Min Moder,

Hør! finder du ei, at den gale Mand
 Har noget fælles med et andet Ansigt,
 Som er dig vel bekiendt?

Ammen.

Nei, fiære Barn!

Du veed, jeg lever meget indgetogen,
 Har endnu ei seet Stadens Daarekiste;
 Der findes vist nok Folt, som er ham lige.

Gulnare.

Grindrer du det smukke Eventyr,
 Som min Aladdin har fortalt engang,
 Om Drengen, som en lumsk og grusom Trolld

Ind vilde slutte i en Marmorhule,
Da ei han vilde give ham sin Skat?

Ammen.

Vel gjør jeg det. Det Eventyr er smukt;
Men hvad har det vel hermed at bestille?

Gulnare.

Du veed, jeg fra min Barndom har den Bane,
At forestille mig hver Ting, der nævnes,
Udtrykt ved Noget, som jeg kiender. Tales
Om Folk, saa er det Folk, som jeg har seet,
Og Stedet har jeg ogsaa været paa.
Saaledes — skjøndt jeg veed, at kun det er
Et Eventyr, og intet Virkeligt —
Har jeg ved Drengen altid tænkt mig dog
Aladdin — du maa ikke lee mig ud!
Men Trollden gjorde jeg mig selv; og er det
Ei underligt? det Billed, som jeg saae,
Er netop denne Mand aldeles liigt.

Ammen.

Det er en Hændelse, mit fiære Barn!
Det kommer, seer du vel, dig kun saa for.
Men stille! der er Slaven med sin Lampe.
Ha, nu vil Løierne først ret begynde.
See kun, hvor Glæden spiller ham i Diet,
Den gale Mand! Af, vi maae takke Gud,
Som ikke er berøvet vor Forstand.
Han byder selv ham vælge. Seer du vel,
Nu er alt Kiøbet sluttet. See, nu gaaer
Den Gale bort, forfulgt af Drengene.
Han seer sig ikke om engang. Han gaaer
Alt hvad han kan, som om det ei var ham.

Nu dreied han om Hjørnet. Borte er han.

Seer paa Prindsessen.

Du gode Gud! mit Barn, hvad fattes dig?

Du bliver bleg, og skælver.

Gulnare.

Kære Moder!

Jeg veed det ei. En uforstaaet Rædsel,

En underlig —

Ammen.

Vi lidt, mit Barn! vi lidt!

Jeg strax vil hente os et Campherpulver.

Bed sig selv, i det hun gaaer.

Du gode Barn! jeg mærker nok paa Alting,

Hvad Kloffen alt er slaaet, min Gulnare!

Nu, det er unge Folk, det bør saa være.

Hun er en deilig Kone, han en Karl,

Der ikke staaer, som Saladin, og fryser

Paa Taget hele Natten; tværtimod.

Den hele Sag, den har sin Rigtighed.

Du lille Dæmleunge! ha, hvem skulde

Vel have tænkt deslige Ting om dig,

Den Tid du laae med Duffen ved mit Bryst?

Nu, det er eengang saa Naturens Orden.

Hver Alder leger med sin egen Duffe.

Gaaer.

Gulnare

sætter sig ved det aabne Vindue, med Haand under Kind,
og stirrer hen i Egnen.

Den skønne Sol er dalet dybt bag Skoven,

Og hisset luer Maanen blodig nu.

Den røde Aftenstund er bleg forsvundet,

Alt hæve Nattens kolde Binde sig.

Fra Horizonten trækker Skyen frem,
 Dg mørkner Himlen til en Fængselhvælving,
 Et Gravcapel, hvor hist og her en Lampe
 Mat lyser med sit blege Zittreskin.
 Den skønne, store Dagens Lampe svandt,
 Dg Rosen lukker sig, og Skoven skuler,
 Dg Slangen kommer frem af sine Huler.

Vid Mark.

Nat, Storm og Regn.

Noureddin

midt paa Marken med Lampen i Haand.

Nu har jeg den! nu har jeg den! jeg har den!
 Her har jeg den, her i min høire Haand!
 Dig vil jeg vise den, du blege Stierne!
 Du sidder alt for høit og alt for fast,
 Til at du skulde komme ned, og vriste
 Den dyrebare Skat ud af min Haand.
 Saa see da, Stierne! fra din brystne Sky,
 Du eneste paa hele Himmelfrummet!
 See, her er Lampen, dette grønne Kobber,
 Hvorom min Finger knuger sig med Krampe,
 At ei letsindig jeg skal tabe den,
 Som hiin Enfoldige. Nu er det Nat,
 Nu er det Midnat, mørkt som i en Grav;
 Naturen er mig gunstig, hyller mig
 Ind i sit sorte Klæde, for at Intet
 Skal røbe mig. Velan da! nu kun frist! —
 Jeg skiælver — jeg begriber ei min Magt.
 Ha! mon det ogsaa er den rette Lampe?

En Isnen giennemløber mine Been.

Seer sig omkring.

Jeg er dog ene? Nu velan, en Prøve!

Han gnider stærkt paa Lampen.

Lampens Aand

lader sig flux til Syne.

Nu, hvi gnider du saa voldsomt? See, jeg lystrer jo dit
Blink.

Naar du bruger mig og kalder, kommer jeg som Lynets
Blink.

Ikke jeg alene, Herre! men hver anden Lampens Aand
Bøier sine Knæ, og lyder den, som Lampen har i Haand.

Noureddin

taber Lampen af Forfrækkelse. Aanden forsvinder; han griber
den hurtig igien.

Tøv lidt! jeg har den atter i min Haand.

Lampens Aand.

Jeg tøver.

Noureddin.

Est du den vidtberømte Lampens Aand?

Lampens Aand.

Ei berømt; en Hemmelighed!

Noureddin.

Jeg taler over mig. Saa siig mig da,

Kan du udrette Alt, hvad jeg befaler?

Lampens Aand.

Det har jeg sagt.

Noureddin.

Du taler ifkun lidt.

Lampens Aand.

Men handler mere.

Roureddin.

Som naar jeg for Exempel var saa dristig,
 At bede dig — bliv ikke vred — jeg spørger —
 Et Spørgsmaal er jo en uskyldig Ting —
 Som naar jeg for Exempel var saa dristig,
 At bede dig forflytte mig med samt
 Aladdins Palads, med hans Brud og Alt,
 Til Africa?

Lampens Aand.

Saa lød jeg flux din Billie.

Roureddin glad.

Saa let?

Lampens Aand mørk.

Som Tigren knække kan en Lilie.

Roureddin.

Saa gjør det da i Kraft af Lampens Magt!

Lampens Aand.

Det er saa hurtigt gjort, som det er sagt.

Han forsvinder med Roureddin.

Sultanens Palads.

Morgen. Soliman staaer op fra sit Leie.

Det er en deilig Morgenstund. Aladdin!
 Du havde Ret, hvi troede jeg dig ikke?
 Du blev endnu en Dag paa Jagt, og mig
 Drev Skyerne og Regnen hjem igien.
 Mon vel min Dotter alt er staaet op?
 Du fikere Bane, at jeg hver en Morgen,
 Saasnart jeg staaer af Sengen, hen skal ile,
 Og stirre paa det skønne Palads, faae

En Hilsen hist af mine Børn fra Bindvet —
Det styrker mig til hele Dagens Arbeid.

Han gaaer hen til Binduet, og seer ud.

Hvordan? o, Himmel! sover jeg endnu?
Gaaer jeg i Drømme? har jeg mistet Synet?
Men, hellige Prophet! jeg seer for Resten
Jo Altting tydeligt. Der staaer min Seng,
Og her er Bindvet, Gaden her, og hisset
Er Husene. Men, Himmel! hvor er da
Aladdins skønne Palads og min Dotter?

Han kalder. Den vagthavende Officeer træder ind.

Soliman.

Hør, Kasem! kan du sige mig, min Søn!
Hvor staaer min Seng?

Kasem.

Stormægtigste Monarch!

Din Seng?

Soliman.

Ja, ja! min Seng. Har du ei hørt det?

Kasem.

Der staaer den.

Soliman.

Godt! Og viis mig nu mit Bindve!

Kasem.

Der, store Soliman!

Soliman.

Og Bindvesposten!

Kasem.

Og Bindvesposten?

Soliman.

Ja, og Bindvesposten!

Kasem affides.

Alt, Persiens Monarch har tabt Forstanden!
Der, store Sultan!

Soliman.

Godt! Men da du seer
Saa grandt, og undres over mine Spørgsmaal,
Saa viis mig det, som dog er meget større,
End Alt, hvad hidtil du endnu har seet:
Hvor staaer Aladdins Palads?

Kasem

peger hen til Vinduet, uden at vende sig.

Der, min Sultan!

Soliman.

Hvor?

Stoder til ham.

Bend dit kloge Hoved om!

Kasem.

Der — ha —

Stormægtigste —

Soliman.

Hvor er Aladdins Palads,
- Selvtillidsfulde Østers?

Kasem.

Himlen veed det!

J Aftes stod det der.

Soliman.

Gaa! hent Beziren
Paa Dieblifket, lad ham komme flux!

Kasem.

Just som J kaldte, kom han op ad Trappen;
Det er alt Divanstid. Der kommer han.

Veziren træder ind. Kasem gaaer.

Soliman.

Bezir!

Veziren.

Min store Sultan! er I syg?
Hvad er der mødt det stolte Persien?
I blusser, eders Dine rulle vildt.

Soliman.

Saa veed ei heller I, hvad der er skeet?
Gif I Aladdins Palads ei forbi?

Veziren.

Jo, store Sultan! som jeg altid gør,
Naar Pligten kalder mig for eders Throne.

Soliman.

Og I blev Intet vaer?

Veziren.

Slet Intet, Herre!

Soliman.

Bed Mekka og Medina! I har Ret;
Thi der var Ingenting at blive vaer.
Men — hvad jeg meente — mærked I da ingen,
Slet ingen usædvanlig, stor Forandring?

Veziren.

Oprigtig talt, min ædle Herre! hvergang
Jeg gaaer til eders Divan, har jeg altid
Saa mange Ting at tænke paa, at ei
Jeg skotter hen til Siden, for at Intet
Paa nogen Maade skal adsprede mig.
Desuden veed I jo — jeg har ei dulgt det —

Soliman.

At dette Slot var jer en Torn i Diet?
Belan da, den er taget ud, den Torn;

Dg til Beviis derpaa, seer I langt længer
 Med det helbredte Die nu, end hidtil:
 Før saae I lige før mit Slot et Palads,
 Nu kan I stirre hen i Horizonten.

Beziren seer ud.

Ha!

Soliman.

Nu, Bezir! har I vel Mage seet?

Beziren

fatter sig af sin Forundring.

Om jeg har Mage seet, min elskte Herre?
 O ja, det har vel jeg, saavel som I.

Soliman.

Saavel som jeg?

Beziren.

I saae jo, at det stod der.

Var det da meer begribeligt, end hvordan
 Det nu er svundet hurtig, som det kom?
 Nu kan jeg tale. Mig er denne Sag
 Ei selsom; godt den stemmer med det Hele.
 Aladdin er en Troldmand, det er klart;
 En nedrig Trold, som grumt misundte mig
 Min Lykke. Derfor ængsted han min Søn,
 Berøved ham sin Hustrues Kærlighed,
 Forblindet eder med sit Trylleri,
 Gik hende i sin BOLD — og nu, da han
 Er fied af denne Leg, er Alt forsvundet.

Soliman.

O, Allah! Allah! o, min Dotter! o!

Beziren.

Ulykkelige Fader!

Soliman.
O, min Dotter!

Beziren.

Er ogsaa hun?

Soliman.
Hun! Alt! min Dotter, o,
Min Diesteen, min Stolthed og min Glæde!

Han græder.

Beziren.

O, hvilket rørende, ynkværdigt Syn!
Den stolte Majestæt af Persien
Ufriver sine Haar med vredne Hænder,
Maa fælde bittre Taarer, som et Barn,
Og kaster sig i Støvet, som en Slave. —
Har I da intet Nys om, hvor Aladdin
Er flygtet hen?

Soliman.

Den nedrige Bedrager!
Han vilde blive denne Dag paa Jagt,
For ei at følge mig. Alt er forgieves.

Beziren.

Hvem veed? Man kan, man bør forsøge Alt.
Jeg vil befale strax en vældig Flok
Af eders Vagt, at giennemstreife Skoven,
Og hvis de finde ham, at bringe ham
For eders Throne.

Soliman forbittret.

Ikke for min Throne!

I Fald han findes, som han ikke gjør,
Men hvis han findes, og han skaffer ei
Min elskede Gulnare strax tilbage,

Da bind ham fast, og bring Forræderen
 Til Retterstedet, at hans fræffe Blod,
 I det det flyder under Bødlens Sværd,
 Kan gyde Røling i min Smertes Bunde!

Beziren gaaer.

En skyggefuld, venlig Plads dybt inde i Skoven.

Maddin ligger sovende i Græsset under et stort Træ; tæt forbi
 ham løber en Bæk.

Lympha,

en lille Pige, blaat klædt, kommer seilende ned ad Bækken paa et
 Skræppeblad, med en Sivblomst i Haanden, syngende:

Det raaer jeg dig, Bølge!
 At sagte du rinder
 Med Røling i Følge
 Imellem Kiærminder;
 At medens du kysser
 Den grønne Strand,
 I Søve du dysser
 Den deilige Mand.
 Nu veed du min Villie:
 Skyd sagte din Bugt
 Bag Rose, bag Lilie,
 Saa venlig og smukt!
 I venlige Baar du
 Skal venligen trille,
 Hvis ikke, saa faaer du
 Med mig at bestille!

Hun flaaer bister ned i Bølgen med sin Blomst.

Zephyr

kommer ridende giennem Luften over Blomsterne paa et Rosenblad,
i en Solmors Florkiole.

Hyp! hyp! i Galop
Med lustige Hop!
Bring, som du kan bedst,
Susvalende Duft
I luttrede Luft,
Min bølgende Hest!
Rødfaxe, min Ganger!
Du har jo en Binge.
Hør Bøgenes Sanger!
Lad muntert dig svinge
I Girfler og Snirfler,
I Fald og i Stigen!
Af, seer du ei Pigen,
Der seiler saa tryk
Hist henne ved Hækken
Saa freidig paa Bækken,
Paa Blaafaxes Ryg?
Saa skynd dig; men tøs!
Rid let! lad os prøve,
Om ei vi kan røve
Umærket et Kys!

Han sniger sig bag paa Lympha, og kysser hende.

Lympha.

Af, Zephyr, din Skielm!
Med Skjold og med Hielm,
Paa kneisende Ganger,
Med ilende Gang
Bed jublende Sang
Af Skovenes Sanger,

Du vovede stærk
 Det rædsomme Bærk,
 Dig bag paa at snige,
 Hvor Bølgerne trille,
 Og kysse en lille
 Paapassende Pige?

Zephyr.

Alf, Lympa, min søde,
 Min elskede Mø!
 Saa skal jeg dig møde
 Her midt paa en Sø?

Lympa.

Du tosfede Dreng!
 Naar saae du mig andet
 End netop paa Bandet,
 Min Bugge, min Seng?

Zephyr.

Saa stands dine Bover,
 Siig: Prrr! til din Kærre!
 Bliver Aladdin vaer, og siger sagte:
 Men hvem er den Herre
 Hift henne, som sover?

Lympa.

Den skønneste Mand
 I Persiens Land.
 Jeg sidder just her,
 For Bølgen at byde,
 At ei den skal bryde
 Hans Rolighed fier;

Men sagte sig tumle,
 Og vuggende gynge,
 Og glidende mumle,
 Og rislende rulle,
 Og ficerligen synge
 Et sødt Visfelulle.

Zephyr.

Af, Lympha! saa vil
 Jeg ei dig forhindre.
 Hvor sødt er dit Spil!
 Hvor Dinene tindre!
 Min Hest vil jeg spore,
 Og ride derhen,
 Omflagre din store,
 Din sovende Ben.
 Sig Vethren skal blande
 Med Rødfaves Duft,
 Og køle hans Pande
 Med kølige Luft.

Han rider hen, og svinger sig et Par Gange over Aladdin, men passer i Jorigheden ikke paa, saa at han støder mod hans Næse, og styrter af Hesten. Aladdin gjør Bevægelse til at vaagne.

Lympha.

Af, hvor du er toisset!
 Hvor er nu hans Ro?
 Af, hvor du er flodset!
 Nu vaagner han jo.

Zephyr grædefærdig.

Af, Lympha! ti stille;
 Jeg stødte mit Been.

Gnider sig.

Lympha

flaaer i Bolgerne.

Nu kan I kun trille,
O, Bolger! hver een.

Hun seiler ned ad Aaen.

Zephyr

veemodig og nedflaaet.

Uf, Lympha blev vred!
Uf, hvor hun har Ret!
For dristig jeg red,
Nu angrex jeg det.
Jeg tidt har fortrudt
Min Bildskab med Smerte,
Det ofte har brudt
Med Kummer mit Hierte.
Saa tidt har jeg sagt:
Nu skal du for sand
Dog tae dig i Agt,
Gaae bedre Forstand.
Jo, pyt med Forstanden!
Knap sagt, førend glemt.

Seer paa Aladdin.

Nu vaagnede Manden,
Det er dog ret slemt!

Gaaer bedrovet bort.

Aladdin

reiser sig overende, og seer sig om.

O, hvilken deilig Foraarsmorgenstund!
O, hvilken qvægende, livsalig Blund!
Med Nattens Mørke bort min Træthed svandt,
Min Kraft med Dagen atter fæst oprandt.

See Roserne i Morgenrødens Bad!
 Her ligger et afrevet Rosenblad;
 Det frilled mig, som om det sige vilde:
 Reis dig, min Ven, Aladdin! det er silde.
 Hav Tak, o Sølvbæk! din sagte Gang
 I Sovn mig døsset med sin Buggesang.
 O, hvor det Alt seer friskt og lifligt ud!
 Ak, havde jeg dig her, min skionne Brud!
 Saa mangled i min Krands, saa huld, saa broget,
 Aldeles Intet; men nu mangler Noget,
 Nu er det Hele, Elskte! uden dig —
 En Blomsterkøst, hvor Rosen skjuler sig.

Han synker hen i stille Tanker.

O, hvor jeg dog er lykkelig! Den stille,
 Den muntre Morgenstund indbyder ret
 Til fro Betragtning over alt mit Held.
 Hvor gavmild har ei Skiebnen rækket mig
 Sin runde Haand! En deilig Qvindes Husbond,
 Den deiligste i hele Asien;
 Besidder af en fælden, kostbar Skat,
 Som flux opfylder alle mine Ønsker;
 En Sultans Svigersøn, snart Sultan selv;
 Velskabt og sund og fløgtig, stærk og dristig.
 O, hvor jeg føler dybt mit hele Liv
 I denne hulde Sommermorgenstund!
 Tak, Allah! for din store Godhed mod mig.
 See mine Taarer! jeg kan ikke tale.
 Her synker jeg paa Knæ i Gensomhed.
 Væs, høie Fader, i mit fromme Hierte!
 Velsignet være du for al din Naade!

Uagten,

som har søgt rundt omkring i Skoven efter Aladdin, kommer

ind paa Pladsen under hans sidste Ord, bliver ham vaer, sniger sig bag paa ham, griber ham, og gjør Anstalter til at lægge ham i Lænker.

Aladdin

springer bestyrtet op.

Ha! hvad er det? en lumpen Røverbande?

Drager sit Sværd.

Bagten.

Kiend os! vi er din høie Sultans Livvagt.

Aladdin.

Hvad vil I?

Bagten.

Lægge dig i tunge Lænker;

Saa er vor Sultans Bud. Gjør ingen Modstand!

De slutte ham i Jern.

Aladdin.

Hvad har jeg gjort?

Bagten.

Det faaer du snart at vide.

Aladdin.

Hvor bringer I mig hen?

Bagten.

Til Retterstedet.

De gaae bort med ham.

Zephyr

kommer forfærdet frem.

Af, Lympha! Lympha!

Lympha fra Bækken.

Zephyr! Zephyr!

Zephyr.

Hørte du ei, hvad der for sig gif?

Lympha.

Seer du ei mine vaade Blif?

Zephyr forbittret.

Ha, de onde Menneffens Børn!

Men veed du hvad? flux bort vil jeg gaae.

Det skal komme dem dyrt at staae!

Flagre jeg vil giennem Bust og Tiørn

Hurtig hiem i min Faders Favn,

Du fiender ham jo, Storm er hans Navn.

Han skal jeg tirre til vældig Harm,

Han skal brat spænde for sin Arm;

Heste med flagrende Manfer strax

Jynse skal, af et selsomt Slags.

Han skal tage sin Stormhue paa,

Gribe sin Rølle, som godt kan slaae;

Hevne saa flux den arme Mand

Vældigt paa Sultanens hele Land!

Lympha.

O, hvor jeg skælver, jeg arme Mø!

Men, flemme Sultan! men bi du kun!

Jeg vil skynde mig strax paa Stund

Hiem til min Moder, den salte Sø.

Hun skal svulme mod hviden Strand,

Odelægge dit stolte Land,

Hæve sin Ryg med et sydende Brag,

Slaae dine Skibe brat i Qvag!

Braget skal splintres, det skummende Hav

Blive saa mangen stolt Sømands Grav!

Bjælkerne skal hun med Ratter opslaae,

Hvor dine kneisende Borge staae;

Synke, og svulme saa strax igien,
Til Haan for dig, til Hevn for min Ven!

De ile bort, hver til sin Side.

Et mærkt Fangetaarn.

Aladdin

ligger lænket til en Steen i tunge Jernboier. Efterat han længe
har stirret hen for sig i dybe Tanker, bryder han ud:

O, store Gud! er det en Drøm? — En Drøm!
O, ja! det er en Drøm. Jeg slumrer endnu
Paa Græsset i den vennefulde Skov.
Den blide Drøm om Zephyr og om Bækken
Har sig forvandlet til et Sørgeespil.
Det er en Drøm, en Leg af Skyerne,
Hvor lettelig, kun ved et sagte Vindpust,
Hyrdinden sig forvandler til en Drage,
Og Palmetræet til en rædsom Trolde.

Jaarekyllingen

i en Muursprække.

Pi, pi, pi!

Det er snart forbi.

Trøst dig ei ved dine Drømme,

Snart du i dit Blod skal svømme.

Kort var kun din Alder.

Snart dit Hoved falder

Under Drens Kiang.

Hør min Barselsang!

Bødlen da med blodbesprængte Hænder

Bleg den slimetrøde Hud udspænder,

Garvet

Af det vaklende Rude, uden Mod,

Farvet

Af det rygende Blod.

Aladdin.

Hør Jaarefyllingen, hvor sælt den piber!

Dens tidtgientagne, stygge Barselsang

Udslukker Haabets Funke i mit Hierte.

Saa er da Alting sandt? saa kom min Lykke

Før pludselig med Rædsel at forsvinde?

Saa sunkled stakket kun det feire Lys,

Før ud at slukkes i sin bedste Glæde?

Ja, det er sandt: mit Palads er forsvundet,

Min Brud er borte, Alting! Jeg maa døe!

Ja, det er klart, det kan ei være Andet:

Den skammelige Trolde har fundet Lampen;

Den kunde selv udslukke kun sit Værk.

O, græsselige Ubefindighed!

Sorgløse, ubegribelige Lætsind! —

Ha, grumme Skiebne! siig, hvor kunde det

Da fryde dig, at hæge om en Blomst,

At giøde Jorden om dens Rod, at mildne

Den Foraarsluft, hvori den voxte frem,

Før, paa barbarisk Viis at knække den,

At træde den med Fødder, som en Orm,

Naar den var kommet til sin største Skønhed? —

Hvor skummelt denne Muur omflemmer mig!

Hør Stormen udenfor, hvor huult den diudrer

Omkring mit Tangetaarn! Det er nok Nat.

Ja, det er Nat. — Ha, jeg maa frygte Lyset.

Forsærdelse! naar Dagen bryder frem,

Saa slæbe de mig hen til Retterstedet.
 Hvor jeg er kold, og hvor mit gamle Mod
 Er reent forsvundet! Grumme, blege Død!
 Saa kommer du i Skændslens fæle Dragt,
 At hente mig fra denne Blomsterhauge?

Han synker hen i Fortvivlelse, derpaa springer han forfærdet op.
 O, Himmel! store Allah! Muhamed!
 Det bliver lyst. Nu bryder Dagen frem,
 Nu kommer Bødlen. — Nei! ha, det er Maanen!
 Hvad vil du mig, du blege Dødning? vil du
 Fortælle mig, at jeg er langt fra ei
 Den første Synder, paa hvis Kind af Kalk
 Du guult har smiilt den sidste Bryllupsnat,
 Naar mat han sad, fast lænket til sin Steen,
 Og stirred i den fri, den vide Himmel,
 Og ønskede for sit bedste Hjerteblood
 To Binger, for at flyve til en Drk,
 Hvor ingen fleben Dye længtes efter
 At spalte Ledet i hans Nakkebeen?
 Vil du fortælle mig, at du skal snart
 Beskinne dette Hoved paa sin Stang?
 Bort! skiul dig, gustne Dødning! bag din Sky.

Ha, see, hvor underligt den hvide Straale,
 Som en ætherisk Finger, sendt fra Himlen,
 Henpeger paa den store Edderkop
 I Krogen hisset, som saa rolig sidder
 I Middelpunktet af sin fine Bæv!

Spindelvæven.

Betragt mit svage Spind!
 Hvor Traadene sig flette!

Den allermindste Bind
 Kan Alt i Hast udslette.
 Et ringe Billed kun
 Paa Almagts Bælde stor.
 Hør i din bittre Stund
 Mit stille Trøstens Ord!

Giv paa min Gierning Agt!
 Saa sidder hist den Høie
 I Gentret af sin Magt
 Med et opmærksomt Die;
 Han drager, som han vil,
 Snart Traaden ud, snart ind,
 Han lægger Mærke til
 Det allermindste Spind.

Aladdin.

Ha, tarvelige, vakkre Spinderske!
 Du trøster mig, du trøster, som en Dervisch.
 Han drager Traadene snart ud, snart ind,
 Han lægger Mærke til det mindste Spind!
 Ind drager han mig nu, og skulde jeg
 Da frygte for, mit Hiem! din dunkle Bei?
 Nei, kom du kun, du vennesæle Død!
 Og bring mig i min elskte Faders Skød.

Han strækker sig rolig hen paa sit Leie.

Slatspladsen.

Sultanen sidder med sin Vezir og sine øvrige Hoffolk paa dertil indrettede Sæder. En utallig Mængde Tilskuere rundt omkring. Nede ved Trappen staaer Bøddelen og hans Dreng.

Soliman.

Ved Gud! det er mit Raad, mit Folk bekiendt,
 At jeg er ingen rovbegierlig Tiger,
 Som tørster efter Blod. Men Blod for Blod!
 Og iblandt Alles Blod er dog mit eget
 Mit eget Hierte nærmest. O, min Dotter!
 Hvo veed, paa hvilken skændig Maade du
 Er slettet ud af Verden, hulde Lilie?
 Ja, ved min Harmes! ved Prophetens Magt!
 I dette Dieblis er jeg en Tiger.
 Led frem Forbryderen!

Beziren.

Han kommer alt.

Bøddelen

til sin Dreng.

Bred Huden ud, tag Diebindslet frem,
 Og ræk mig Sværdet, under Kappen der!

Aladdin kommer, omringet af Vagt, fulgt af sin Moder
 og en Dervisch.

Vagten

til Morgiane.

Nu kan I ei gaae længer med. Tilbage!

Morgiane.

O, Gud! min Søn, skal vi nu skilles ad?

Aladdin.

Vi findes snart.

Morgiane

brister i Graad, og omfavner ham.

Ja, snart. Farvel saalænge!

Jeg har alt ved Moskeen, hisset ude
 Ved Hylde træet bag den gamle Muur,
 Hvor du saa ofte legede som Dreng,
 Bestilt os tvende Grave, jeg paa høire
 Og du paa venstre Side af din Fader.

Bagten.

Han i en Grav? Jo jo! i Raskerfulen,
 Et herligt Tractement for Himlens Fugle!

Morgiane.

For Himlens Fugle? O, du stemme Fugl!
 Troer du, at Himlens Fugle da er Bødler,
 Som du? De smaae Uskyldige, de blide
 Luftsvingere, saa rene, at de stræbe
 Bestandig op til Himmelen fra Jorden,
 De skulde røre ved Uskyldigheden?

Bagten.

Bort, Qvinde!

Morgiane.

O, min Søn!

Hun falder i Asmagt, og bæres bort.

Aladdin.

Fred med din Siæl!

Dervisch

træder frem for Aladdin.

Troer du, der er en Gud, en eneste,
 En Skaber, Giver, Midler og Opholder,
 Som ei er født, og fiender ingen Død;
 Hvis Væsen kommer fra ham selv, og ei

Fra Andre; som bestandig er den Samme;
 Som kiender ingen Lidenſkab i Siælen;
 Hvem Alle trænge til, ſom han til Ingen;
 Som kiender Alt, hvad der er aabenbart,
 Og hemmeligt; ſom tæller Træets Blade
 Og Havets Sand og Mandens Hovedhaar;
 Som veed, hvad der er ſkæet, og ſkeer, og ſkal ſkee;
 Som ei kan feile, glemme eller ſynde;
 Som hører hvert et Ord, der bliver talet,
 Det høie Tordenskrald, ſom Sivets Læſpen;
 Som ſkuer i den ſorte Nat den ſorte
 Skarnbaſſes Kryben paa den ſorte Steen;
 Som vil, de Troende ſkal troe, at Hedninger
 Skal være Hedninger; ſom ſtyrer Alting
 Med ſtreng Nødvendighed efter ſin Viisdom;
 Hvis hemmelige Plan kan ei udtales,
 For herlig for den herligſte Fornuft;
 Troer du, og giver du dig i hans Haand?

Aladdin.

Jeg troer.

Derviſch.

Troer du paa Englene, Guds Tienere,
 Som ſynder ei, og nyder ingen Næring;
 Af ingen Slægt, ei Qvinde eller Mand;
 Af hvilke nogle er i Himlene,
 Paa Jorden andre, nogle ſtaaende,
 Endeel henbøiet under Magtens Throne
 Med ſunklende Trompeter, ſtemt til Lovſang?
 Troer du, at Ebliſ har fornærmet Gud,
 At han er Jordens Fiende, Mandens Friſter?
 Troer du, at Gabriel er ſtørſt blandt Engle,

At Ezrael vil bringe dig til Gud,
Naar Israël har stødt i Dødens Horn?

Aladdin.

Jeg troer, og trøster mig.

Dervisch.

Dg troer du paa de hellige Propheter,
Fra Adam af, til Muhamed, den største,
Som Himlens Naade skienkte Jorden, at
Han kunde redde sine Gaar fra Døden,
Dg skienke dem sin Alforan?

Aladdin.

Jeg troer.

Dervisch.

Troer du, at Helved er de Ondes Hiem,
Hvor Slangen, giftig, vinder sig kameeltyf
Om den Fordømtes Krop; hvor Skorpionen
Af Mulens Størrelse om Halsen hænger;
Hvor Bandet bobler sydende med Beg;
Hvor Kroppen, naar den først er brændt til Kul,
Bedækkes flux paa ny med Kiød, at Straffen
Kan vare uden Dphør?

Aladdin.

Ja, jeg troer.

Dervisch.

Dg troer du paa det skønne Paradiis,
Hvor der er intet Spor af jordisk Nødtørst;
Hvor der er ingen Alder eller Død;
Hvor der er intet Savn og ingen Modgang;
Hvor skønne Piger, evig unge, evig
Ufskyldige og blomstrende, omfavne
De Salige, og give gierne hen
De hulde Legemer til kjærlig Fryd;

Hvor uforsøfket Elskov har sit Hiem;
 Hvor der er intet Had og intet Nag;
 Hvor Alting fra det Mindste til det Største
 Har Præget af et evigt, himmelsk Liv?

Aladdin.

Jeg troer det.

Dervisch.

Nu, saa vandre til din Glæde!
 Propheten styrke dig i Dødens Stund!

Han forlader ham.

Aladdin

Knæler ned. I det Bøddelen vil binde for hans Dine, siger han:
 Ja, bind! bind fast dit Klæde om mit Die,
 At ingen jordisk Straale ind skal trænge,
 Og vinke Tanken atter hen til Livet!
 Hyl mig i Mulm; men gjør det kort og godt!

Man horer en stærk Alarm. Mængden trænger sig nærmere.

Nogle raabe:

Aladdin er uskyldig, slip ham løs!

Soliman.

Ha! hvad er det?

Mængden.

Aladdin er uskyldig!

Bøddelen

svinger sit Sværd adskillige Gange over Hovedet, og venter med
 Utaalmodighed paa, at Sultanen skal give ham et Bink.

Mængden.

Aladdin er uskyldig, slip ham løs!

Rom, lad os redde ham! det er vor Ven.

Den Klogeste i Raadet, og den Bedste

I Kamp! den Undertryktes Hielp og Forsvar!

Den skønneste, den drabeligste Perser!

Ham vil I hugge ned? Ha, bort med Bagten!
Kom ham til Hielp!

Soliman.

Du blinde, utro Flok!
Bestiermer du din Sultans bittre Fiende?

Beziren.

De hører ei. Den store Kredss omfring ham
Blier meer og mere snever. Bagten ei
Kan modstaae Pøblens vilde Rasenhed.
Der er et rædsomt Oprør at befrygte,
Som denne Gang Aladdin vist ei dæmper.

Mængden med stort Gny.

Aladdin løs! Aladdin være fri
For Døden!

Soliman

reiser sig, og raaber:

Raade!

Til Boddelen.

Stik dit Sværd i Balgen!

Mit Folk har affagt Dommen; Soliman
Er Intet mod det hele Persien.
Aladdin Raade!

Mængden

kaster Turbanerne op i Luften, og raaber:

Muhamed velsigne

Vor vise Sultan og hans Søn Aladdin!

Beziren

affides til Soliman.

Hvis det er eders Mening, store Sultan!
Saa vil jeg bringe ham i Fængslet hen,
For der at føre ud den Retfærdssdom,
Som Folkets Raseri forbyder her.

Soliman opbragt.

Ti, Slave! bring Aladdin for min Throne!

Aladdin føres for Sultanens Stol.

Soliman.

Paa Folkets Forbøn skienkes end dig Livet.
 Dog ikke blot har den afvendt mit Sind;
 Den Tanke, at maaskee du var uskyldig,
 At i min Faderharme vild jeg soer,
 Er kommen Pøblens vilde Skrig til Hielp.
 Din hele Udfærd var mig uforklarlig;
 Maaskee var dette Indfald kun et Indfald,
 Som du kan gjøre godt, naar du faaer Tid.
 Thi sværg mig her ved Allahs høie Navn,
 At du vil skaffe mig min elskte Dotter
 Tilbage med det skønne Marmorslot,
 Hvis ikke, komme hid og lide Døden
 Om fyrgetyve Dage!

Aladdin.

Elskte Fader!

Min Sultan! lad mig tale.

Soliman.

Intet Ord!

Sværg, eller dø paa Diebliffet! sværg!

Aladdin.

Jeg sværger ved den store Allahs Navn,
 At jeg vil skaffe dig igien din Dotter
 Tilbage med det nysforsvundne Palads,
 Hvis ikke, som en Synder lide Døden
 Om fyrgetyve Dage.

Soliman.

Vel! nu kan du

Forføie dig din Bei, hvorhen du lyster.

Soliman gaaer med sit Følge. Aladdin iler bort. Mængden
fordeler sig.

Bøddelen

til sin Dreng.

Fordømt med sliq Barmhiertighed! Hvorfor

Stod jeg saa tidlig op i Morges nu,

Og sleb mit brede Sværd, mens Hanen gol?

Nu er den hele Anstalt jo forgieves.

Ekynd dig, paf Alting sammen, bring det hjem!

Jeg strax maa løbe, jeg har ingen Ro,

Før jeg saaer hugget Halsen af en Hane.

Du veedst, jeg drak i Morges Tigerblod,

Blod maa jeg see, før er jeg ikke rolig.

Gaaer.

Gade.

Aladdin ved sin Moders Bopæl, i en gammel graa Kittel. Han
banker paa Døren. En fremmed Mand lukker op.

Manden.

Hvad Godt, min Ven?

Aladdin.

O, med Forlov at spørge,

Er ei den gamle Morgiane hjemme?

Manden.

Jo, fiære Ven! og hvis jeg ei taer feil,

Saa gaaer hun ei saa hurtig ud igien.

Aladdin.

Er hun da syg?

Manden.

Der feiler hende Intet.

Aladdin.

Nu, det var vel; jeg har just noget Vigtigt
At tale med den gamle Kone om.

Manden.

Da er det Skade, at J kom saa silde,
Thi til at tale er hun ikke opsat.

Aladdin.

Er hun derinde i det lille Kammer?

Manden.

Ja, i det lille Kammer er hun, Ven!
Men ei i dette Huus.

Aladdin.

Hvor er hun da?

Manden.

Paa Kirkegaarden bag ved Hylde træet.

Aladdin.

Ha! nu forstaaer jeg eder. Hun er død.
Og J er flyttet ind i dette Huus?

Manden.

Ja, rigtig.

Aladdin.

Har J Intet derimod,
Saa lad mig gaae lidt ind i hendes Stue,
Hvor før hun boede.

Manden.

Gaa J kun med Gud!

Alting staaer endnu, som det fordum stod,
Det gamle Huusgeraad og hendes Rok.

Jeg veed ei ret, hvad jeg skal gjøre med det,
 Det gamle Skramleri; det duer ikke,
 Og der er ingen Arvinger, thi Sønnen
 Har jo forbrudt sit Guds og Liv.

Aladdin.

Ja, Ven!

Manden.

Det er dog tungt for slike gamle Folk.
 Hun døde nu af Kummer for sin Søn,
 Det skammelige Skarn!

Aladdin.

Du har Genie:

Du sløiter efter Dret dine Viser,
 Og kiender hverken Noder eller Tact. —
 Tillader J, at lidt jeg gaaer derind?

Manden.

Gaa J derind, saa længe som jer lyster;
 Men tag ei ilde op, jeg gaaer ei med,
 Jeg har Forretninger at passe.

Aladdin.

Pass dem,

Og spild ei Tiden med Betragtninger!

Gaaer ind.

Morgianes Stue.

Aladdin

staaer længe og betragter Altting med folbede Hænder.

Der staaer den gamle Rok. Nu snurrer den
 Ei længer med fortrolig, venlig Sladder.

Man vænner sig til sli­ en gammel Knark,
 Og savner dens Spectakel, naar den tier.
 Der sidder end lidt Bomuld her paa Totten.
 Nu vil jeg lade, som jeg var min Moder,
 Og spinde lidt, og nynne til mit Spind.

Han sætter sig ned og spinder, men standser strax.

Nei, det har ingen Art. Det er ei i
 Den jævne, rolige, den vante Gang;
 Jeg dreier Hiu­let vildt og feberagtigt.
 See denne svage, skrøbelige Traad!
 Den har hun tvundet, den er heel endnu,
 Den sidder uforstyrret, uden Brøst;
 Og hun, som spandt den, ligger ud­strakt nu
 Med stive Fingre under Hylde­træet. —
 Der hænger hendes gamle Silke­saabe
 Med Mustum­foret. Her staae hendes Skoe.
 Nu fryser du omkring de gamle Been!
 See, her staaer hendes Torvespand! Der ligger
 Endnu paa Bunden et halvvis­sent Blad.
 Ak, det er mig! det skal betyde mig!

Stirrer længe hen paa eet Sted, uden at tale.

Der er det store Søm, hvor Lampen hang.

Griber efter den, men faaer Intet i Haanden.

Hvordan? saa tænker du, jeg ei skal naae dig?

Griber igien, men faaer Intet.

Ha, bi du kun, god' Karl! Du tænker nok
 At narre mig? men det skal ikke lykkes.

Stiger op paa en Stol, og griber om Sommet.

Nu har jeg dig! her er du i min Haand!
 Ha, nu kan jeg gienfalde min Gulnare,
 Mit Palads og den hele Herlighed!

Nu vil jeg gaae.

Stiger ned.

Nu har jeg, hvad jeg søgte.

Nu skal jeg fordre Alt igien tilbage,
Naar først jeg har besøgt min Moders Grav.

Berten kommer ind.

Naa? har J nu seet, hvad J vil, min Ben?
J er nok af Familien.

Aladdin.

En Emule.

Nu gaaer jeg bort igien, min Ben! men hør,
J har vel Intet derimod, at med mig
Jeg tager denne gamle Kobberlampe?
Den er ei fire Skilling værd.

Berten.

Min Ben!

Jeg seer slet Intet.

Aladdin.

Sæt jer Brille paa da!

Den Lampe her, her i min høire Haand!
Som sagt, det er kun Snurrepiberi.
Jeg samler, seer J vel, paa slige Sager,
Og Lampen, uden Værd for alle Andre,
Har altsaa dog en indbildt Værd for mig.

Berten.

Min fiære Ben! der er ei mere Lampe
J eders Haand, end bag paa min.

Aladdin affides.

Ha ha!

Min Lampe faaet har den Egenskab,
At der kan Ingen see den, uden jeg.

Nu kan de altsaa ikke stæle den.

O, det var vel!

Lader, som han skulde den paa Brystet; høit:

Nu, da J siger det,

Saa vil jeg ogsaa troe, at denne Lampe

Var kun et Foster af min Phantasie.

Farvel, min Ven! og Tak! Tillader J,

At med jeg tager dette visne Blad

Af Torvespanden, for at fæste det

Paa Pullen af min Turban, som en Fær?

Det pynter altid lidt, og det er Alt,

Hvad jeg forlanger af den hele Arv.

Berten.

Det arme Menneske, han er forrykt! —

Tag J kun Bladet, Ven! og gaa jer Bei!

Aladdin.

Farvel, min Ven! Maaskee J giver mig

En Hilsen med til gamle Morgiane?

Nu gaaer jeg just derud.

Berten.

Ja, hils mangfoldig!

Affides.

Gid vel jeg havde ham kun af mit Huus!

De gaae.

Kirkegaarden.

Aladdin

paa sin Moders Grav. Han lader, som han sad og vuggede hende.

Vissefulle nu, Barnlil!

Sov nu sødt, og sov nu længe,

Skøndt din Bugge stander stil,
Uden Duun og uden Gænge.

Hører du den dumpe Storm
Sukke ved hvad jeg forliste?
Mærker du, den sultne Drm
Pikker paa din Fyrrefiste?

Sov, Barnlille, ved min Sang!
Intet skal din Glæde mangle.
Hører du den muntre Klang
Hjst i Taarnet af din Rangle?

Nattergalen nærmer sig,
Fryde dig dens blide Klukke?
Du har ofte vugget mig,
Nu skal jeg dig atter vugge.

Hvis dit Hierte ei er Steen,
Mærk min Jdræt, Moder fiære!
Her af denne Hyldegreen
Vil jeg dig en Fløite skære.

Ved dens Toner fryd dit Sind!
Hvor den flager svagt og ene,
Som en vildsom Nattervind
I de vaade Wintergrene!

Af! nu maa jeg fra dig gaae;
Det er koldt i dine Arme,
Dg jeg eier ingen Braa,
Hvor jeg mig igien kan varme.

Bisfelulle da, Barnlil!

Sov nu sødt, og sov nu længe,
 Skøndt din Bugge stander stil,
 Uden Duun og uden Gænge.

Han gaaer bort.

Den store Plads uden for Sultanens Slot.

Aladdin paa det Sted, hvor hans Palads har staaet, omringet af
 Pøbelen.

Aladdin.

Nu skal I see, nu er min Time kommen,
 Nu skal I ikke længer lee mig ud,
 I vilde Mennesker! og spotte mig,
 Og fæste efter mig med Steen og Jord.
 Det koster kun et Binf — saa staaer mit Palads
 Paa samme Sted, som sidst det stod. Saa trykker
 Jeg atter min Gulnare til mit Bryst.

Lader, som han tog Noget ud af sin Barm.

Her seer I denne gamle Kobberlampe!

En Karl.

Hvor, Stodderprinds?

Aladdin.

Hør, du skal være artig,

Og ikke kalde mig en Stodderprinds!
 Jeg kender dig heel vel; var det ei dig,
 Som eengang mødte mig paa Gaden i
 Min Lykkes Tid, da nys det havde regnet?
 Da fæsted du dig ned paa Maven for mig,
 Og bad mig træde paa din Ryg, for ei
 At smudske mine Skoe.

Karlen.

Ja, det var dengang.

Aladdin.

Ha, ved den Lampe, som jeg holder her
Høit i min høire Haand, jeg tugter dig!

Karlen.

En dristig Ed!

Aladdin.

Du vilde Pøbelsværmer!

Hvad du kan ikke see for dine Dine,
Det vil du aldrig troe. Men pas kun paa!

Gnider.

Ha, seer I Aanden? seer I Lampens Aand?

Karlen.

Ja vist! see der, der staaer han med en Lygte
Paa Hov'det hist. Jeg mener Lygtepælen.

Aladdin høitidelig.

I Kraft af denne Lampe, som jeg holder
Her i min Haand, befaler jeg dig, Slave!
At skaffe mig min Hustru og mit Palads
Paa Diebliffet her paa dette Sted;
Og naar du det har giort, at hænge denne
Gemene Karl paa Lygtepælen hist.

Til Sværmen.

Tag jer i Agt, nu kommer Slottet strax!
Staa det i Beien ei, det knuser eder!

Han løber tilside. En stor Skoggerlatter.

Aladdin,

efterat han har ventet en Tidlang, seer forbittret paa den
indbildte Lampe, og kaster den bort.

Ha, det var ei den rette Kobberlampe!

Forræderi! Hvo af jer vilde Karle
Har lumst frastiaalet mig min Eiendom?

Ratter.

Ja, leer J kun! bagefter kommer Graaden.
J troer vel ei, at jeg kan hevne mig?

Han vrister en stor Steen op af Gaden og kaster imellem
Mængden. Nogle flygte, Andre trænge ind paa ham.
Drengene huje.

En gammel Mand kommer.

Gaaer eders Bei! forsynder eder ei
Imod en bleg, en syg, vanvittig Ungling!
Tak Gud, at J er ei berøvet eders
Forstand, som han! — Gaa du med Fred, min Ven!

Aladdin.

Tak, gamle Graaskæg! — Ha, men hør, min Broer!

Tager ham under Armen.

Kan du mig hjælpe med en lille Regning?
Hvor mange Dage er igien i Alt
Af fyrgetyve, naar der alt er gaaet
Saa henved — ni og tredve?

Manden.

Gen, min Ven!

Aladdin forfærdet.

Gen? ikke meer end een?

Manden.

Nei, ni og tredve

Og een er fyrgetyve.

Aladdin

stoder ham fra sig.

Du har Ret.

Du regner godt, du gamle Skaldepande!

Som Ingenting du kold har subtraheert mig
Mit Handedræt og mine Pulselag.

Gaaer.

Manden.

Den arme Stakkel! Gud forbarne sig!

En afsides Plads uden for Byen,

bevoret med Palmetræer, i Nærheden af en Aa. Nat, men klart
Maaneskin.

Aladdin

kommer gaaende langsomt, i dybe Tanke.

Hvad er en Ed? En Løkke, som jeg kaster
Om Halsen paa mig, mens den anden Ende
Jeg rækker Diævelen, at han kun frist
Kan hale til sig, naar han faaer et Bink.
Fordømt, at sliq en fast indslynget Knude
Kan ikke, som de andre, langsomt løses
Bed Enedighed og Kløgt!

Standser.

I Morgen altsaa!

I Morgen er den lille Rest af Liv
Igien fortært; den usle Tærepeng,
Der skienktes dig, Aladdin! som en Stodder;
Der slængtes gnavent til dig, halv i Brede,
Halv i Medlidenhed. O, blege Maane,
Du, som afmaaler Tiden her paa Jorden!
Hvi varst du da saa knap mod mig, du gustne,
Indfaldne Puger? hvi var du saa farrig?
Er ei min Dreghinde mere skiftet
At høre Rattergalens Aftenlag?

Er mine Dine dunkle, uden Klarhed,
 Som Hornet i en Tyvelygte? duer de
 Ei længer til at see paa Farverne?
 Og er min Arm da slappet, som en Bue,
 Om Aftnen efter Dagens Baabenbrug?
 Er denne Buste i mit runde Bryst
 Fordærvet? er den allerede træt
 Af sit ustandsede, vedholdne Slid? —
 Fy, Fjern! hvad vil du da de funde Muskler?
 Giv ei det friske Blod Anledning til
 At sprudle overgivent, som et Bandspring,
 At ødsle med sit Purpur og sin Kraft,
 For i et Dieblif at bruse med
 Hvad roligt kunde flyde mange Aar!
 Du mørke, haarde Masse, stærke Malm,
 Der kommer ud fra Bierget som en Hevner,
 At straffe hvad som meest er giennemsigtigt,
 Forunderligt, usynligt, uden Legem:
 Den onde Villie — hvad har jeg da gjort?

Han er imidlertid kommen til Aaen.

Nei, jeg vil ikke slagtes som et Dffer
 For grum Vildfarelse. Du stille Bølge,
 Langt blødere end Silke, giennemsigtig
 Og klar som Siælen, Mulighedens Hav,
 Du flux bevægelige Chaos, du!
 Hvoraf den størkede Natur sig reiser:
 Slug atter et mislykket, flet Forsøg
 Her i din Smeltedigel! støb mig om!

Han vil springe ud i Aaen; men standser, og skuer op til Him-
 len, lægger Hænderne paa sit Bryst, og siger med smeltet
 Stemme:

Hvad reiser sig her inderst i mit Bryst?

En anden, høi Natur, meer fri fra Formen,
 End selve dette Vand; en stolt Natur,
 Som vægrer sig ved at erkiendes for
 Stalbroder til den nedre jordiske;
 Hviß Kraft sig yttre i et helligt Haab,
 Hviß Næring er Samvittighed og Trøst;
 Et uforsængeligt, fromt, venligt Barn;
 En Duft, som stiger atter op til Himlen,
 Naar Blomsten visner; af! en Elskerinde
 Som higer trofast, fuld af Rærlighed,
 At favne hist sin Brudgom. Store Allah!
 Og Muhamed, livsalige Prophet!
 Her vil jeg, som en angrende, bodefærdig,
 Oprigtig Muselman, forrette først
 Min Bøn, før jeg med dristig Finger banker
 Paa Dødens løselig tillukte Dør.

Han gaaer hen til Naen, for at vaske sine Hænder og sit Ansigt
 for Bønnen; i det samme glider han ud, og styrter i Van-
 det, men faaer fat om et Klippestykke, som rager op. I det
 han griber omkring dette, skuer han Fingeren, hvorpaa
 han har den ham af Roureddin givne Ring.

Ringens Aand

lader sig flux til Syne.

Herre! hvad vil du mig?
 See, jeg maa lyde dig.
 Ringen er i din Haand,
 Du byder Ringens Aand.
 Ei er det mig, som maa
 Gne tilrede staae:
 Alle de Slaver, som
 Hylde dens Helligdom,
 Knæle til dyben Jord,
 Uystre dit Magtens Ord.

Aladdin.

Hvordan? Aladdin er ei end forladt?

Anden.

Dig tusind Aander staaer at tiene brat.

Aladdin.

Bring flux mit Slot, min Brud tilbage nu!

Anden.

Uf Ringens Aand for meget fordrer du.

Aladdin.

Uf Ringen? hvilken Ring befaler her?

Anden.

Den Ring, som funkler paa din Finger der.

Aladdin.

Saa hielp mig op igien af dette Band!

Anden.

Nu staaer du atter paa den sikke Strand.

Aladdin.

Hvad er din Magt, hvad er dit Kraftens Liv,
Hvis du ei skaffe kan min Borg, min Liv?

Anden.

Vær ei ubillig, og vær uforsagt;
Hver Kraft har jo sin egen Virkningsmagt.

Aladdin.

Hvori bestaaer da din, hvis den er til?

Anden.

Jeg bringer hurtig dig, hvorhen du vil,
Jeg siger dig, hvad du vil vide.

Aladdin.

Ha!

Hvor stander da mit Slot?

Anden.

I Africa.

Aladdin.

J Africa? Ha, jeg forstaaer det; godt!
Og hvor er da min Hustru?

Anden.

Paa dit Slot.

Aladdin.

Af Trolden røvet, maa hun hos ham boe?

Anden.

Men dog sin Husbond og sin Ære tro.

Aladdin.

Saa bring mig hurtig da den lange Bei!

Anden.

En snellere Befordring faaer du ei.

Han forsvinder med Aladdin.

Femte Act.

Africa.

Aladdin

ligger og sover i en stor Have under et skönt Bbletræ.
I Baggrunden hans Palads.

Zephr.

Nu har jeg bragt Rosernes Duft til min Ven,
Omflagret hans Linding og Fod.

Lympha.

Og nu har min Morgendug kølet igien
Det hidsege, stormende Blod.

Fuglene i Træet.

Og nu har vi stunget, og sprunget omkring,
Og quiddret saa høit udi Sky.
Fra den Tid, han kiender sin funklende Ring,
Saa er han forstandig paa ny.
Fat Mod, vor Aladdin! Aladdin, fat Mod!
Snart, snart er din Kummer forbi;
Da rinder saa let og fornøiet dit Blod,
Og da er du munter, som vi.

Aladdin vaagner.

Hør, hvor de muntre Fugle quiddre sødt!
Hvor dette Græs er duftende og blødt! —

O, Himmel! hvad er det, jeg seer? mit Palads!
 Er jeg i Africa? Var det om Ringen
 Og Ringens Aand da ingen flygtig Drøm?

Reiser sig.

Ja, ved Propheten, ja! det er mit Slot.
 Et Vindue aabner sig. O, store Gud!
 Det er min Hustru, det er min Gulnare!

Gulnare i Vinduet.

Hvem er i Rappen hist den unge Mand?
 Hvorledes er han kommen over Muren?
 O, Himmel! hvor han er Aladdin liig.

Aladdin

breder sine Arme imod hende.

Gulnare!

Gulnare.

Gud! min Husbond, er det dig?

Aladdin.

O! hvordan kan jeg flyve i din Favn,
 Tilbedte?

Gulnare.

Søde Fryd paa tunge Savn!

Hun gaaer fra Vinduet; en Dør lukkes op i Baggrunden,
 Aladdin iler ind.

Fuglechor.

Længe borte fra sin Ven,
 Hurtig komme sammen igien,
 O, hvor det er sødt, hvor sødt!
 Hurtig skilt og hurtig mødt!

En Han.

Huffer du, Guldvingelil!
 Da vi kom fra sidste Flugt?
 Træet var saa tyst og stil,
 Røden rundt med Grene luft.

Jeg kom først, du var der ei,
 Kommen bort paa langen Bei,
 Da vi fløi fra Nordens Jis
 Hiem til Østens Paradiis.
 Af! da sad jeg saa alen'
 Paa den fulde Sommergreen,
 Klagede min Sorg, saa mod;
 Hyrder og Piger om Træet stod,
 Lytted gierne til min Sang,
 Vidste ei, min Barm var trang.

Hunnen.

O, jeg husker det jo nok,
 Da den lange Fugleslof
 Styrte ned fra Nord til Syd
 Under Spil og Sang og Lyd!
 Blanding af alle Slægter var der,
 Cimbrer, Teutoner og Longobarder.
 Guldvinge søgte i al den Støi,
 Hvor hendes elskede Mage fløi;
 Og da hun dig ikke fandt,
 Flugt hun hen i Luften svandt,
 Gav sig ikke langsom Tid,
 Flygted quiddrende herhid,
 Tænkte: sidder han ikke der,
 Af! hvor mon vel da han er?

Hannen.

O, da fandt du mig, min Liv!

Hunnen.

O, hvor det da var et Liv!

Begge.

Grenen med sit bløde Hæng
 Blev vor anden Brudeseng.

Ghor.

Længe borte fra sin Ven,
Hurtig komme sammen igien,
O, hvor det er sødt, hvor sødt!
Hurtig skilt og hurtig mødt!

Aladdins Palads.

Aladdin. Gulnare.

Aladdin.

Af hvad du her har sagt mig, kære Hustru!
Seer jeg, at Alt kan blive godt endnu.
Af min oprigtige Tilstaaelse
Du kiender nu vor Modgangs skjulte Kilde.
Den Snedige er mere klog, end jeg:
Han bærer Lampen med sig, hvor han gaaer;
Det gjør os vel vort Arbeid noget længer,
Men kan dog aldrig meer end sinke det.
Propheten signe dig, min elskte Hustru!
For din Standhaftighed. Tilgiv de Taarer,
Den store Frygt og al den Uengstelse,
Som min Letsindighed har kostet dig!
Du veed, jeg sagde dig det nys, hvor haardt
Jeg straffet blev derfor med Skam og Dødsfrygt.
Mit Mod var reent forsvundet med min Lykke,
Nu smiler freidigt Alt paa ny, som før.

Gulnare.

Min elskte Husbond! Muhamed forbyde,
At daarlig med min Frygt jeg skulde prøve
At svække her dit Mod; men, elskte Ven!

Saa ganske sikkert paa vor Velsærd er vi
 Dog heller ikke. Trolden eier Lampen,
 Og hvad er vel vor Seier uden den?
 Hvorledes faae vi den? Han giemmer den,
 Indviklet i et fint og linnet Klæde,
 Forsigtig paa sit blotte Bryst. Hvor tidt
 Har han ei vist mig den, til Haan for dig!
 Hvor ofte har han søgt at gjøre dig
 Forhadet i mine Dine! Naar han ei
 Er udreist, som just nu, saa pleier han
 At komme her engang om Dagen, og
 At plage mig med Elskov og med Omhed
 Og frække Bønner om Gienfærlighed.
 Hidtil har min Bedrøvelse og Afsky
 Holdt ham tilbage; men, min elskte Ven!
 Hvor længe varer det? thi jeg er vis paa,
 At ifkun Tanken om, at Tiden vilde
 Udsette din Grindring af mit Hierte
 Og komme hans Paatrængenhed til Hielp,
 Har gjort ham saa taalmodig og ærbødig.

Aladdin.

Min Hustru! hør min Bøn: vær ganske rolig!
 Lad en af dine troe Slavinder lukke
 Mig ud forsigtig af den skjulte Gang.
 Mod lumskke Fiender er man nødt at gribe
 Til skjulte Vaaben. Herfra til Marokko
 Er kun en Fierdingvei, som du har sagt.
 Indhyllet tæt i denne gamle Kappe
 Skal Trolden selv ei kiende mig igien.
 Lad din Slavinde vente mig ved Døren;
 Jeg kommer snart igien, men med et Pulver,
 Som bliver Ridningen et Brev fra Døden.

Sæt du imidlertid dig ved dit Natbord,
Og pryd dig med din allerbedste Pragt,
At Trolden, naar han atter kommer hjem,
Kan troe, du har forandret dine Tanter,
Og at du ønsker nu at tæfkes ham.
Lev vel saalænge, elskede Gulnare!
Stol tillidsfuld paa mig, og vær ei bange!

Gulnare.

Du har forjaget al min Angst og Frygt,
Som Dagen, naar den venlig nærmer sig
Med roligt Smil til bange Drømmers Leie.

De gaae.

Apothek.

Apothekeren. Aladdin hyllet i sin gamle Kappe.

Aladdin.

God Dag, min Ven! Na, vil J give mig
Det Pulver, som jeg her har skrevet op?

Apothekeren
seer paa Seddelen.

Det Pulver?

Seer paa Aladdin.

Vil du have dette Pulver?

Aladdin.

Ja, kære Herre! hold mig ikke op!

Apothekeren.

Hvad vil du fattige Dævel med det Pulver?
Har du vel Raad til at betale det?
En saadan kraftig, fælden Medicin!

Hvad vil du med det? Beed du, det er Gift?
Vil du forgive dig?

Aladdin.

Nei, ikke mig,

Men Andre.

Apothekereren.

Andre? Andre? endnu bedre!

Flux følg mig hen til Radi!

Aladdin.

Hør, min Ben!

Jeg vil dog give jer et kærligt Raad.

Apothekereren.

Et kærligt Raad? og hvad er det?

Aladdin.

J altid

Skal lade Folk smukt tale ud af Munden.

Apothekereren hidfig.

Tal! Har du ikke sagt, du vil forgive?

Hvad? kan du negte det? Og hvis det var

Dig selv, saa fik det være, som det er;

Men Andre! Andre til! det er det Bedste.

Hvem vil du da forgive? Strax bekiend!

Det bliver en fordømt Historie.

Hvem vil du sende til den anden Verden?

Aladdin rolig.

Fluer.

Apothekereren.

Hvad?

Aladdin.

Fluer.

Apothekereren.

Fluer?

Aladdin.

Rigtig.

Apothekeren.

Dræbe Fluer

Med dette kostelige, fældne Pulver?

Aladdin.

Seer I, jeg er en vederhæftig Mand;
Det kommer mig just ei saa nøie an paa
Ret lækkert at tractere mine Fluer
Engang imellem.

Tager en Guldpenge op og rækker ham.

Apothekeren.

Ja, see saa! see saa!

Det er en anden Sag, min gode Mand!
I taer ei ilde op min Hastighed!
Med slige Ting man være maa forsigtig,
Man har jo dog en Slags Samvittighed.

Aladdin.

Ja, det forstaaer sig selv. Men siig mig nu,
Naar man vil dræbe ret en dygtig Flue,
Hvor meget har den nødig da?

Apothekeren venlig.

Min Herre!

Det kommer an paa Fluens Størrelse;
Hvis det er det almindelige Slags,
Saa kan I gierne med et ringe Gran
Slaae nogle tusinde ihjel, naar kun
I blander Giften med lidt Vand og Sukker.

Han flyer ham Pulveret.

Aladdin

i det han putter det i Lommen.

Men — naar nu Fluen er saa stor, som I?

Apothekereren angst.

Saa stor, som jeg? Ja, tænkte jeg det ikke?

J vil vist gjøre en Ulykke med det.

Saa stor som jeg? hvad er det for en Snak?

Saa stor er ei den største Hesteflue.

Aladdin bestandig rolig.

Ja, seer J vel! den Ting den har en Hale.

Jeg svær jer til, at jeg vil dræbe Fluer;

Men da de er i Hov'det paa en Mand,

Saa maa han jo hae Pulvret ind i Munden.

Apothekereren.

• Du hellige Prophet! Hør, jeg gjør Ansfrig!

Aladdin.

Det vil jeg ikke haabe. J har vist

Saa megen sund Forstand, at J begriber,

Hvor let det er mig, hvis J blier uartig,

At flemme jer om Halsen, saa J gaber;

Og saa er det: at stifte Pulveret

J Munden paa jer, og at løbe bort,

Et Dieblis Forretning, som J seer.

Apothekereren.

Det er jo ret et Dævels Menneske!

Gaa hen for mig og henret, hvem J vil,

Naar kun J sparer mig, min Hustru og

Min lille Hassan med de skieve Been!

Aladdin.

Farvel, min Ven! J kan jo vel begribe,

At det var Spøg Altsammen. Vær J rolig!

Gaaer.

Apothekerens

seer efter ham.

Hvem veed, hvortil den Karl vel er capabel?

Men han betaler strax og raisonnabel.

Af! man maa taale meget nuomstunder,

For ei at støde sine bedste Kunder.

Gaaer ind.

Aladdins Palads.

Gulnare. Hendes Amme.

Gulnare.

Har du nu giemt Aladdin vel, min Amme?

Ammen.

Ja, Barn! nu staaer han hiit i Cabinettet

Tæt ved den store Episefal, at han

Kan høre hvert et Ord, der bliver talet,

Og komme frem, naar det er Tid.

Gulnare sukker.

Af, Himmel!

Jeg er saa angst og saa bespændt.

Ammen.

Mit Barn!

Det maa du ikke være. Vær du frisk!

Hvad er der i at slaae en Trolld ihjel?

O, lad mig see, at du betaler ham,

Den onde, visne Beenrad, sit Bedrag,

Som jeg befordred, skiondt uskyldigvis.

Af, du kan troe, mit Barn! at jeg har havt

Ret mangen vaagen Nat for den Sags Skyld,

Dg grædt derfor ret mangen bitter Time.
 Men nu er det forbi. Vær nu kun rolig!
 Pas paa dit Snid, og lad dig ei forbluffe!
 Jeg har alt ladet Spisebordet opslaae
 Midt i den store Sal. Naar nu han kommer,
 Saa skal du byde ham et Aftensmaaltid,
 Det sidste, haaber jeg, i dette Liv,
 I Fald du blander med Behændighed
 (Hvad ei jeg tvivler om) det hvide Pulver
 Med Vinen i den funklende Pocal.

Gulnare.

Ja, kære Moder! jeg vil være rolig.
 Jeg seer, paa dette Bærf beroer vor Skiebne.

Ammen.

Dg altsaa paa din egen Billie, Barn!
 Vær uden Frygt! Spar ei paa Pulvret, Barn!
 Kom det altsammen i, ryst Bægret vel!
 Thi, seer du, for at han skal Intet mærke
 Til Vinens tabte Klarhed, har jeg sat
 De store Solpocaler ind paa Bordet
 I Stedet for de brugelige Viinglas.
 O, hvor vil Trolden blive høist forelsket,
 Naar han dig seer i denne Høitidsdragt!
 Mit kære Barn! du er dog ogsaa ret
 Den Smukkeste blandt Qvinder, jeg har seet.
 Min Melk er kommen dig ret vel tilpas.
 Hvor tryllende det hvide, bløde Atlask
 Umbølger dette ranke, smukke Legem!
 See, hvor det klare Demantbælte slynger
 Sig om den tynde Midie, medens Silken
 Belystlig svulmer op om Barmen her,
 Dg runder sig glatglindsende forneden

Omkring de trinde Lænder. Kiære Barn!
 De blodige Rubiner om din Hals
 Forhøie din ungdommelige Hvidhed,
 Og staae dog langt tilbage for din Mund.
 Gaa kun, mit Barn! og naar til denne Skønhed
 Du lægger et Qvintin af Venlighed,
 Saa blænder du saaledes Troldens Die,
 At du kan blande Giften aabenlyst.

De gaae.

Cabinettet.

Aladdin.

En Hob Klæder hænge omkring paa Bæggene.

Aladdin.

Da Hændelsen saa uformodentlig
 Har bragt mig i mit eget Klædningskammer,
 Faaer jeg et Indfald. — Ja, det vil jeg gjøre.

Soger og finder en Klædning.

Her er den; rigtig! her er Klædningen,
 Moureddin har foræret mig som Fætter.
 Den vil jeg tage paa, og rede ud
 Mit Haar, som dengang just jeg brugte det.
 See her! her er den høie Glitterturban,
 Som fulgte Klædningen.

Han klæder sig om.

See saa, nu er

Jeg klædt i samme Dragt, som fordum, da
 Vi vandred fiærligt ud ad Borten sammen
 Til Biergets Hule. Faderlige Fætter!

Nu skal jeg atter see dig i dit Dø,
 Naar Døden dæmpet har dets lumfke Lue.
 Laf være dig, min skønne Demantbring!
 Den glemte han, og glemmer den bestandig;
 Thi Allahs Villie dysser hans Grindring
 I Søvn. Jeg seer fra Bindvet, naar han kommer.
 O, gid det allerede var forbi!

Betragter sin Ring, betænker sig et Dieblif, og støder den derpaa imod Bæggen.

Ringens Aand flux.

Hvad vil du mig, min ædle Herre?

Aladdin.

Nei,

Ti stille! ti! jeg vil slet Intet vide.
 Det var et ubetænksomt, daarligt Indfald.
 Jeg vilde spurgt dig om min Skiebne, Slave!
 Du veed jo Alt. Jeg vilde forud vidst,
 Hvorledes denne Hændelse løb af.
 Men ti! ti, fiære Slave! Hvad er Livet,
 Naar det nødvendig forud er bestemt?

Ringens Aand.

Frygt ei, min ædle Herre! hvad din Slave
 Plat ei formaaer, det frister ham ei heller.

Aladdin.

Har du ei sagt, at du kan aabenbare
 Mig Alting?

Ringens Aand.

Jo. Men derved maa forstaaes,
 Hvad der er skeet, og skeer; thi hvad der skal skee,
 Er skiult for mig, som det for dig er skiult.

Aladdin.

Saa seer du ei i Fremtids lufte Bog?

Ringens Aand.

Umiddelbart vel ei, men middelbart,
Da den sig speiler i Forgangenhedens.

Aladdin.

Hvorledes klarer det dit Fremtids=Blif?

Ringens Aand.

Hvo Frøet, Saaningen og Jorden fiender,
Kan ogsaa give Nys om Blomstens Art,
Eftøndt endnu ei den er af Jorden brudt.

Aladdin.

Saa siig mig, vise Aand! hvad spaaer du mig?

Ringens Aand.

Hvad der bag Tiden ligger og bag Rummet —
Det kræver Spaadommens Natur, min Ven!
Alt derom ifkun tales kan forblummet.

Da faaer du først din tabte Skat igien,
Naar bort du rydder, hvad der er til Hinder.
I Fald det lykkes dig, da har du den.

Thi Mange tælles maae som Lampens Fiender.
For dette flux at vise dig, saa vil
Jeg pege til de halvforglemte Minder.

Den fældne Lampe driver, rundt, sit Spil,
Fordeelt i mangt et lidet, kostbart Stykke,
Thi samlet er den saare fælden til.

Gen har det Ydre, som man kalder Lykke,
Gen har det Indre, som man nævner Aand;
Forenet er den Jordens største Smykke.

Først sammensveiset ved et magisk Baand,
 Den glæde kan; thi uden Lykke mattes
 Din Siæl, og hvad er Lykken uden Aand?

At altsaa den med dristig Haand kan fattes,
 Der kæmpes maa; først efter mandig Strid
 Dens fulde Værd af Giermanden skattes.

Hvo ei nu fødtes under Stiernens blid,
 Hvo kun fik ringe Held og sparsom Gvne,
 Fremvirket kun til Massen for sin Tid;

Den ofte sig med Raseri vil hevne,
 Vil ændre Viisdoms Plan, og haaner den,
 Fordi den ham ei meer har villet levne.

En selsom Daarlighed ham river hen:
 Skiondt født til Skæl, han stolt vil være Ricerne,
 Og Herre, skiondt han skabtes kun til Svend.

Mod denne Banvid maa sig Kraften værne.
 Gud lagde dybt den i sin Yndlings Barm,
 Det Glette, Nedrige han bort maa fjerne.

Paa dobbelt Maade yttres det sin Harm:
 Een tom, forsængelig vil op sig kæmpe
 Med malmlos Flid, med nervesvækket Arm;

Een søger kun det Gode ned at dæmpe,
 Fordi, naar Alt er uden Værd, som han,
 Sig Alt skal efter Udselheden lempe.

J Fald mod disse To du holder Stand:
 Forsængelige, tomme Drift, som blegner
 Misundelig for Kraftens frække Mand;

Og denne Slethed, som i Pølen segner,
 Som fiender ikke Livets Herlighed,
 Som efter egen Smaahed Alt beregner —

Naar disse du har stødt med Bælde ned
 Riæk i den allerædlest blandt Kampe,
 Flyer Mørkets Forhæng, som du søndersled.

Og herligt straaler din gienbundne Lampe.

Han forsvinder. Aladdin synker hen i dybe Tanke.

Den store Sal.

Gulnare. Roureddin.

De sidde sammen til Taffels.

Gulnare

lægger Noget paa hans Tallerken.

Tag dette Stykke, Herre! det er bedre.

Roureddin

venlig paa sin Maade.

Jeg er ei fræsen, elskede Gulnare!

Det Stykke har jeg iblandt alle Stykker

Kun higet efter, det var dig, min Dronning!

Jeg er en versligviis, erfaren Mand,

Altting har jeg forsøgt og giennemskuet.

Naturen skienkte mig en virksom Siæl,

Der kaster sig paa Alt, som Morgenduggen.
 Kun Rærlighed har jeg endnu ei prøvet,
 Den skienkte Lampen mig; dens bedste Bærf!
 Tro ei, at jeg er saa forelskt i Lampen!
 Den Ære, ved min Glid at fange den,
 Alt jeg kan sige: eengang fik jeg dig,
 Trods al din Modstand, ved min egen Klogskab,
 Det er den bedste Nydelse, den gav mig.
 Og saa, som sagt, at jeg fik dig, min Dronning!
 Føl kun engang, hvor varmt mit Hjerte banker!
 Saa vældigt har det aldrig slaaet før. —
 Men hvorfor var du før saa kold imod mig?

Gulnare

J veed, det er ei let at tvinge Smerten,
 Og vænne strax sig til en stor Forandring.

Nouredin.

Det veed jeg, min Hyrdinde! ja, det veed jeg.
 Jeg veed, hvad der kan vides her i Verden.
 Naturen syntes ret at have skabt mig
 Til noget Stort, den gav mig mange Gvner,
 Som der behøves til at blive viis,
 Jeg mener nemlig, til at vide Alting.
 Husommelsen var stærk hos mig som Barn,
 Og dertil kom nu, at jeg havde Drm;
 Saa gad jeg ikke leget med de Andre,
 Bar vranten, syg, men sad imidlertid
 Og lærte mine Lectier paa min Skammel,
 Imens de Andre gif og saae paa Maanen
 Og Blomsterne, og sloges alt iblandt.
 Da jeg blev større, vilde de forført mig
 At løbe efter deres Truentimmer;
 Men dertil var jeg alt for dydig, havde

Desuden ingen Lyst og Drift dertil.
 At drikke nu og gjøre Maaltid med dem,
 Det gad jeg heller ei. Jeg havde ingen
 Særdeles Appetit, og Vinen svækker;
 Propheten gjorde vel, da han forbød den.
 Imidlertid saa steg min Viisdom saadan,
 At efter megen Møie, Nattevaagen,
 Jeg endelig tilsidst fik grundet ud,
 At der var til en Lampe her i Verden,
 Som er forunderlig med samt sin Gld.
 Den har jeg nu bestandig grebet efter —
 Og fik den endelig, som du har seet.

Gulnare.

Ja, kære Ben! det har jeg.

Moureddin.

Derfor vil jeg

Nu ogsaa nyde ret engang mit Liv.
 Hidtil har jeg kun liden Omgang haft
 Med Qvindfolk. Ting af større Vigtighed
 Har altid fængslet mig. Min hele Siæl,
 Bestandig henvendt paa en værdig Gienstand,
 Har ikke denne lette Barnlighed;
 Min Tunge er ei vant til smidig Sniksnak,
 Og mange Aars udholdne Nattevaagen
 Har bleget Roserne paa mine Kinder.
 Men svækket er jeg ei. Om Aftenen tør jeg
 Dog ikke spise meget, eller hvad
 Der kræver stærk Fordøielse. Min Mave
 Er ikke med det bedste. Folk af min Stand,
 Som ikke har ret stor Bevægelse,
 Maa spise lidt kun, og hvad let fordøies.

Gulnare.

Det er fornuftigt.

Noureddin.

O, mit gode Barn!

Jeg taler altid findrigt og fornuftigt.
Dertil er du vel ikke vant hos denne
Forædte, taabelige Knøs?

Gulnare.

Th nu!

Lidt Spøg kan ogsaa være godt imellem.

Noureddin.

O ja! med Maade dog, og yderst sielden.
Jeg hader det, som andet Kryderi;
Det heder Blodet, og fordærver Maven.
Dog, naar det er en hvæstet Bittighed,
Som træffer bittert paa sit rette Sted;
Naar skarp den revser Bildskab, Sværmeri,
Og denne dumme, flade Drengestolthed,
Der brauter med en lykkelig Natur,
Og ikke med hvad der er selverhvervet —
Saa laer jeg det endda paa sere. Men
Hvad denne overgivne Raadhed angaaer,
Som ingen anden Hensigt har end Raadhed,
Saa væmmes jeg derved, som Manden væmmes
Bed Sukker i en saglet Barnemund.

Gulnare.

Endnu et Stykke!

Noureddin.

Nei, min elskte Dronning!

J Fald jeg spiser meer, kan jeg ei sove,
Og jeg er meget for en rolig Nat.

Gulnare.

Det er alt fælde. Det er mørkt, og Himlen
Staaer fuld af Stierner.

Noureddin.

Hine Stierner lyse
Om Natten kun. Jeg seer to Stierner for mig,
Der lyse huldt om Dagen, som om Natten.

Gulnare.

J smigrer, Herre!

Noureddin.

Alt har sin Tid, siger
Den store Salomon. Nu er jeg Beiler,
Naar jeg er bleven Mand, vil jeg ei meer
Betiene mig af slige Lignelser,
Som egentlig i Grunden dog er Daarskab.

Gulnare.

Hvad kalder man den store Stierne hidsset,
Som funkler med et usædvanligt Lys?

Noureddin.

Jeg kan ei see med blotte Dine længer,
Mit Syn er svækket af den megen Læsning;
Men hi, nu har jeg væbnet alt mit Blik.
Hvor, sagde du, at Stierne skulde funkler?

Gulnare.

Der over Ubletræet!

J det Noureddin figer paa Stierne, kaster Gulnare Giftpulveret
i sit Bæger.

Noureddin.

Jh, mit Barn!

Saa fiender du ei engang Hundestierne?
Tiltrække Nattens Stierner sig da ikke
Din stadige Opmærksomhed?

Gulnare.

O jo!

Det glæder mig, hvergang jeg seer dem funkle
Som bedre Blomster i en bedre Hauge;
De vinke mig med deres milde Blik,
Som smaae uskyldige, lysflædte Engle,
Fra Jorden venligt op til Paradiis.

Moureddin.

O, det er Sværmeri! Nei, hvad jeg mener,
Fornøier det dig ei, at kiende Navnet
Paa hver en enkelt Stjerne, og at vide,
Hvor den skal staae paa Nattens visse Tider?

Gulnare.

Åh, det er aldrig faldet end mig ind.
Saa har da alle disse Stjerner Navne?

Moureddin.

De fleste, Barn! de fleste, Barn! Vi har
Endnu tilbage ifkun Melkeveien;
Der har Vorherre været lidt confus.
Dog, Tid og Flid kan gjøre Underværker.

Gulnare.

Saa denne Stjerne kaldest Hundestjernen?

Moureddin.

Ja, Barn! Det er min Stjerne, det er den,
Hvorunder jeg er født til Verden.

Gulnare

ryster Giftbægeret.

Ei!

Men er det sandt, hvad jeg har ladet mig sige,
At Stjernerne skal have en usynlig
Indflydelse paa Menneskenes Liv?

Moureddin.

Ja, det er noget nær vel sandt, min Dotter!

Gulnare.

Det er dog underligt. — Men, af! hvad tænker
Jeg da vel paa? jeg blander mig foroven
I en alvorlig Undersøgelse,
Hvoraf jeg ei det Ringeste forstaaer.

Moureddin.

Tal kun fornuftig, Barn! det gjør dig altid
Langt skønnere i mine Dine, end
Du forhen var.

Gulnare.

Nu vel, Moureddin! da
Det dog er kommen nu saa vidt med os,
Saa vil jeg ikke vægre mig, min Ven!
Bed efter persisk Viis at drikke Saord. —
Men, Himmel! det er sandt, jeg har en Husbond!
Hvorledes kan jeg bryde ham min Tro?

Moureddin

med et koldt Smil.

Vær ubekymret! Drik med mig i Aften;
For Brylluppet skal jeg nok saa det mage,
At du har ingen Troskab meer at bryde.

Gulnare

griber Bægeret rask.

O, I henrykker mig! Saa kom da nu,
Og byt paa persisk Viis det fulde Bæger
Med eders Siæls Veninde! tøm det ud!

Moureddin bytter.

Hver Draabe skal besejle dette Baand.

Han tommer Bægeret.

Gulnare

fætter sit, stirrer først paa ham og dernæst ud af Vinduet
til Himlen.

Mig synes, Hundestierne blegner.

Noureddin.

Ha,

Beninde! jeg faaer Dndt.

Gulnare skælvende.

Bær rolig, Herre!

Det gaaer snart over.

Noureddin.

Ha, jeg bliver kold!

Jeg kan ei røre mig, mit Die mørknes,
Og i min Indvold raser Dødens Smerte.

Døren aabner sig sagte i Baggrunden.

Aladdin

træder ind i sin gamle Dragt, gaaer med langsomme Skridt
og med Armene over Kors hen imod Noureddin, standser
i nogen Afstand, betragter ham en Tidlang, og siger der-
paa i en rolig Tone:

God Aften, Fætter!

Noureddin.

Død og Helvede!

Aladdin!

Han vil gribe efter Lampen paa sit Bryst, men hans Haand
synker magtesløs ned.

Aladdin.

Vi, jeg skal hjælpe jer; det er nok Lampen,
J famler efter.

Han tager den ud af Noureddins Barm, og rækker ham den.

See, der er den, Fætter!

Jeg loved eder den jo paa mit Ord,
Naar først jeg heelt var kommen op af Gulen.

Roureddin

griber efter den, hans Arm synker.

Aladdin

vender den for hans Dine.

See, hvor den funkler i sin Kobberlue!
J har poleert den, seer jeg, siden sidst.
Saa tag den, Fætter! lad jer ikke nøde.

Roureddin.

Aladdin! ha, du har forgivet mig!

Aladdin.

Det har jeg, Fætter! Et forgiftigt Kryb,
Som bruger den af Eiebnen givne Livskraft
Til Braad kun, for at bringe Død og Rædsel,
Maa fældes paa sin egen, lumskes Viis;
At vandre aabenlyst mod den, var Banvid,
Da strax den vilde gribe til sin Braad.
Jeg haaber at forsvare det for Gud,
At jeg i dig har seet en giftig Bremse,
Hvis hele Liv, en vild, begierlig Tørst,
Blev slukket i Begierlighedens Bæger.

Roureddin døer.

Gulnare.

O, Himmel! han er død.

Aladdin.

Min tro Veninde!

Forsøi dig til dit Kammer. Denne Dødning
Er ingen værdig Gienstand for dit Blik.
Desuden — du forstaaer, hvad jeg vil sige.

Gulnare.

Ja, lad mig gaae; jeg taaler ei at see
Den stærke Aand, saa lidt som dette Liig.

Hun gaaer.

Aladdin

seer efter hende. Naar hun er borte, gnider han Lampen.

Lampens Aand

giennem Vinduet.

Hvad vil du, Herre! See, jeg venter paa dit Ord.

Aladdin.

Læg dette sorte Liig ned i den sorte Jord,
Og naar du det har gjort, iil da paa hurtig Fod,
Og sæt mit Palads hen der, hvor det fordum stod.

Lampens Aand.

Saa hurtig lyder jeg dit strenge Magtens Bud,
Som du i Luften seer et hvidligt Stjerneskud.

Aladdin fortrolig.

Du tænkte sikkert ei, saasnart at skue mig
Med Lampen i min Haand at kunne byde dig?

Lampens Aand.

Jeg tænker ikke; Alt, hvad Allah mig har skienkt,
Er det: at rette ud, hvad Lampens Drot har tænkt.

Han forsvinder med Lige. Aladdin gaaer ind i Siderærelset.

Ispahan.

Sultanens Sovegemæk. Soliman ligger og sover under en Thron-
himmel. Hans Hofnar kommer ind med et stort Klæde om Hovedet,
gaaer hen til Sengen, og rusker i ham.

Marren.

Hei, Sultan! Sultan! Troendes Behersker!

Du har jo eengang dog paataget dig
 Det Ræmpewærk, at vaage over Landet;
 Er det da nu Maneer, at ligge saadan
 Og snue ud paa Formiddagen? hvad?

Soliman vaagner.

Hvad vil du, Nar?

Narren.

Ret og Retfærdighed;

I Fald en Nar har ogsaa Ret.

Soliman.

Hvad er der?

Er det saa filde, siger du?

Narren.

Saa filde,

At om du reiser dig paa Tæerne,
 Saa naaer du med din Haand dog ei til Solen,
 Saa høit er den alt over Horizonten.
 Men nu vil vi ei tale meer om den;
 Jeg har en Bule her midt i min Pande,
 Som er af mere Bigtighed, end den,
 Og vel saa stor.

Soliman.

Hvad vil det Klæde sige?

Narren

kaster sig paa Knæ.

Stormægtigste Monarch! o du, hvis Linding
 Naaer til det Yderste af Kaukasus,
 Ja, selv til Ararat, som Nogle mene
 Er endnu høiere, hvor Noah stranded;
 O du, som strækker ud din ene Arm
 Til Ganges, og den anden lige til
 Det sorte Hav; o du, hvis brede Fod

Staaer herrefast paa alle Jordens Skatte,
 Hvis Die lever i fortrolig Dmgang
 Med Himlens Stierner: hør din Tieners Klage!
 Og hvis du ikke er en reen Gnjon,
 Saa giv ham Ret!

Soliman.

Hvad er der hændet dig?

Narren.

Forbandet være slige Bygninger,
 Som kommer, og forsvinder, og som kommer
 Alt efter eget Jndfald! Hvad er det?
 Skal vi forandre nu vor gamle Mening
 Om Husene? ja, endnu meer, om Slotte?
 Er det ei længer faste Eiendomme,
 Men kun Løssøre, rørligt Gods? Forbandet!
 Det er jo reent mod Loven, store Sultan!
 Det er jo Majestætsforbrudelse.

Soliman opmærksom.

Forklar dig!

Narren.

Herre! jeg er kun en Nar,
 Et stakkels Halehoved, som du veed;
 Men ei den Klogeste i hele Landet,
 Om det var dig i høieste Person,
 Faldt paa, at tage sig i Agt for Saadant.

Soliman.

Tal, eller frygt min Brede!

Narren.

Nu, jeg taler.

Jeg er en Drm, du er en Elephant,
 Jeg er et ringe Kid, du er en Dre;
 Jeg lyder dig. Saa skyd da fra dit Dre

Nathuen bort, og anstreng din Forstand!
 Som jeg i Morges gif omkring, og rørte
 Mit Legem, og husvaledede min Siæl
 Ved Solens Dpgang, hvis høirøde Kugle
 Midt i det østliggule Skær saae ud
 Som dit høifyrstelige Blod, da sidst du
 Blev aarladt —

Soliman.

Hør kun, hvilke Rignelser!

Narren.

En Quintessens af Smiger, som du seer.
 En Anden vilde i det høieste
 Paa kummerlig Maneer her sammenlignet
 Dit Blod med Solen. Det vil lidt forslaae;
 Jeg sammenligner Solen med dit Blod.

Soliman.

Tal, eller jeg skal sammenligne den
 Med dit!

Narren.

Nu veed du vel (og hvis du ikke
 Just veed det, hør det første Gang af mig),
 At Diet blændes ved at see i Solen.
 Da altsaa nu jeg vilde gaae tilbage
 Op mod dit Slot, og gif saadan i Tanke
 Og grundede (du veed, jeg er en Nar,
 Og at min Grublen er en Narrefeil),
 Saa gif jeg til, og lod mit Hoved hænge,
 Og skyndte mig; thi paa den store Plads
 Var der jo Ingenting at gaae af Bei for.
 Den Tanke kom mig dyrt at staae, thi inden
 Et Ord jeg vidste af det, stødte jeg
 Mit Tankeværksted saa fordømt og haardt,

Saa flux det svulmed med en saadan Bule,
 At hvis en Græker møder mig, saa troer han,
 At jeg er Zeus, og at mit Hoved strax
 Skal giøre Barsel med Pallas Athene.

Soliman.

Hvad stødte du dig paa da?

Narren.

Nu, hvorpaa

Vel Andet end paa det fordomte Slot?
 Som spørger Ingen ad, om det maa gaae,
 Og heller Ingen ad, om det maa komme,
 Men følger ene sin Commoditet.

Soliman.

Aladdins Palads?

Narren.

Ja.

Soliman.

O Gud! min Datter —

Er hun der ogsaa?

Narren.

Ja, det veed jeg ikke,

Thi hende stødte jeg mig ikke paa.
 Men denne Rulle her af Pergament
 Gav Bagten mig til dig.

Soliman.

Læs, fiære Nar!

Læs høit og tydeligt og uden Fagter.

Narren læser.

Ham, Gud alene Priis!

Kongernes Konges Land, det keiserlige Herskab og
 Rige, som det er hævet over alle andre, lade Gud det
 evig blomstre!

Den ringeste af dine Undersaatter, ringe som et i Luften flyvende Fugl, Aladdin Mustaphas Søn, forkynder sin i høi Grad høie Herre, stor som Salomon, den Almægtiges Skjæge, den Barmhiertiges Statholder, Belgierningernes Aabenbarer, Jordens Herre, Soliman Persiens Sultan:

Ligesom den evige Guds Naade ubegribelig kom og veg fra eders tro Tiener, saaledes er den nu atter vendt tilbage. Slottet for eders Dine paa den gamle Plads tiener heri noksom til Beviis. Saasnart eders Slave, hvem eders Mildhed og Naade skienkte eders Dotter, er kommen tilbage med hende fra en Valfart til den hellige Prophets Tempel i Mekka, for der at afvaske Siælens Støv, der saa lettelig flæber sig paa under Livets Reise, og for at takke Allah for sin Naade, iler han med lettet og rensset Hierte, at kaste sig for eders Fødder.

Statholderskabets og Herlighedens Stierne komme altid over eder fra den overvindende Himmel med sit Skin og sin lyse Glands!

Soliman.

Ha, er det sandt? Siig, staaer det Alt i Brevet?

Narren.

Troer du, at jeg kan digte ud af Hov'det?

Soliman.

O, hielp mig op af Sengen da! O, skynd dig,
At jeg kan see, om det er sandt! Kom, skynd dig!

Narren.

Du seer jo Bulen i min Pande, Herre!

Soliman.

I Fald jeg saae den, hvad beviste det?
Man kan jo støde sig paa mange Ting,
Dertil behøves ingen Trylleslotte;

Desuden seer jeg ei engang en Bule,
Men kun et Klæde om dit Hoved.

Marren.

Bantro!

Saa kom da, lad mig hielppe dig, min Dreng!
Du bliver gammel nu. Der er din Kaabe!
Vil du hae Kronen paa? Hvor er dit Scepter?
Jeg troer, at det er rullet under Sengen.
Her er det! Sy, hvor det er støvet til!

Han visker det af, og slyer Sultanen det.

Kom nu, saa skal du strax faae Syn for Sagn!

Soliman

gaaer til Vinduet.

O, Himmel! det er sandt. O, Gud! mit Barn,
Saa skal jeg atter see dig før min Død?
Saa skal du trykke mine Dine til?
Og — O, jeg maa derover! flux afsted,
At jeg kan see, om det er intet Blændværk!

Gaaer.

Marren alene.

Nu render han i Slaaprof og i Tøfler,
Og glemmer hele Keiserværdigheden.
Man seer: Forsængligheden være kan
Saa tyk den vil, den er dog mere tynd,
End Faderfærligheden mod sit Barn.

Gaaer.

Mekka.

En stor Plads. I Baggrunden den store Moskee. En utallig Sværm af Pilegrime, Dervischer, Abdaller og Kalendere. Foran Aladdin og Gulnare i Pilegrimsklæder, med Vandringsstave i Hænderne.

Gulnare.

O, min Aladdin! hvor mit Hierte nu
Er let igien; og er ei dit, min Ven!
Det samme?

Aladdin.

Jo, min Hustru! stille Ro
Nu hersker der, hvor før Betymring sad.
Det er en stor Husvælske og Trøst,
At bede fromt til Gud og takke ham;
Thi den, som stoler daarlig paa sig selv,
Gaaer stolt, hovmodig frem en stakket Tid,
Saalænge intet Vanheld møder ham;
Men møder det, da har han ingen Tilflugt
Og ingen Trøst, da seer han kun i Skiebnen
En grim Tyran, og nødes at fortvivle.

Gulnare.

Det Dieblif, da ned jeg buffed mig,
For inderligt og fromt at kysse hisset
Den sorte Steen, hvorpaa vor Stammefader,
Den høie Abraham, har sat sin Fod,
Da faldt en Steen bort fra mit Hierte, som
Var mere sort og mere tung, end den.

Aladdin.

I Morgen gaaer en persisk Karavane,
Saa vil vi langsomt drage hjem med den.

Du veedst, jeg giemmer Lampen paa mit Bryst,
 Og Ringen sidder fast omkring min Finger;
 Men hverken Ringens eller Lampens Aander
 Skal gjøre os vor Reise magelig.
 Som fromme Pilegrime vil vi drage,
 Og dele med de Andre lige Kaar.

Gulnare.

Min Husbond! seer du hist den smukke Mand?
 Han er ei flædt som Pilegrim, som Dervisch,
 Ei heller som Abdalla og Kalender.

Aladdin.

Hvor, Elskte?

Gulnare.

Hisset! Seer du ham da ei?
 Ham i den hvide Underkiøle, aaben
 For Brystet og med brede, vide Ermer;
 Hans Riortel derimod er ærmeløs;
 For Turban har han en høipullet Hue;
 Ved Bæltet hænger ham en Lædertaske,
 Der giemmer Bøger, Blæthorn og Papir;
 Og flagrende et broget Blomsterflor
 Sig slynger let omkring den høire Skulder
 Og venstre Arm.

Aladdin.

Det er en persisk Digter.

Gulnare.

Nu sætter han sig ned. Man bringer ham
 En Strængeleg. Nu spiller han og synger.

Aladdin.

O, kom da, lad os lytte til hans Røst!
 Hvo elsker ei den hulde Digtefunst?
 Selv Fieldet yttres med sin høie Gienlyd,

Alt det har Sangen kjær; ved Nattergalens
 Sølvklare Stemme aabner Rosen sig;
 Kamelen hopper let igiennem Dalen
 Ved Lyden af sin Førers Tryllesløite.
 Og skulde Mennesket da ikke frydes
 Ved Digtefunstens Ynde? O, saa var han
 Jo mere følesløs, end Fjeldets Steen!

Sangeren

griber i Strængene. Neppe mærke de forsamlede Skarer dette, førend
 de skynde sig hen og omringe ham i en tæt Kreds. Naar Alting er
 stille, begynder han:

Du fromme Sværm, du hulde Vandringsskare,
 Lad mine Harpetoner loffe dig!
 Jeg i en hellig Sang vil aabenbare
 Det gamle Sagn, som her besjæler mig.
 For ud at sone dine Synder svare,
 Herhid med Bøn du har begivet dig,
 Hvor Patriarchens Gud har sat sit Stempel,
 Hvor helligt hæver sig Prophetens Tempel!

Alt, hvad der skeer i Verden, snart forsvinder,
 Den største Handling varer kun et Blund;
 I gamle Zifferer, som i gamle Minder,
 Den fromme Krønike søger Tilflugt kun.
 At Glemsels Taage ei den overvinder,
 Maa Sagnet vækkes, tolkes mangen Stund;
 Og for et svundent Liv tidt at forynge
 Gud skabte Sangeren og lod ham synge.

Abraham Afars Søn i fordums Dage
 Drog med sin Hustru fra Egypti Land.
 Den rige Frugtbarhed han lod tilbage,
 Og frygted ikke for arabisk Sand;

Med satte han sig med sin gamle Mage
 Ved Arafat, den stærke Høvidsmand;
 Araberen, hvis Kraft kan intet hemme,
 Lod snart ham Nilens dorste Slaver glemme.

Men da nu Sara var en gammel Qvinde,
 Og hverken fyrrig længer eller skøn,
 Saa gif han til en ung Araberinde,
 Og avled med den friske Mø en Søn.
 Men Hagar tiente Sara som Slavinde,
 Thi skulde hun sin Frugtbarhed i Løn;
 Og da nu Tiden kom, hun skulde føde,
 Saa gif hun ud i Ørken, vild og øde.

Med Kiærlighed var Frygt i Hjertet blandet,
 Høit Patriarchens Røst i Ørken lød;
 Tilfidsst han fandt sin Hagar midt i Sandet,
 Med et fuldvægtigt Foster i sit Skød.
 Hun smægted, og hun længtes efter Vandet,
 Som høit i Luften frem af Jorden brød;
 Thi Barnets Fod et Bærd strax havde tvunget
 At springe der, hvor intet før var sprunget.

At Hagar nu af Vandet kunde nyde,
 Som vildt og skamfuldt op i Luften sprang,
 Gif Abraham med Sand det il at flyde
 I dæmpet og i rolig Kildegang.
 Derpaa Forældrene sig monne fryde
 Ved Barnets Afsyn, sang en hellig Sang,
 Og toede det i klare, køle Qveld,
 Og gav det Navn, og det hed Jsmael.

Ismaeliter! derfor loffer eder
 Den nøgne Drk saa selsomt i sin Favn;
 Hvor intet Palmetræ med Skygge freder,
 Er dog den raske Rytters Fødestavn.
 Hvergang I komte til en enkelt Ceder,
 Da hvisler den jer Stammefaders Navn.
 Han blev en herlig Helt, en vældig Jæger,
 Hans Aand igiennem Drken sig bevæger.

Kort efter Sønnens Fødsel huld fremtraade
 For Abraham i Drømme Gabriel;
 Dig skienker, sagde han, Jehovas Naade,
 At bygge ham et Huus ved flaren Qveld,
 Som, nylig født, med spæden Gud optraade
 Din førstefødte Søn, din Ismael.
 Lad høie Piller hvalte Hvælving bære,
 Og gjør et Offer der til Herrens Ære!

Da Abraham, den fromme Herrens Mand,
 Nu spurgte: Hvordan skal jeg Huset bygge,
 Hvor der er Intet uden Flyvesand,
 Og ingen Steen, og ingen venlig Skygge?
 Da sænkte Gabriel sin Lilievand,
 Og sagde: Elskte! du skal Huset bygge
 Fast paa din Tro, den skal du ikke slippe,
 Saa bygger du dit Tempel paa en Klippe.

Og ned fra Bierget Arafat, hist oppe,
 Hvor nys du bad, du fromme Vandringsflo!
 Der løste sig fra morgenrøde Toppe
 Lidt efter lidt den klare Marmorblof,

Dg først det raske Fjeldskrid kunde stoppe
 Ved Kildens Bred; da var der Stene nok.
 Dg Abraham tog Stenene fra Fjeldet
 Dg bygged Gud et Huus ved Kildevældet.

Men da en Marmorsteen nu blev tilbage,
 Af mægtigt Omfang og af fjeldent Brud,
 Da hæved den sin Røst med stille Klage:
 Hvi maa jeg ikke ogsaa takkes Gud?
 Dens Fromhed monne Herren høit behage;
 Da traadte Abraham paa Almagts Bud
 Et Spor i Stenen, hvortil daglig flæber
 Sig fromme Slægters fromme Andagtslæber.

Dg — o, hvor underligt det Store mødes,
 Af Allah elsket frem og forudsæet! —
 Der, hvor han Ismael lod fordem fødes,
 Han fødes lod vor hellige Prophet.
 Det gamle Huus, som ned af Tiden brødes,
 Som mange Slægters Dine havde seet,
 Det rejste sig med dobbelt milde Miner,
 Thi Mahoms Tempel staaer paa dets Ruiner.

O, kommer! lader os endnu engang
 Med hellig Taushed ind i Templet træde!
 Paakalder Allah der med Bøn og Sang,
 At Gabriel i Morgenrødens Klæde
 Nedsvinger sig, at Sølvbasunens Klang
 Kan alle vore Hjerter helligt glæde!
 Kom, Islamiter! følger mine Fied!
 Gen er vor Gud, hans Tiener Muhamed!

De forsamlede Eskarer gientage alle den sidste Linie, og følge Sangeren
 ind i Templet.

Et andet Sted i Staden Mekka.

Fatime. Hindbad i Pilgrimsdragt.

Hindbad.

Guds Fred med dig, Propheten signe dig!

Fatime.

Tak for dit Ønske, fromme Vandringsmand!

Hindbad.

From kan jeg ikke kaldes, naar jeg staaer
Bed Siden af den hellige Fatime.

Fatime.

Allah er hellig, Muhamed er hellig,
Jeg er en skrøbelig, en blysom Qvinde.

Hindbad.

Dit Rygte er bekiendt. Den Godes Rygte
Udbreder sig, som Morgenrødens Straaler,
Og loffer Nattens Sønner hid, at de
Kan vederqvæges i det varme Skær.

Fatime.

Hvor er du fra?

Hindbad.

Mit Hiem er Africa.

Men skøndt Arabiens Drk, det røde Hav
Og Nilens Sump var mellem mig og dig,
Saa lød dit fromme Navn dog til mit Dre.

Fatime.

Hvis saa er, maa jeg takke Hændelsen.

Hindbad.

Du boer i Persien?

Fatime.

Ja, Vandringsmand!

Midt i en mørk og tæt forvoget Skov
Har Egnens Bønder bygget mig en Hytte.

Hindbad.

Dg vandre daglig til din Gensomhed,
At høre dine trøstefulde Ord.
Man siger, at Propheten elsker dig
Saa høit, at han har givet dig den Kraft
At læge Hovedværk og andre Smærter,
Naar du den Syge rører med din Haand.

Fatime.

Ind i Naturens Kraft kan Ingen skue,
Dg mindre i den Høies Fadergodhed.
Hvad Tillid i den Frommes Barm formaaer,
Det viste Nazaræeren sit Folk.
Han var en hellig, høi Prophet fra Himlen,
Jeg kun en Qvinde; men jeg frygter Gud,
Min lille Vandel er at tænkes ham.
Naar Mennesket omtumler sig imellem
De vilde, sandselige Jordens Lyster,
Gaaer Jorden Overhaand; det ranke Hoved,
Som skabtes til at hæve sig mod Himlen,
Nedsynker tungt, blier døsig og forvirret.
Naar da det af en dybtindplantet Drift
Tyer fra sin Tummel atter til det Gode,
Da kan en skyldfri og uskyldig Haand
Vel glatte Angersrynken ud igien,
Dg muntre Sindet med et venligt Haandtryk.

Hindbad.

Har Rygtet Ret, og er det sandt, man siger,
At Prinds Aladdin med sin Brud Gulnare
Er her i Mekka denne Gang, som Pilgrim?

Fatime.

J Gaar han var her med sin unge Hustru,
J Morges tidlig reiste han herfra
Bort med en talrig persisk Karavane.

Hindbad

med fiendelig Utilfredshed.

Saa er han reist?

Fatime.

Hvor kan det frænke dig?

Hindbad fatter sig.

Jeg er fra Africa, som du har hørt;
Jeg vilde seet ham — havde Ting at tale
Med ham af Bigtighed. Jeg er en Kiøbmand,
Det var i Pengesager. Borte er han,
Og hen til Persien er ingen Springvei.

Fatime.

Min Ben! fortryd ei mit velmeente Ord,
Men tak du Allah for sit Fadervink.
Den hellige Prophetes Fødselssted
Er Samlingspladsen for en ydmyg Flok
Bodsfærdige og fromme Pilegrime,
Men ingen Kahn og ingen Kiøbmandsbørs.

Hindbad.

Tilgiv mig, fromme Kone! Du har Ret.
Saa let kan Verdens Lyster sysselsætte
Den svage Siæl, selv naar den vil det ei.
Du qualte venlig den ufromme Tanke,
Jeg lover dig, den skal ei atter opstaae.
Med Gudsfrøgt vil jeg her tilbringe Tiden,
Og med den næste Karavane gaaer jeg
Til Persien. Maaskee vi følges ad?

Fatime.

Min Ben! jeg drager ei med Karavanen.
 Jeg vandrer ene, langsomt paa min Fod.
 Det er nu saa min Grille. Denne Reise
 Gjør jeg hvert tredie Aar, og den bekommer
 Mig saare vel. Det aner ellers mig,
 At denne blier den sidste; jeg er gammel.
 Drag du, min Ben! kun hen med Karavanen;
 Jeg vandrer bort i Morgen allerede.
 Men kommer du til Persien, og finder
 Det Gangen værd at hilse paa mig der,
 Saa finder du mig atter i min Skov,
 Hvor jeg kan gieste dig med Mælk og Frugter.

Hindbad.

Tak for dit Tilbud! Lev ret vel saalænge!
 Jeg ønsker megen Lykke til din Reise.

Fatime.

Reisen til Gud er altid lyffelig.

De skilles ad.

Den arabiske Ørk.

Nat. Intet uden Sand og Luft, Maanen midt paa Himlen.

Karavanen

kommer langsomt dragende, og synger:

Giennem Dagens Hede, giennem Ørkens Sand,
 Freidig hjem vi atter drage til vort Land.
 Did en fielden Rigdom bringe vi saa frøe:
 Tilfredshed i Hiertet, Fromhed, Siælero.
 Allah! led dit Folk til Palmetræets Rod,
 Bring os køle Kilder, styrk Kamelens Fod.

Dagens Lue svandt, og Duggen falder blidt,
 Roler Sandets Hede under Møllens Skridt.
 Underlige Nat! kun idel Lust og Sand;
 Midt paa Himlen Maanen i sin stille Brand.
 Guldt den for os lyser; under Duggens Regn
 Fryder os Prophetens skønne Himmeltegn.
 Frem da nu kun freidig, nu kun freidig frem!
 Mahoms Maane leder sikkert til vort Hiem.

De drage videre.

Persien.

Nat. Thø Skov. I Forgrunden en Steendysse, i Bag-
 grunden Fatimes Hytte.

Hindbad

kommer forvildet ind.

Fordømt! hvor finder jeg den usle Hytte?
 Maaskee jeg alt er gaaet den forbi.
 Hvo skiller vel et Hul af sammenslettet,
 Mosdækket Løvværk fra en anden Bust?
 Jeg har alt giennemvandret hele Skoven.
 Her maa det være, efter hvad jeg hørte.
 Men jeg er træt. Der seer jeg hist en Steenhob,
 Der vil jeg sætte mig og hvile lidt.

Sætter sig.

Ja, Lampen maa jeg eie. Denne Dvinde
 Er vidt berømt. Jeg veed, Gulnare længe
 Har ønsket hendes Venskab, hendes Dmgang.
 Den skal hun faae; men jeg vil være selv
 Fatime, som i Fromheds blide Dragt
 Skal naae mit Maal, naar først i hendes Klæder

Jeg narret har den blinde Bøbelsværm,
 Og med min Tale gjort den halv forrykt.
 Baatagen Gudsfrøgt skal mig Lampen skaffe,
 Og bore Dolken i dit Bryst, Maddin! —
 Det er endda en Trøst, at Maanen skinner.
 Hvorfor mon disse Stene ligge her?
 Det lader til, at de er lagt med Flid.
 En Kampesteen staaer opreist midt i Dyssen.
 Der er jo hugget nogle Zifferer i den;
 Mon jeg kan see ved Maanen, hvad det er?

Læser.

„Her blev Moureddin lagt af Lampens Aand;
 Bag Stenen raadner hans giftsvulne Liig.
 Han faldt, et Offer for sin egen Ondskab.“

Springer forfærdet nogle Skridt tilbage, og stirrer længe paa
 Steendyssen.

Hvorledes? sad jeg paa min Broders Grav?
 Hans Grav! — Og bør jeg da ei hevne ham?
 Det var et Bink, og intet Varsel. Nei!

Han seer sig om, og bliver Fatimes Hytte vaer.

Staaer ikke Hytten der? Jo, sandelig!
 Paa een Gang klarer sig mit Die nu.
 Det var et Bink, det var en Spore, som
 Mig skynder til min egen Lykke. Nu
 Velan da! frist afsted!

Han gaaer hen imod Hytten. En Mand i blodrøde Klæder
 staaer for Døren, og hindrer ham Indgangen.

Ha! hvad er det?

Spøgelse.

Tilbage!

Hindbad.

Hvad siger du?

Spøgelse.

Tilbage!

Hindbad.

Ha! hvem er du,

At dristig du tør Veien hindre mig?

Spøgelse.

Din Broders Aand.

Hindbad.

Moureddin du?

Spøgelse.

Hans Aand;

Hans Legem hviler under Dyssen der.

Hindbad.

Hvi est du saa skarlagenflædt?

Spøgelse.

Af, Hindbad!

Hindbad.

Hvi sukker du? og hvorfor luer du

I Nattens Mørke, som en blodig Brand?

Spøgelse.

Af!

Hindbad.

Svar mig!

Spøgelse.

Af!

Hindbad.

Saa svar mig dog!

Spøgelse.

Det Røde

Er Ild.

Hindbad.

Du brænder?

Spøgelse.

Udfrit ei de Døde!

Forsvinder.

Hindbad

efter et Ophold, med letfindig Latter.

Dg om saa Diæblen selv med al sin Hofstat
 Kom for at skræmme mig, saa skræmtes jeg
 Dog ikke derfor. Lampen maa jeg eie!
 Dens Herlighed og Bælde kiender jeg,
 Dg den er meget, meget mere værd,
 End alle Saligheder, som kan mistes,
 Dg som jeg ikke kiender noget til.
 Hvad vil al denne dumme Koglen sige?
 Men jeg begriber det: en Aand af Lampen
 Har faaet Lyst at spøge her i Nat,
 Dg troer at skræmme mig bort fra mit Forsæt.
 Men jeg er ingen Daare. Her er Hytten;
 Den løse Klinker er det hele Luffe.
 Monstro hun sover? Det er hendes Røst.
 Hun synger Noget; det maa jeg dog høre.

Han lytter.

Fatimas Hytte.

Hun ligger paa sit Leie af sammenflettede Siv, i sine Klæder,
 med foldede Hænder, og synger:

Alt opreist Maanen staaer
 Bag sorte Skove,
 Dg Nattergalen staaer
 For Gud at love.

Dens Toner smelte blødt,
 Og tone længe,
 Og Bækken griber sødt
 I sine Strænge.

Midt i den friske Skov
 En Blomst kun visner,
 Snart er den Dødens Rov,
 Dens Hierte isner;
 Men lad kun Blomsten døe!
 En bedre springer
 Snart af det faldne Græs
 Paa Æthervinger.

O, Nat! snart vil maaskee
 Din hulde Maane
 Mit blege Ansigt see
 I Døden blaane;
 Lad den da smile smuk
 Paa mig i Nøden,
 Og mød mit sidste Suk
 Med Morgenrøden!

O, Israël! saa kom
 Med Dødens Blikke!
 Bring mig for Allahs Dom!
 Jeg skælver ikke.
 Betsignet er hans Navn,
 Han huldt forlader.
 Knug mig kun i din Favn!
 Han er min Fader.
 Hun falder i en sød Søvn.

Hindbad

træder sagte ind.

Ha, det er vel, at Maanen skinner ind
 Saa klart i Hytten; nu kan man dog see.
 Der ligger hun og sover paa sin Løibænk
 Af tørre Siv, og i den gamle Kutte.
 See, hendes Hænder folde sig i Søvn.
 Hvi har hun ogsaa sine Klæder paa?
 Nu maa hun vækkes først, thi støder jeg
 Min Dolk i hendes Bryst, saa blodiggjøres
 Det Løi, som jeg nødvendigviis skal bruge.

Sætter sin Dolk for hendes Bryst, og raaber:
 Vaagn op, Fatime!

Fatime vaagner.

Himmel! hvad er det?

Est du en Røver? siig, hvad vil du her da
 I denne ringe Hytte? her er Intet,
 Som tilfredsstiller din Begierlighed.
 Skaan mig! jeg er en gammel, fattig Qvinde;
 Og blæs ei ud det svage Glimt af Lys,
 Som slukker snart sig af sig selv!

Hindbad.

Stat op!

Fatime.

O Himmel! Pilegrim, hvi kommer du
 Her midt i Natten hid med denne Dolk,
 Der glimter vildt i Brede, som dit Løi?

Hindbad.

Stat op, og frygt kun Intet; men vær snar!
 Drag dine Klæder af, og giv mig dem,
 Din Hætte og dit Elor, din Krykkestav!
 Der er min Kappe; den kan du beholde

Saa længe, mens jeg laaner dine Klæder.
Men skynd dig, og hold ikke Tiden op
Med Spørgsmaal!

Fatime.

Arme Vandrer! raser du?

Hvad vil det sige? Sæt dig, du est træt,
Den lange Reise hidset har dit Blod,
Du taler over dig. Kom, sæt dig ned,
Hvil dig, at de vildfarne Kræfter atter
Kan finde deres rette Bei igien.
Der staaer en Kurb med kolne Frugter. Vi!
Nu vil jeg hente dig en Krukke Vand.

Hindbad

sætter hende Dolken for Brystet.

Staa! — Jeg er ikke træt, og mine Kræfter
Har ei forladt mig. Gjør, hvad jeg befaler:
Drag ud din Kutte, byt med mig din Dragt!
I Fald du nøler, eller negter det,
Saa støder jeg min Dolk i Brystet paa dig.

Fatime.

O, Himmel! o, jeg frygter ei for Døden;
Men rives op af Søvn, for at myrdes —
Hav Naade!

Hindbad.

Qvinde! giv mig dine Klæder,
Og ved min Salighed, ved Allahs Retfærd
Og ved Prophetens Magt, jeg skaaner dig!

Fatime

bytter Klæder med ham, og hjælper ham dem paa.
Nu har jeg opfyldt din Begiering, Pilgrim!

Hindbad

giver hende en lille Bodike.

Stryg mig med denne Farve i mit Ansigt!
Den snørper Huden ind, og gør den bruun;
Som du jeg maa hae Rynker i min Pande.

Fatime.

Af, Gud! jeg ryster paa min gamle Haand,
Og i din Pande er der Rynker nok.

Hindbad.

Jeg har jo svoret dig ved Himlens Gud;
Et Ord, som mangler Daad, er som en Sky
Foruden Regn, og som en strængløs Bue.
Mal mig, at jeg, som du, seer gammel ud
Og gusten og forbrændt af Solens Hede!

Fatime.

Nu har jeg gjort det.

Hindbad.

Er du færdig alt?

Fatime.

Ja, Fremmede!

Hindbad.

Du har jo hidindtil
Endnu ei været hos Aladdins Hustru?

Fatime.

Nei; men hun tidt har ønsket sig min Dmgang.
Hun er saa from og blid, og jeg har lovet
Snart at besøge hende.

Hindbad.

Du fik Forsald. —

Har hun vel seet dig hidtil?

Fatime.

Nei.

Vindbad.

Det træffer

Sig berligt.

Stoder Delfen i hendes Bryst.

Gaf du nu kun til din Gud!

Du har alt levet nok i dette Liv.

Natime.

Den Ende er alt død, imens han lever;

Den Gudhengivne lever efter Deden.

Han døer.

Vindbad.

Nu maa jeg slæbe dette Legem bort

Høen paa et øde, et affides Sted.

I Morgen alt besøger jeg Brindsesjen,

Og haaber da ved hende at faae loffet

Aladdin til et saadant Svendefald,

At Lampens Vander knække Galien paa ham.

Ehi ved min Kunst har jeg alt grundet ud,

At den, som fræk misbruger Lampens Magt,

Maa miste den med Livet, hvorefter Lampen

Kan atter hentes i sit gamle Nid.

Er den først der, saa har jeg Spillet vundet.

Er Dieblig, saa har min Skat jeg fundet!

Min Broders Eløb og Flid, min egen Klogt,

Den, som forener begge, haaber trygt.

Gaaer.

Morgenstund. Hindbad sidder i Fatimes Klæder uden for hendes Hytte, med Sløret halvt over Ansigtet. En stor Mængde Mennesker af Almuen omringer ham.

Hindbad.

J fromme Islamitter! da J lytte
 Saa tillidsfulde til min Røst, og ønske
 At høre, som sædvanligt, af min Mund
 En hellig, from Fortælling til Opmuntring,
 Haab, Trøst og Tilfredshed i eders Liv,
 Saa vil jeg her udvikle eder Grunden,
 Hvorfor J ei maae nyde Svinekiød.
 Bryd Eder ikke om, at grovt jeg taler,
 Og at mit Mæle skratter lidt iblandt;
 Jeg kommer, veed J, fra den lange Reise,
 Og skøndt det er en hellig Vandringssang,
 Kan man dog Smue faae paa den, som andre,
 Naar først man bliver vaad om sine Been.
 Men nu til Texten! Hvad jeg siger eder,
 Er Sandhed; thi det staaer i Alforanen.
 Engang da Jesus vandred om med sine
 Disciple i en Skov, for der at holde
 En Præken i det Grønne, som jeg her,
 Saa bad de ham at sige dem, hvordan
 Det egentlig var gaaet Noah, dengang
 Ved Guds Retfærdighed der kom et Regnveir,
 Der drukned alle Mennesker, som Hunde,
 Og alle Hunde med, undtagen Noah,
 Hans Sønner, nogle Vælsker uberegnet
 Og flere Dyr. Da tog den Herre Christus
 En Jordflimp, kasted den i Græsset hen,
 Og op af Klimpen steg en gammel Mand
 Med sneehvidt Skæg og blottet Skaldepande,

Og det var Japhet, Noahs yngste Søn.
 Han vidste nu Besked om Alting, seer J!
 Da selv han havde været med i Arken,
 Og han fortalte da blandt Andet saa:
 Engang vort Fartøi var i megen Havsnød,
 Thi Stedet, hvor de mange Arter Dyr
 Hver Dag forretted deres Nødtørst, blev
 Saa tungt, at vi stod Fare for at vælte
 Formedelst den uforholdsstore Ballast.
 Da Noah nu raadførte sig med Allah,
 Lod han ham vide, at han skulde føre
 Hen Elephanten til bevidste Sted,
 Og overlade den til sit Behov.
 Af denne Blanding fødtes der en So,
 Som vælted saadan Alting fra hinanden,
 At Skibet atter kom i Rigevægt.
 Men da ved dette Arbeid Soens Tryne
 Blev pirret af en aromatisk Duft,
 Blev den at nyse nødt, og derved fløi der
 En Muus ud af dens Næse, som formeerte
 Saa hyppigt sig, at Noah nu paa ny
 Blev atter ængstet af en anden Frygt;
 Han troede nemlig, Skibet skulde gnaves
 I Stykker, til en Leg for Bølgerne.
 Men Allah, som ei glemmer den, han elsker,
 Befalte ham, at gribe flux en Prygl,
 Og hugge Løven stærkt med den for Panden.
 Da Løven nu blev vred herved, og fnyste,
 Da fløi der af dens Næsebor en Rat,
 Som flux fortærte alle Arkens Muus,
 Og bragte Noah atter af sin Angst. —
 Men, fromme Muselmænd! af dette Sagn

J see, hvor Soen har en nedrig Herkomst,
 Og derfor har den hellige Prophet
 Med sindrigt Overlæg og Faderviisdom
 Forbudet jer at nyde Kiødet af den.

Et Rud kommer.

Est du den fromme Kone her i Skoven?

Hindbad.

Saa kalde disse gode Siæle mig.

Budet.

Saa følg mig til Prindsessen slug, Fatime!
 Hun længe ønsket har at see dig hos sig,
 Og sender mig herhid, for at forkynde
 Sit høie Ønske. Følg mig til Paladset!

Hindbad.

Farvel da, kære Menighed! saalænge.
 Læg, hvad jeg her har talt om, nu paa Hjertet,
 At det maa tiene jer til Trøst og til
 Opbyggelse i Livet smukt herefter.

Han gaaer langsomt bort med Budet.

En af Tilhørerne.

Hvor selsomt hun forandret har sin Røst!

En anden.

Af denne Præken fik jeg ingen Trøst.

En tredje.

Man kan ei altid være lige stemt.

En fjerde.

Hvad var nu Texten? Texten har jeg glemt.

Den første.

Den var jo kun om idel Snavs og Skarn!

Den fjerde.

Snak! spørger J? troer J, jeg er et Barn?

Den tredie.

Hun havde faaet sig en egen Kneisen.

Den fjerde.

Hun var lidt stiv i Nakken efter Reisen.

En femte.

Hun præded ypperligt! O, hvilken Lykke,
I Fald hun vilde lae den Præken trykke!

Den første.

Hvad er det for forvildet Phantasie?
Har vi i Asien Bogtrykkeri?

Den femte.

Nei, det er sandt desværre!

Den første.

Det var Bind!

Den fjerde.

Man kan ei præke efter Alles Sind.

De gaae.

En gammel Dervisch.

Det var et findrigt Digt, hvori Propheten
Gjør os opmærksom med en fieden Skarpsind
Paa Dyreslægterne af samme Stamme,
Ekiøndt hver ved første Blik saa reent forskiellig.

Han gaaer.

En Lommetyv.

Hvor de er gale! hvor den Mand er gal!
Den hele Præken var kun sund Moral.
Den sidste Reise har saa vidt det drevet,
At endelig hun nu er oplyst blevet.
Hun vilde gjøre Nar paa dette Sted
Af Allah, Jesus og af Muhamed;
Det kunde tydeligt Enhver jo høre,
Som Ekiønnen skienkte kun det ene Dre.

Jeg har ei flere, thi den anden Part
 Tog Retten fra mig paa sin Lommel-Art.
 Jy, skamme jer, at jeg, som maatte gaae
 Og sticke, mens I kunde rolig staae,
 At jeg, som møisomt maatte tiene Brødet,
 Imens I sad med Hænderne i Skødets,
 At jeg har bedre ændset hendes Snille,
 End I, som havde Intet at bestille,
 At jeg i hele eders fromme Chor
 Har ene høstet Frugt af hendes Ord!

Han gaaer bort med sine Tyvekoster.

Pladsen uden for Aladdins Palads.

Selim. Sindbad.

Selim.

Jh see, god Dag! thi, taer jeg ikke feil,
 Saa finder jeg en gammel Ungdomsven.

Sindbad.

Kan gierne være.

Selim.

Kiender du mig ikke?

Sindbad.

I Fald jeg ei taer feil af eders Fodder,
 Saa er I Selim, Eben Hassans Søn.
 Vi boede hisset i den lille Gade,
 Og legte daglig sammen der, som Dreng.

Selim.

Du vil nok give mig en Skose, Broder!
 Fordi at mine Fodder er saa store?

Det er ei smukt, paa sliq Maneer at hilse
En gammel Kammerat.

Sindbad.

Hvor vil du hen?

Jeg kiender alle Folf paa Fødderne.
Det er den bedste Lem paa hele Kroppen,
Og den fornøftigste; hvis alle Lemmer
Blev smukt, som den, ved Jorden, saa behøved
De ei at frygte for at falde ned.

Selim.

Man kan ei gaae med hele Kroppen, veed jeg!

Sindbad.

Hvorfor ei det? Gif man med hele Kroppen,
Saa trængte hele Kroppen jo til Skoe;
Saa fik en ærlig Mand lidt at fortjene.

Selim.

Din Fader var Skomager; af din Tale
Jeg slutte maa, du er det samme.

Sindbad.

Rigtig!

Til dette Haandværk er jeg født og baaret.
Der er vist Noget i, hvad Lærde sige,
At Folf blier født til Verden med Genie.
Man siger, at Poeter fødes; blier
Skomageren monstro da ikke født?

Selim.

Paa den Maneer, begriber jeg, du ønsker,
At alle Mennesker var Tusindbeen.

Sindbad.

Naturlig! Det, som Mange synes om,
Kan jeg ei udstaae for min bittre Død;
Reen Himmel, for Exempel, Morgenrøde

Dg Solskin hader jeg, som Pestilents.
 Nei, Ruff og Slud! det veed jeg, hvad det er,
 Det taer paa Støvlerne. De Fleste synes
 Godt om, naar Een gaaer lige paa sin Fod;
 Mig skær det ind i Hjertet, thi hvor længe
 Kan saadan Een ei bruge et Par Saaler?
 Hvergang der lægges Bro, saa græder jeg;
 Men Dands, det er min allerstørste Glæde.
 Selim.

Du har dog Næring?

Sindbad.

Jo, jeg takker Gud.

Til min Haandtering trænger alle Folk;
 Og den uhorlige Begivenhed
 Med Abu Kasems Tøfler, den har jaget
 En saadan Skræk i hele Byens Blod,
 At de cassere deres Fodtøi nu,
 Før det er halvslidt.

Selim.

Nu, det er mig fiært.

Mens du har siddet her og syet paa Læsten,
 Jeg vandret har omkring fra By til By
 Som Bissekræmmer med min Bylt paa Raffen,
 I Bagdad, Kasimir og Samarkand.

Sindbad.

Ja, saadan gaaer det her i Verden; sidst
 Vi saaes, var vi kun Børn, nu er vi blevne
 To nyttige Medborgere i Staten.

Selim.

Men, Herregud, hvad er der blevet af
 Den lange Nækel, dette selle Skrog,
 Som altid nederst sad i Skolen, som

Gik altid Prygl af Skolemesteren,
Og som bestandig pryglte os igien
Til Biengield?

Sindbad.

Ja, hvem mener du? thi der
Var Mange, som bestandig pryglte mig.

Selim.

Kan du ei huske ham? han var saa tøset,
Men stor og stærk; han vandt bestandig fra os
I Spil. Af, husker du ei ham, som greb
De Pomerantser, der blev kastet ud
Fra Kiøbmandsboden?

Sindbad.

Mener du Aladdin?

Selim.

Ja, rigtig!

Sindbad.

Na, for saavidt gaaer det ham,
Gud være lovet, ganske godt; thi han
Er bleven Prinds, og gift med vor Prindsesse,
Og naar vor Sultan døer, saa blier han Sultan.
Det er jo ganske artig avanceret!

Selim.

Hvad? primer du?

Sindbad.

Spørg du det mindste Barn,
Saa skal du høre mine Ord bekræftet.

Selim.

Det var da Dæmolen! Men hvordan er det
Da gaaet til?

Sindbad.

O, ti! jeg beer dig, ti!

Saa har det ingen Magt. Hvergang jeg tænker
 Derpaa, saa blier jeg tummelumsk i Hov'det.
 Nok sagt, Prinds er han. Jo jo! den skal hae det,
 Som der kan hverken læse eller skrive.

Selim.

Det dumme Bæst! det Jæ!

Sindbad.

Det maa du sige!

Nu faster han paa Naffen ad os alle.
 Mig vil han nu slet ikke kiendes ved,
 Skjøndt vi har gaaet i den samme Skole,
 Og faaet begge to paa Rumpen sammen.

Selim

vender sig om.

Hvem kommer hist paa Gaden, rundt omringet
 Af alle disse høie Herrer?

Sindbad

ængstelig underdanig.

Lys!

Der kommer han, vor store Fyrste! Skynd dig,
 Knæl ned i Snæbset!

Selim.

Mine Buxer blive

Tilfølt for Knæerne.

Sindbad.

Hvad siger det?

Naar du vil spise Landsens Brød, saa maa du
 Smukt ogsaa følge Landsens Skif og Brug.

De knæle.

Aladdin

gaaer forbi med sit Følge.

Sindbad

raaber af fuld Hals:

Allah velsigne dig, vor elskte Prinds!

Selim.

Ja, det var ham. Men siig, hvor kan du dog
 I samme Aandedræt forandre dig
 Saa diævels?

Sindbad.

Hold din Mund; thi du maa vide,
 At jeg har Leverancerne paa Slottet.
 Kom, følg mig hjem, der kan vi snakke sammen;
 Thi her har Bæggene og Muren Dren.

De gaae.

Den store Sal i Aladdins Palads.

Gulnare. Sindbad forklædt som Fatime.

Sindbad

med en dæmpet, langsom og blid Røst.

Min Dotter! Alt, hvad I har viist mig her,
 Er af en fielden, uskatteerlig Pragt,
 Som blænder fast mit tarvelige Øie.
 Især er denne Sal nu saare skøn!
 Den høie Kuppel, venlig, himmelblaa,
 Indsprængt med luende, forgyldte Stierner,
 Og Blomsterhængler, som nedslønge sig
 Med broget Farvepragt ad Bæggens Sider,
 De ædle Marmorstøtter — Alting vidner
 Om fielden Rigdom, Kraft og Kunstnersands.
 Gen Ting — tilgiv en gammel Qvinde, høie

Fyrstinde! her sin Driftighed — een Ting
 Kun mangler, saa var denne Sal blandt alle
 Den skønneste paa hele Jorderig.

Gulnare.

En Ting? Min Moder, undskyld min Forundring!
 Men endnu Ingen af de Mange, Mange,
 Som kom herhid at skue denne Sal,
 Har endnu yttret, at den mangled Noget;
 Nei, tværtimod har Alle studset ved
 Det store Bærf, og været halv i Tvivl,
 Om, hvad de saae, var ei et Drømmespil?

Hindbad.

Tro ei, min Dotter! at mit gamle Die
 Er blindt for dette skønne Underværk,
 Der sikkerlig langt overgaaer de syv,
 Hvorom man talte før i Grækenland;
 Men just, mit Barn! fordi Alt er saa herligt,
 Jeg nødig vilde, Noget skulde mangle.
 Det gjør mig ondt! Men lad det trøste dig,
 At Intet her paa Jorden er fuldkomment.

Gulnare.

Hvad mangler da i denne skønne Sal?

Hindbad.

Seer du, her oppe i den store Kuppel,
 Saa vid og høvelvet, liig en Stiernehimmel,
 Der mangler Noget.

Gulnare.

Nei, tilgiv, min Moder!

Der mangler Intet. Denne skønne Kuppel
 Er det Fuldkomneste paa hele Slottet,
 Alt, hvad som kan forskønne, funkler der,
 Hvad mere kom derhen, var Overflod,

Som vilde overlæsse og betage
Den fiæffe Hvælving al sin Driftighed.

Hindbad.

Min Dotter! skøndt jeg er en gammel Qvinde,
Dg lever selv et høistindskrænket Liv,
Skøndt kun min Hytte skiermer mig for Regn,
Dg udelukker hver en jordist Bragt,
Saa har jeg dog, som du, jo været ung,
Dg Jordens Skønhed har henrevet mig
Saa stærkt, som dig; ja, den henriver mig
Endnu. Thi jeg har aldrig seet i den kun
Et Legetøi for den umodne Sands,
Men Almagts høistbetydningsfulde Udtryk;
Derfor har jeg bestandig holdt for Pligt,
At dyrke Diet, for at see Guds Almagt,
Som Siælen, for at fatte og forstaae den,
Dg Hiertet, for at takke ham derfor.

Gulnare.

Du taler Viisdom, fromme Kone! Siig,
Hvad fattes da?

Hindbad.

Al, for det fiælne Blik,
Som pirres blot af et vellystigt Syn —
Elet Intet! For den unge, stolte Siæl,
Som bryster sig af menneskelig Kraft,
Er denne Hvælving's Driftighed en Fryd.

Gulnare.

Men?

Hindbad.

Men, min Dotter! men det fromme Die,
Som seer i Alt kun et Symbol af Gud,
Det kunde ønske vel endnu en Ting,

Som gjorde Synet meer betydningsfuldt,
Om ogsaa Lidt ved denne Leilighed
Der gik i Løbet for den lave Sands.

Gulnare.

Hvad mangler da i Ruppelen?

Hindbad.

Et Roc=Weg!

Gulnare.

Et Roc=Weg? Wegget af den store Fugl,
Som fører Elephanten i sin Klo,
Dg dukker efter Hvalerne i Havet,
Som Strandens Maager efter Smaafisk?

Hindbad.

Ja!

Gulnare.

Dg er den til? Er ei det hele Dyr
Et Foster kun af Digterphantasie?

Hindbad.

Alt her i Verden er et Foster kun
Af Skaberphantasie.

Gulnare.

Saa troer du da,
At denne Fugl er til?

Hindbad.

Jeg tvivler ei.

Men tænk ei meer paa denne Sag, min Dotter!
At ønske, hvad man ei kan faae, er daarligt.

Gulnare.

Dg hvorfor ønsker du et Weg af den?

Hindbad.

Fordi, naar det var ophængt under Ruppen,
Det kunde være et betydningsfuldt

Symbol paa Allah, paa den stærke Urkraft,
Som sidder midt i Centret af sin Himmel.

Gulnare.

Ha! du har Ret.

Hindbad.

Men lad os gaae, min Dotter!
Thi det er Alt kun et forgieves Dufte.

Gulnare.

Saa troer du ei, at den, som bygte Slottet,
Kan sætte Kronen paa sit Bærf?

Hindbad.

Jeg tvivler.

Gulnare.

Du kiender lidt kun til Aladdins Magt.

De gaae videre.

Ellemose i Skoven. Klart Maaueskin.

To Alfer.

Første Alf.

Rom hid! seer du, hvad jeg har fundet her
I Mosen mellem disse Elletræer?

Anden Alf.

Et Liig? sy, lad det ligge, gaa din Vej!

Første Alf.

O, Skam og Skændsel! Kiender du det ei?

Anden Alf.

Nu seer jeg ret først. Hvilken Grusomhed!

Den gamle Kone her er fastet ned,
Som boede i vor Skov, som sad saa blid
Og sang for os i stille Midnatstid,

Imens vi flagred i den køle Vind,
Dg let os boltred om i Maaneskin.

Første Alf.

Hun var saa god! Den hele, vide Egn
Paa hendes Dyd og Venstab har et Tegn;
Om det var os, som er dog kun saa smaae,
Dg som de Fleste aldrig tænke paa,
Saa satte hun dog Pinde ud med Grød
For os, hvergang vi var i Hungersnød,
Dg glædte sig, naar frem vi turde gaae,
Dg spise Grøden, mens hun saae derpaa.

Anden Alf.

O, lad os kalde vore Brødre hid!
Det er først Midnat; vi har endnu Tid
At grave hende hist en rolig Grav,
Naar Hver arbeider ufortrøden, brav.

Første Alf raaber:

Hid, Skovens Alfer!

Anden Alf.

Førend du har kaldt,
Saa komme de.

Alle Alferne.

See her, her er vi alt!

Første Alf.

Seer I den gamle Kone?

Chor.

Hvilken Nød!

Vor hellige Fatime! hun er død!

Den Første.

Gaaer I nu hen og gjør en Grav, saa stor!
Vi Andre bære hendes Liig til Jord.

Nogle.

Vi følge hende.

Andre.

Vi vil foran gaae
Og synge Psalmer.

Andre.

Vi vil see derpaa.

Andre.

Og vi vil flagre hen til Bækkens Rand,
Og hente hendes Grav en Lilievand;
Af rene, hvide Blomster fuld den staaer,
De skal betyde hendes Sølvhaar,
Og hendes blege Kind, som Smerte led,
Og hendes Fromhed og Uskyldighed.

Første.

En Omvei maae vi gjøre, hører I?
At ei vi komme Troldens Grav forbi,
Som ligger hisset med forkrustet Been
Dybt under den opreiste Kampsteen.

De Forreste.

Nu synge vi, mens du I gaaer afsted.

Nattergalen

over deres Hoveder i en Green.

Emaa-Alfer! maa jeg ogsaa synge med?

Alferne.

Ja, det forstaaer sig selv, det er jo klart;
Synge du kun med! du synger jo saa rart.

Chor.

Sov sødt, vor Moder! under Træets Rod.
Hjst lønner Allah dig, at du var god.

De gaae bort med Ligtet.

Den store Sal i Aladdins Palads.

Aladdin har gnedet paa Lampen. Lampens Aand.

Lampens Aand.

Hvad vil min Herre?

Aladdin.

Kiære Slave! Alt,

Hvad du har giort, hvad du har skaffet mig,
 Er saare skönt. Det Slot, du mig har bygget,
 Er af en uskatteerlig, sielden Værd.
 Men, som du veed, min kiære Slave! vel,
 Det ligger saa i Menneskets Natur,
 At han bestandig higer til det Større;
 Og sandelig er ikke denne Drift
 At regne blandt de flette, thi den bringer
 Ham altid nærmere Fuldkommenheden.
 Saaledes, da ved Allahs Fadergodhed
 Jeg kommen er i tryk Besiddelse
 Af Jordens Herlighed, saa at jeg næsten
 Har intet meer at ønske, gaaer det mig,
 Som Kunstneren, der, naar han først har fuldendt
 Et sieldent Værk, saa finder han sin Fryd i
 At overskue det, og rense det
 Fra alt Tilfældigt, Plettende og Raat,
 Som Juveleren sin Demant, at Intet
 Skal hindre Glandsen, som Naturen gav den.
 Saaledes gaaer det mig med dette Slot.
 Af Vigtighed er intet meer at ønske;
 Men derimod at pynte paa det lidt,
 At see en enkelt Mangel hist og her,
 Er Alt, hvad end tilbagestaaer.

Lampens Aand.

Hvad mangler?

Aladdin.

Gfak mig et Roc=Ug, hæng det under Loftet
Her midt i Salen, i den store Kuppel!
Det være skal mig et Symbol paa Gud,
Et helligt Vink, hvergang min Fromhed blunder.

Lampens Aand.

Er det dit Alvor?

Aladdin.

Ja, mit fulde Alvor.

Lampens Aand

udstoder et græsfeligt Skrig, hvorved Aladdin fkiælver og er
færdig at tabe Lampen.

Ret faa! Ha, faa kan dog Slethed smitte selv et ædelt Sind,
Udfelhed ved lumfke Rænker giøre Biisdom svag og blind,
Blomsten fra et bedre Landfkab tabe Farve, tabe Duft,
Naar bestandig ud den sættes for den kolde Natteluft!
Du, et varmt, ufkyldigt Hjerte, aaben for enhver Natur,
From og barnlig, du vil hængge nu din Gud i dette Buur?
Troer, at naar dit fløve Die ikke feer ham fiern og nær,
At det da endnu tilfidsft dog altid skal ham skue der?
Er din Tro dig Intet længer? fhammer du dig, Mufelman!
Tillidsfuld, fom før, at knæle fønligt med dit hele Land?
Mere flog og meer ophøiet fordrer nu dit ftolte Bud
Særftilt, hvad med hver en Skabning, Orm! du dele maa:
en Gud!

Agter ei hans Aabenbaring for den hele Tid, men fro
Bed din egen Klogfkab, ftaber du dig selv en egen Tro.
Her i denne ufle Hvælving — fyndige, uhørte Daad! —
Kraftens Middelpunkt, din ftaber vil du hængge i en
Traad?

Selv et Roc=Ug tør du fordre! hvorfor ei en talløs Skof?
 Dødelige Maddik! kiender, har du skuet da en Roc?
 Veedst du, hvad en Roc vil sige, da du nævner fræk dens
 Navn?

Jorden i sin hele Fylde, Jorden i sin Ætherfavn,
 Jorden, der et Snug i Luften liig sin Bane svæver hen;
 Det er Fuglen, paa hvis sorte, brede Ryg du staaer, min
 Ven!

Det er den uhyre Flyver, som af ingen Træthed veed,
 Som forbinder Staalets Spændkraft med sin Æthers Flyg-
 tighed;

Det er den, som vældigt svæver uden Rist og uden Ro;
 Det er den, som holder dig og Taurus i sin Seneflo.
 Jeg, jeg er en Aand af Jorden, Jorden er min Fader; nu
 Hid min Fader, for at hænges under Loftet, fordrer du?
 Uforskammede! fra Thronen slog jeg dig i Støvet ned —
 Men jeg kiender Hindbads Lidskab og din Ubesindighed.
 Hør da nu, hvad jeg forkynder, hør mig uden Frygt og Gru:
 Elangen, som har Eva fristet, frister atter Eva nu.
 Troldens Broder i Fatimes Klæder pønser Dag og Nat
 Paa at styrte dig i Støvet, at bemestre sig din Skat.
 Hindbad er hans Navn, den Fromme har han myrdet lum-
 skelig;

Nu af Hevn og Lyst til Lampen ogsaa Raden er til dig.
 Gjør nu, som du vil, Aladdin! men vær sindig, from og
 viis!

Husk, at Elangen altid kryber om hvert jordisk Paradiis!
 Rnuus dens Hoved! lad din Aand ei loffes lumsk i Støvet
 ned!

Lampens Slaver er tillige Slaver af Ufskyldighed.

Alanden forsvinder. Aladdin synker ned, og beder.

Nat. Alden for Fatimes Hytte i Skoven.

Hindbad som Fatime. Sindbad.

Sindbad.

Er I den fromme Kone, som forstaaer
Saa godt, som nogen Doctor her i Landet,
At læge Hovedpine?

Hindbad.

Ja, min Søn!

Er Nogen hist i Byen syg maaskee,
Og trænger til mig? Jeg er rede strax,
Naar først jeg hentet har min Alforan,
Og saa min Kryffestof, jeg gamle Kone!

Sindbad.

Hvad bilder I jer ind? seer jeg da ud,
Som om jeg var en Landsbyskrælling? Skynd jer!

I skal til Ispahan endnu i Nat.

Saadan som her I seer mig, slet og ret,
Er jeg dog keiserlig Hof=Ekomag'rmester;

Jeg syer for den velsignede Gulnare
Smaa-bitte nyskelige Skoe og Støvler,

I Foden smaae, thi hendes høire Fod

Er ikke større end min vestre Haand,

I Skæftet vide, thi hun har to Lægge

Som siige: paa det Lav! til mine Laar.

Dog, dette kommer ikke Pinen ved.

Vor store Prinds — nu er han stor, tilforn,

Da han i Skolen gik, var han kun lille.

Imellem os — maaskee I veed det selv —

Han er kun af en simpel Extraction,

Men hans Genie har vipppet ham i Beiret.

Han har ei Aner, men det lader, som

Han agter selv at blive Stammeherre. —
 Nu, hvad jeg vilde sige, denne Brinds
 Har faaet Hovedpine. Hovedpine
 Er ikke godt for Nogen, sær for Fyrster.
 Nu veed Brindsessen vel, at I forstaaer,
 I et Svingom at jage Eligt paa Døren;
 Men hun vil ingen Opfigt gjøre med det,
 Thi Hoffet har sin Læge, seer I vel.
 Jeg veed, hvordan jeg selv til Mode blev,
 Hvordan jeg vilde blive stødt paa Nyren,
 Hvis nogen Anden fik Brindsessens Godtøi.
 Derfor har hun incognito mig sendt.
 Thi lad os skynde os! I Gald I troer
 At kunne blive mere hurtig færdig,
 End Hoffets Doctor efter Kunstens Regler,
 Saa tag jer Stof, og trask afsted med mig!

Sindbad affides.

Ha! Skiebneen leder selv min Lykke frem.

Hoit.

Et Dieblif, min gode Mand! Jeg følger,
 Saasnart jeg først har luffet i min Hytte.

Han gaaer ind i Hytten.

Sindbad seer sig om.

Det er dog ret en underlig Idee,
 At boe saadan alene i en Skov,
 Blandt Løver, Tigre, Leopardter, Slanger,
 Og andet saadant Johan Hagel, som
 Bestandig løber om paa bare Been,
 Og har slet ingen Pli og Aandskultur!
 Forresten seer her ganske morsomt ud,
 Især i saadant Maanesskin, som dette:
 Paa høire Haand et tættindvojet Krat,

Paa venstre Haand en blomsterdækket Mose;
 Imellem begge kun en lille Strimmel
 Af Jord. Der Veien gaaer til Ispahan.
 Der staaer to Banker paa den smalle Strimmel,
 Den ene er belagt med Kampestene,
 Den anden overplantet er med Roser
 Og høie Lilier. See, hvor høit den største
 Sig hæver i en Bue op mod Maanen,
 Der spiller selsomt i det hvide Bager.
 Det lader, som den hvistte den i Dret. —
 Der kommer hun igien, den gamle Kone.
 Naa, Moer! er J nu færdig? kan vi gaae?

Hindbad.

Ja, fiære Søn! følg mig nu raſt afſted!

Han vil trænge giennem Krattet, men bliver ſiddende i en
 Dornebuſk.

Sindbad.

Er J ei rigtig flog? hvor vil J hen?

Hindbad.

Af, du har Ret, min Søn! Ad denne Bei!

Han ſynker i Moſen.

O, red mig! red mig!

Sindbad.

Kone, er J gal?

Vil J curere andre Folk i Hov'det?

Hvi gaaer J ikke hen ad Stien der?

Han trækker ham op.

Hindbad.

Jeg har en vis Modbydelighed for

At gaae om Natten mellem diſſe Grave.

Sindbad.

Da er det jo en god og slagen Sti.

Kom, skynd jer!

Han drager ham hid.

Sindbad.

Af, min Søn! de hvide Lilier —

De dufter alt for stærkt i Midnatsstunden.

Han falder i Afmagt.

Sindbad

betragter ham en Tidlang, derpaa flaaer han Hænderne
sammen, og siger:

Hvad skal jeg arme Hof-Leverandeur
Nu gjøre? Hende kan jeg ei levere!
Men hvis jeg lader hende ligge her,
Beholder Prinds Aladdin Hovedpinen,
Jeg derimod, jeg mister Leverancen.
Hvad skal jeg gjøre? Bringe hende bort,
Dertil har jeg ei Kræfter nok, og her
Er ingen Evende, som kan hjælpe mig.
Hvad rasler hist i Dødsen? Lyg! der gaaer
En Mand i røde Klæder mig i Møde.
Han kommer hid. Hvad er det for en Evend?

Noureddins Aand,

som er steget op af Steenhoben, træder hen mod den be-
svimede Sindbad, og betragter ham et Dieblisk, derpaa
vender den sig til Sindbad, og siger:

Hjælp mig den fromme Kone op paa Ryggen!
Jeg bærer hende ud af Ekoven for dig;
Men, naar hun vaagner, maa du ikke sige
Hvo der har hjulpet dig.

Sindbad.

Jeg fiender eder
 Jo ei, hvordan kan jeg da sige det?

Spøgelse.

Du sige skal, at du har selv det gjort.

Sindbad.

Godt! hjælp mig kun, jeg skal nok braute siden
 Af det, som I har gjort; lad mig kun raade!

Spøgelse

tager Sindbad paa Ryggen, og vandrer afsted.

Sindbad.

J kom mig ret beleilig: denne Kone
 Var faldet for at hjælpe Prinds Aladdin;
 Nu fik hun Dødt, det gamle, slette Ekrog,
 Ved denne Liliebush, som lugter stærkt.
 Hvis I var kommen ei, maaskee hun aldrig
 Sig mere havde reist fra dette Sted.
 Det havde været Skade.

Spøgelse.

Jammerskade!

Sindbad.

Hun skulde lindre Prindsens Hovedpine.

Spøgelse.

Jo flere gode Gierninger herneden,
 Desfleer Belønninger i Evigheden.
 Afsted! afsted! det er paa Tiden nu.

Sindbad.

J gaaer for stærkt, jeg kan ei følge jer.

Spøgelse.

Saa vil jeg lidt da sagnene mine sige.

Sindbad.

Det er en deilig, rød Skarlagensfiortel,
Som J har paa; hvor gjør man den Slags Løi?

Spøgelse.

Paa Bæverstolen, Ven! hvor Rendingarnet
Er Ild, I slættens Svovl.

Sindbad.

Det blæser stærkt.

J taler sagte; har J svage Lunger?

Spøgelse.

Den Puster trækker ikke mere Luft ind.

Sindbad.

Hvad er J, Ven?

Spøgelse leer.

Kulsvier.

Sindbad.

Hvilken Snaf!

J saadan rig og prægtig Dragt?

Spøgelse.

Jeg tiener

Den rigeste Kulsvier, maa du vide;
Han brænder de bevægelige Skove,
Hvor Lovet falder Haar, og Grenen Arm.

Sindbad.

Det blæser; jeg kan Ingenting forstaae.

Spøgelse.

Naa, kom nu, kom! thi inden Midnatstunden
Jeg atter være maa igien i Runden.

Det gaaer raask afsted, og synger:

J Helved galler Haner,
Som Nattergal og Lærkelil;
Der svømme sorte Svaner
J Vand, som er af Svovel-Ild.

Dg lummert brænder Grunden;
 Der vifter ei den mindste Bind;
 Derfor i Midnatsstunden
 Vi føler os i Maaneskin.

Sindbad.

Hy, Landsmand! hvad er det for søle Viser?

Spøgelse.

Soldatervisser, Rikere! Ungdomsgalskab!
 Ved saadan Sang blier Byrden mere let.

Sindbad sagte.

Han gjør mig ganske bange med sin Snaa;
 Det skulde dog vel aldrig være galt fat?

Spøgelse.

Naa, kom nu, kom! det er den høie Tid,
 At denne fromme Siæl, jeg slæber paa,
 Kan eengang naae det Maal, den stunder efter.

De gaae ud af Skoven.

En Forstue i Aladdins Palads.

Hindbad. Sindbad.

Hindbad

reiser sig af sin Afmagt.

Hvad seer jeg? hvordan er jeg kommen her?

Sindbad.

Paa disse Skuldre.

Hindbad.

Har du baaret mig?

Sindbad.

Den hele Bei, og pustet ei engang.

Hindbad.

Jeg faldt i Asmagt?

Sindbad.

Det kan hændes Hver,

Vi er jo alle skrøbelige Kar.

J kan ei lugte Lilier, det kan jeg,

Men Ratte derimod ei nær saa godt;

Hver har sit ømme Sted i denne Verden.

Hindbad.

De fæle Lilier! — Ræbre! siig oprigtig,

Har jeg paa Beien snakket over mig?

Sindbad.

J Fald J altid fører sliig Discurs,

Saa kommer der vist aldrig af jer Mund

Et ufornuftigt Ord.

Hindbad.

Saa taug jeg stille?

Sindbad.

Bomstille.

Hindbad.

Stakkels Mand! J er nok træt?

Sindbad.

Ei meer, end at jeg kunde bære jer

En saadan Tour endnu. Man tidt seer ud

Til det, man ikke er, det veed J vel;

Saadan man atter paa den anden Side

Seer ikke ud til det, som tidt man er.

Men gaa! Her har alt været Bud; jeg sagde,

J maatte puste lidt.

Hindbad.

Det var fornuftigt.

Seer paa sin Arm.

Men, sy, hvor du har flemt mig! jeg er blaa
Af dine Fingre.

Sindbad.

Naar I kommer hjem,

Saa vask jer bare med lidt Brændeviin,
Saa gaaer det bort igien. Bliv ikke vred!
Man fiender ikke sine egne Kræfter.

Hindbad.

Saa gaaer jeg da; og for din gode Hielp
Jeg slutter dig i mine fromme Bønner.

Sindbad.

I eders Bønner? det var just mit Ønske.
Men, tøv lidt! seer I: Bøn og Bøn er to;
Hvem vil I bede til for mig?

Hindbad.

Til hvem

Vel bedre end til Gud?

Sindbad fortrydelig.

Aa, Lapperi!

Det kan jeg selv, saameget det skal være.
Nei, seer I vel, min gode, fromme Kone!
Naar nu I Pindsen har cureert, saa blier I
En Kone, som han faaer af Hjertet fiær,
En Kone, som han afflaaer Jugenting;
I blier hans Favorit, hans Marionet
(Ha, jeg veed Pokker, hvad de Dingster hedde):
Tænk da paa mig! jeg fordrer ikke Andet
For min besværlige, min lange Gang.

Hindbad.

Det skal jeg!

Sindbad.

Jeg er fied af disse Skoe,
 Det er den laveste blandt Professioner.
 En Strømpevæver og en Skrædder stige
 Strax høiere; jeg vil nu ikke tale
 Om en Barbeer, som kommer op til Hov'det.
 Tænk paa mig!

Hindbad.

Ganske vist.

Sindbad.

En god Betiening,
 Hvor der er lidt at gjøre kun, men meget
 At tage; kort og godt: en Hof-Betiening!
 Hof-Senge-Neder-Mester, for Exempel,
 Som overlader Sengens Reden til
 Betienterne, og sover selv.

Hindbad.

Godt, godt!

Jeg skal ei glemme eder, sikkert ei!

Sindbad.

Til Kyffe da, til Kyffe! megen Kyffe!

Han gaaer bort. Hindbad gaaer ind i Paladset.

Den store Sal i Aladdins Palads.

Aladdin ligger paa en Sopha. Gulnare træder ind med Hind-
 bad som Fatime.

Aladdin betragter ham.

Gst du den fromme, hellige Fatime,
 Der lindrer Legemet's, som Siælens Qvaler?

Hindbad.

Saa troer enfoldig Fromhed, store Prinds!
Jeg er en stille Qvinde, lever eensomt,
Henbringer Tiden med at frygte Gud
Dg at paafalde ham. See, det er Alt!

Aladdin.

Saa kan du da vel ikke hielpe mig?

Hindbad.

Din Hustru siger, du har Tillid til mig.
Hvis du vil underkaste dig en Prøve,
Dg lægge ned dit Hoved i mit Skød,
Dg lade mine Hænder stryge dig,
Saa — ja, hvem veed? maaskee det dog kan hielpe,
Dg i det mindste skader det jo Intet.

Aladdin.

Vel talt, du Fromme!

Hindbad

sætter sig hos ham.

Rom da nu, min Prinds!

Dg læg dit høie Hoved i mit Skød.
Men — endnu Get! — i Fald min Videnskab
Skal hielpe dig, saa maa du have hos dig
Din bedste Skat, det Bedste, som du eier.
Det synes underligt, men er dog saa.
Jeg er enfoldig; men for dig, som mig,
Er jo Naturen ubegribelig,
Dg hvo tør vel forklare Sympathie?

Aladdin.

Du taler findrige som sande Ord.
Men — om jeg viser dig min bedste Skat,
Saa troer du neppe paa dens Herlighed.

Hindbad.

O, jo! jeg veed af Nøgtet ganske godt,
Din bedste Rigdom er en gammel Lampe.

Aladdin.

Belan da! Lampen er min bedste Skat,
Og Lampen, seer du, giemmes paa min Barm,
Og i dit Skød jeg lægger nu mit Hoved.
Helbred mig nu!

Hindbad.

Din Dval, min ædle Herre!
Er snart forbi.

Han famler under sine Klæder.

Aladdin

griber hans Haand, og vrister den hemmelige Dolk ud deraf.

Vi! lad mig hjælpe dig!

Gulnare.

O, Himmel! hvad er det?

Aladdin betragter Dolken.

En Jernmagnet,

Som skulde strøget Hovedsmerten bort,
Og peget med sin kolde, stive Finger
Til Dødens Gispol! Ikke sandt, du Fromme?

Hindbad

kaster sig paa Knæ.

Jeg er forraadt! O, Herre, lad mig leve!
Slut mig i Lænker, giv mig hver en Dag
Det værste Slavearbeid at forrette;
Men lad mig leve!

Aladdin.

Dø!

Hindbad.

O, skienk mig Livet!

Jeg bliver dig en tro, oprigtig Tiener,
Jeg elsker dig som Fader og som Moder,
I Gald du skienker Livet mig, som de.

Aladdin.

Ha, det er Tid engang, at denne Tunge,
Der finder ei de bedste Ord for gode
Til frækt at lege med, — at den forstummer!

Han vil støde til.

Hindbad

griber hans Haand.

Stand's, raske Dreng! endnu et Dieblif,
I Gald du ikke frygter alt for meget
For mine Ord. — See her, du Stolte! see,
Her er mit Bryst! stod til, stod i mit Riød
Det skarpe Staal, og roes dig af din Jdræt!
Hvad har jeg gjort? og hvoraf veed du da,
At Hindbad vilde myrde dig, fordi
Du fandt en Dolf hos ham? et ringe Vaaben
Kun for en Vandrer i et fremmed Land.

Aladdin.

Glendige! og vilde du ei dræbt mig?

Hindbad heftig.

Har du Beviis derpaa, Ordgyder, du!
Som kroer dig af Retfærdighed og Godhed?
Og om jeg vilde det? har du ei dræbt
Min Broder? raaber ei min Broders Blod
Om Hevn af Jorden?

Aladdin.

Ha, den lumske Morder!

Thi at han ikke fik sit Forsæt udført,

Derfor maa jeg ei takke ham, men Himlen.
 Ti, Ridding! dø!

Hindbad.

Ja dræb, ja dræb mig kun!
 Du svæder seent derfor i Helvede.
 Min Broder var et Menneske; du fik
 Den Skat, hvorfor han havde stridt sin Livstid:
 Var det et Under, om han haded dig?

Aladdin.

Han vilde offre lumsk en Ynglings Liv,
 Den gamle Synder! for sin Lykkes Skyld,
 Ein timelige Lykke. Skiebnen gav mig,
 Hvad ei den havde tiltænkt ham, men mig.

Hindbad.

Den Gave veed jeg Intet af at sige;
 Alt, hvad jeg veed, er det, at du har dræbt
 Min Broder, og at Blodets Rærlighed
 Har skyndt mig til at hevne ham, og til
 At dræbe dig igien. Tilfældet giver
 Dig Seiren; vel! benyt den, stød dit Staal
 Ind i mit Bryst, dræb en uskyldig Mand,
 Som blev et Løffer for sit Brodervenskab,
 Og bryst dig siden af din Heltegierning!

Aladdin.

Ha, Ræv! du slipper ikke ud af Sænen!

Han flapper i Hænderne; en Slave kommer.

Bring mig to slebne Damascenersværd!

Slaven bringer dem, og forseier sig bort paa Aladdins Vink.
 See, Hindbad! al min Bandel hidindtil
 Har været aabenlys, ren og oprigtig.
 Du est min Fiende, een af os maa døe.
 Dog skal du ikke faae Anledning til

At flage over Overlast og Mord.

Jeg stoler paa min Arm og paa min Ret.

Skiondt fuldelig du havde velfortient

At slettes ud af Verden som en Synder

Paa Retterstedet, sluttet fast i Jern,

Saa vil jeg, da din List har grebet til

Opdigtet Overlast og løiet Uskuld,

Min Skiebne lægge ned i Allah's Haand.

Tag dette Sværd! Du ryster, Slave? tag det!

Hvor blev din Tillid til din gode Sag?

Ha, tag det! Denne frække Pande skal

Ei længer trodse Himlen, reist fra Jorden;

Den skal i Støvet! Hindbad, tag dit Sværd!

Hindbad.

Og naar jeg fælder dig, hvad blier min Skiebne?

Est du ei Tyrste? trænger Bagten ei

Herind, og slæber mig til Retterstedet?

Aladdin

tager Lampen af sin Barm, og sætter den paa Jorden.

Jeg sætter Lampen mellem dig og mig.

Den, som nedslaaer den Anden, griber Lampen,

Og ingen Dødelig modstaaer hans Magt.

Gulnare.

Aladdin! Himmel! hvad er det, du vover?

Aladdin.

Sandhed mod Løgn, det Gode mod det Onde.

Tag Sværdet! eller, ved den store Gud!

Jeg knuser din indknebne Hovedskal.

Hindbad tager Sværdet.

Ushnligt Chor af onde Aander.

O, Bee!

Nu er det reent forbi!

Nu kan det aldrig faae et heldigt Udfald!

Nu kan vi ikke længer staae dig bi!

Den rænkelige Kamp, den aabne Feide

Forstaae vi ei.

Spring ham paa Ryggen!

Hold fast om Klingen, og slaa til med Skæftet!

Vink, som om Nogen hist dig kom til Hielp,

Og stik ham saa, i det han vender sig!

O, Bee! o, Bee!

Snø dig, Hindbad! snø dig!

Ha, vind dig slimet, som en Al i Rusen!

Bid i din Hale, som en Snog, og rul dig

Bort, langt herfra!

O, Bee! o, Bee! o, Bee!

Den rænkelige Kamp, den aabne Feide

Forstaae vi ei.

Har du da glemt enhver af dine Kunster?

Spænd Benet for ham, saa han falder,

Sæt Foden paa hans Hals, og stik ham saa!

Du viger?

Ha, skam dig! skam dig, Hindbad!

Lad, som du veg! Kom ham paa Ryggen kun,

Saa skal vi hielp dig.

O, Bee! o, Bee!

Den rænkelige Kamp, den aabne Feide

Forstaae vi ei.

Chor af gode Aander.

See, hvor den blege Riding zitterer alt!

Nu er det snart forbi.

Vor Nudling trænger ei til Hielp;

Han stander herlig i sin Ungdomskraft,

Med vældig Arm, med roligt Tillidsblik.

See, hvor han svinger let sit blanke Sværd!
 See Dødens Dug alt paa den Svages Bænde!
 Han taber Sværdet — Lys!

Hindbad.

Skienk mig et Dieblis lidt Pusterum,
 I Fald du est en ærlig Kæmpe!

Aladdin.

Vel!

Det skienkes dig.

Hindbad

sætter sig ned og puster.

Hum! det er selsomt nok,

At Lysten med sin hele Virkelighed
 Saa lidt forstaaer at overrumple Kraften. —
 Men midt i al min Træthed har jeg dog
 Saa megen Kraft, at jeg kan vrieste dig
 Den Gryd af Haanden, som du griber efter.
 Jeg seer, det er forgieves, at jeg strider
 Mod dig i denne Kamp. Dog blier du ikke
 Min Banemand; kan jeg ei fælde dig,
 Saa kan jeg fælde dog mig selv, og vende
 Mit Vaaben rass imod min egen Barm.

Han dræber sig.

Aladdin rolig.

Det har tilfælles du med alt det Døde:
 Dets hele Kraft, et dieblifligt Epil,
 Bortsvinder i sit eget Gøgglelys.

Aladdin og Gulnare staae en Tidlang tankesfulde og betragte
 Liget. Pludselig bliver det taget bort for deres Dine. En
 sød og dæmpet Musik begynder at tone fra Ruppelen i
 Salen, og udsletter lidt efter lidt ethvert bittert Indtryk af
 det foregaaende Optrin. Søde, kærlighedsfulde Toner

trænge sig ind i deres Hjerter. De omfavne hinanden med Genrykkelse, og staae ubevægelige i salig Forundring. Pludselig udbryder et usynligt

Chor.

Syvfold ønske dine Slaver dig til Lykke, Fyrste! nu.
Du har overstridt og vundet, du har ryddet Rlinten ud.
Herligt Blomsten nu kan trives, dufter i sin Foraarsstund,
Røler Somren med sin Skygge, fryder Høsten med sin
Frugt.

Brilleslangens Gift er udtømt; uden Fare, uden Gru
Kan du stifte den i Barmen; Dødens lumske Tand er
brudt.

Hil dig, deiligste Fyrstinde! ingen Taage, ingen Slud
Eløre skal vor hulde Maane, den skal straae klar og rund.
Dine hvalte Dienbryne nu skal spille rolig huldt,
Som to Buer midt paa Himlen efter fuldendt Regn og
Rust.

J Golkondas Diamanter skal du rødme venligt nu,
Som en Rose fra Damaskus i den klare Morgendug.
Hil Aladdin! hil Gulnare! vakkre Kæmpe! skionne Brud!
Sødt en Mandel tvende Kiærner har forenet elskovsfuld.

Ringens Aander.

Hvor J staae, hvorhen J træde, staae vi væbnet rundt
omkring,
Ingen Fiender ind skal trænge giennem Ringens Aanders
Ring.

Lampens Aander.

Og i Middelpunktet af den stærke Skares Børnefrands
Livets Lampe høit skal brænde med en rolig, liflig Glæde.

Chor.

Du har overstridt og vundet, dine Fiender fældte du.
Syvfold ønske dine Slaver dig til Lykke, Fyrste! nu.

Gulnare.

O, søde Toner! o, hvor rene, klare!

Aladdin.

Laf være dig, du himmelske Hærskare!

Musiken og Sangen tier.

Storveziren,

fulgt af de øvrige Ministre, kommer ind. Han gaaer hen imod Aladdin, bærende en rød Floielspude, hvorpaa Diamemet hviler.

Et sørgeligt, men og et Glædesbudskab
Vi bringe dig: den gamle Sultan er
Gi meer paa Jorden. Han har fulgt Naturens
Almindelige Bud, er vandret hjem
Til sine Fædre hist i Allahs Efiod.
Hvad der afpresser os en Beemodstaare,
Som sanddrue Tienere af den Henfarne,
Opfylder atter paa den anden Side
Bort Bryst med Fryd, naar vi betænker, at
Du, store Prinds! skal være nu vor Fader.
Modtag din Krone af din Slaves Haand,
Og sæt den selv omkring din høie Tinding!

Aladdin modtager Kronen.

Almindeligt Raab

fra det forsamlede Folk paa Slotspladsen.

Allah velsigne dig, vor elskte Sultan!
Efin, som en Sol, med Lyst og Frugtbarhed
Ned over Persien! Allah velsigne
Vor store Sultan! vor Aladdin leve!

Aladdin

gaaer hen til Vinduet, stotter sig til sin ene Haand, og
staaer længe taus og betragter Mængden, endelig brøder
han ud:

Dernede gif jeg som en lille Dreng
Hver Søndag, naar jeg havde faaet Lov,

Dg saae forundret op til Sultans Palads,
Dg kunde ei begribe, hvordan dog
Man havde bygget slikt et Taarn fra Jorden.
Dernede fasted jeg i Raseri
En Steen blandt Mængden, som forfulgte mig,
Dg spotted følesløs min haarde Skiebne.
Dernede nu udraabe de mig Alle
Til deres Sultan, deres store Sultan.
Hvor selsomt er dog Menneskenes Liv!
Hvor mystisk bryder alt sig blandt hinanden,
Et ringe Spil i Evighedens Haand!
Et Bink, og flux vi er det gamle Stov!
Hvad er da menneskelig Magt og Storhed?
Kom, Elskte! lad os vandre hen at see
Din Faders fromme Smil i Dødens Nat;
Dg lad os saa, mens Folket tilbereder
Her til vor Kroning rundtom festlig Lyst,
Tilammen vandre ud af Stadens Port,
Dg estertæntsomt staae et Dieblif
Bed Morgianes Grav ved Hylde træet!

Epilog.

Phantasia
træder frem, og siger:

Saaledes har den underfulde Lue,
Der skinner dybt i Biergets Junderste,
Som dybt i Mandens Barm og giennem hans
Jdrætter og det Held, der følger dem,
Den hemmelige Urkraft: Lyset selv,
Som virker Alt, hvad der er Liv og Lykke,
Beqvemmet sig til frem at træde her,
Indhyllet i en legemlig Gestalt —
En gammel Kobberlampe!
Har J opmærksomt læst det hele Digt,
Betragtet Lampen i sit eget Lys
Og med sit eget Dje, mærket vel,
Hvad i den gamle Bog Noureddin læste,
Hvad Ringens Aand forklared for Aladdin —
Saa er det ei nødvendigt meer at pirre
J Lampen med Forstandens Lysesag,
For at forjage hver en Dunkelhed.
Det lette Epil er endt; thi Helten staaer
Nu ved sit Maal, og Livets Stræben kun

Er Digtekunstens Stof; den høie No
Kan Guds Cheruber synge, ingen Digter.

Modtag da her det gamle Maleri,
Der forhen hang i Borgestuen fun,
Halv slettet ud af Støv og Røgtobak,
Beskint af Praasen i en Jerntraadsstige!
Der saae min Søn det hænge i sin Barndom,
Og Støvet's Tæppe, Praasens svage Lys
Frembragte samme Virkning i hans Siæl
(Ufiendt med Jordens Herlighed, men nær
Beslægtet med dens mystiske Natur),
Som Templets Dæmringsflør paa Helligdommen.

Alt længe stod det underfulde Billed,
Hidbragt fra Osten, slemt forstødt paa Reisen,
Omflædt paa gallisk af arabisk Dragt,
Hensat i en Grindingskrog. Nu har han,
Saa godt det stod til ham, afstøvet det,
Opfriet Farverne, saa godt han kunde,
Lagt den Betydning i det hele Billed,
Som blege Levning syntes pøge til,
Og sat det Hele i en bedre Ramme.
Thi tag det venligt da, som venligt han
Det eder byder! Hvis det lyktes ham,
At bringe eders Die til at see,
Hvad selv han i det gamle Billed saae,
Da har han truffet, hvad han sigted paa.

ANMÆRKNINGER.

Side 1: **Sanct Hansaften-Spil**, forfattet ved Efteraarstid 1802, fremstod første Gang (A) i *Digte af Adam Oehlenschläger*, Kbh. 1803, udkomne i December 1802. Af denne Digtsamling forekommer hyppigt et Eftertryk, som kun adskiller sig fra Originalen ved enkelte nye Trykfeil, f. Ex. S. 3, L. 10: *bleglyse hæve* for *bleglyse bæve*; S. 220, L. 21: *omflydt med Vand* for *omflydt af Vand*. Digteren selv besørgede to senere Udgaver af Sanct Hansaften-Spil: (B) i *Digterværker*, I, 1835, og (C) i *Digterværker*, IV, 1845. Af disse to sidste Udgavers mange Afvigelser fra Originalen ere kun ganske faa og uvæsentlige optagne i nærværende Udgave, hvis Formaal er, i det Hele at levere Oehlenschlägers Værker i deres oprindelige Skikkelse.

Oehls Erindringer, I, 1850, S. 194:

Hovedstykket i den 1803 udkomne Samling var St. Hansaften-Spillet, som vel minder noget om Goethes Fæstelsesspil og om de Lieckste Satirer, men dog er originalt, deels ved sin egen Form, deels fordi det fremstiller vor Dyrehauges Sommerpøg. Til Slutning hæver Digtningen sig til en erotisk alvorlig Natscene, der paa en egen Maade forbinder sig med det Hele.

At de satiriske Partier i Sanct Hansaften-Spil ere rettede mod den ved dette Aarhundredes

Begyndelse herskende bornerede og philistrøse Anskuelse af Livet og Konsten, sees let uden nærmere Paaviisninger. Oplysende Anmærkninger ville overhovedet meget sielden findes nødvendige ved Oehls Arbejder; her kunne dog følgende være ønskelige for endeel af Nutidens Læsere.

Side 7, Linie 11-12:

- Com gior Theseus til Hertug i Grækenland,
 Da troer, at Behmen er omflødt af Vand]
 — det Første i *A midsummer nights dream*, det Andet i *A winters tale*.
- 9, — 28 ff. Dybt Skoven bruser, og Skoven gaaer osv.] At Theklas Sang er hentet fra Schillers Wallenstein (Die Piccolomini, III, 7), vil være de Allerfleste bekjendt.
- 14, — 3 ff. **De Kiørende.**] Ved dette Digt maa bemærkes, at Københavnerne paa den Tid sædvanligt kjørte til Jægersborg Dyrehave ad Ordrupsveien, og ikke ad Strandveien, gennem hvis dengang dybe Sand de kun paa det sidste lille Stykke fra Emilies Kilde lode Hestene slæbe sig frem.
- 16, — 2: Beer Døver og Kirsten Rimer] to Figurer i Roeskilde Domkirke, som tidligere vare bevægelige og angave Time- og Qvarteerslagene.
- —, — 13: Bidstebaandøjeden] en dengang alle Københavnerne bekjendt Personlighed, der gik om paa Gaden og solgte Baand til Haarpidskene, som man bar i Nakken.
- 27, — 11-12:
 Den, som sin Fryd med Ord kan male —
 Han er arm paa Fryd, eller ogsaa paa Tale]
 Disse Linier alludere til Thaarups Peters Bryllup,

1ste Acts 9de Scene, hvor det i Visen „I Østen sølvblaa Dagen smiler“ hedder:

„Den, som sin Fryd med Ord kan male,

Hans Sjæl er arm paa Fryd.“ —

De sidste Ord: eller ogsaa paa Tale, findes vel i alle tre Udgaver af Sanct Hansaften-Spil, men kunne dog muligen være en Trykfeil for det langt Bedre: eller rig paa Tale, saaledes som Recensenten i Kjøbenhavnske lærde Efterretninger for 1803, S. 348, uden videre anfører Stedet.

Side 27, Linie 15-16:

Hans høie Begeistrings Himmelslv

Gaaer meget betænksom i sig selv]

Her parodieres Baggesens Digt Taus Tilbedelse, der begynder saaledes:

„Den høiere Begeistrings Himmel-Elv

Henrinder uden Sprudlen i sig selv.“

— —, — 21-22:

De følger ikke den rigtige Regel,

Roses desuden af Tieck og Schlegel]

I hvilken Miscredit disse to Forfattere dengang stode her i Landet, sees blandt Andet af den ovennævnte Recension, hvori det, S. 323-24, hedder: „De to andre allernyeste Tydskere, Tieck og Schlegel, der synes at besidde vor Digtets uindskrænkede Agtelse og Tillid, maa Anmelderen, ikke paa sin egen lidet gjeldende Autoritet, helst da han kjender meget faa af deres Arbejder, men efter kyndigere Æstetikeres Dom end baade Recensenten og Hr. Ohlen-släger, erklære for de værste Smagfordærvere, Litteraturen siden Gottscheds Dage har havt at frem-vise“.

Side 56, Linie 27 ff.

— en Rigsdalersseddel,
 hvorpaa med yndige Træk stod meget ziirligen
 skrevet:
 „Naar forlanges, betaler den hafniensiske Banque
 Een Rigsdaler, skriver Rigsdaler, imod denne
 Seddel;
 Midlertid validerer Sedlen, mens den existerer,
 uden videre Paategning eller Endossementer,
 for ovenmeldte Rigsdaler, Valuta i Banquen
 annammet.“

— — —
 Saae, hvad i Randen der stod om „Ære og Liv
 og Formue“]

Paa Datidens Rigsdalersedler læstes Følgende: „Een
 Rigsdaler Courant. Naar forlanges, betaler Banquen
 i Kiøbenhavn 1. Rdl., skriver Een Rigsdaler udi
 Courant Myndt, til den i Hænde havende; Imidlertid
 validerer denne Banco-Seddel saa længe den er til,
 uden videre Paategning eller Endossement, for oven-
 melte Een Rigsdaler; Valuta i Banquen annammet.“
 Hvad der stod i Randen om „Ære og Liv og For-
 mue“, kan man let slutte sig til; Udg. skulde allige-
 vel for Fuldstændigheds Skyld have anført det, naar
 ikke der de „yndige Træk“ paa det Exemplar, han
 har for sig, vare aldeles løbne ud og ulæselige.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen
 ere følgende:

- 3, — 23: heller ei fortryde jer] = B; A: Eder heller
 ei fortryde
- 6, — 2: Livne] A, B, C: Livner
- 7, — 7: [hæfespæ-ariff] = B; A: [hæfespæ-ariff]

- Side 7, Linie 29: lide] = B; A: liden
- 9, — 27: ind, sætter] = B; A: ind. Hun sætter
- 11, — 17: travlt] = B; A: travelt
- 13, — 20: som Jern, sit Gitter] = B; A: sit Jerngitter
- —, — 22: Hvem] = B; A: Som
- 17, — 2: gaae] = B; A: gaaer
- —, — 21: om Slægt] = B; A: om sin Slægt
- —, — 22: boe] A, B, C: boer
- 20, — 15: blæse] A: blæser (i B og C anden Forandring)
- —, — 17: begynde] = B; A: begynder
- 23, — 10: begynde] = B; A: begynder
- 25, — 22: Nürnberger] = B; A: Myrrenberger
- 27, — 7: slaae Dinene ned, de slaae] = B; A: slaaer
Dinene ned, de slaaer
- —, — 13: som] = B; A: for
- 29, — 28: Hvad] = B; A: Men hvad
- 31, — 11: Puns] = B; A: Punsch
- 32, — 15: svømme] = B; A: svømmer
- 33, — 4: Taare] = B; A: Taarer
- —, — 15: gaae] = B; A: gaaer
- —, — 19: Ullersombedst] = B; A: Ullesombedst
- 35, — 11: hun i Hu saa] = B; A: stakkels Pige
- 37, — 25: lächelt', und] = B; A: lächelte
- 38, — 6: Kind] = B; A: flug
- —, — 7: Es dürfen mit dir] = B; A: Mein Kind,
du mußt nicht
- —, — 8: Nicht] = B; A: Mit
- —, — 9: Darfst nicht der] = B; A: Nicht deine
- —, — 12: 'Ne Stirn mit Hörnern] = B; A: Ein
Stirn, mit Hörner
- —, — 14: soll mich Gott bewahren] = B; A: will
ich treu dir bleiben

- Side 38, Linie 15: durch ein solch Verfahren] = B; A: solche Zeitvertreiben
- —, — 16: Du friegst] = B; A: Dir giebt
- —, — 17: weint] = B; A: giesst
- —, — 24: den] = B; A: sein
- —, — 28: d'ran] = B; A: an
- —, — 29: have] = B; A: har
- 39, — 10: svunget] = B; A: svungen
- —, — 18: gaae] = B; A: gaaer
- —, — 24: det Vers, De] = B; A: det De
- 42, — 20: stor] = B; A: stort
- 44, — 7: gaae] A, B, C: gaaer
- 46, — 12: til Livet] = B; A: i Livet
- 47, — 17: Dplysnings Sol] A, B, C: Dplysningsol
- 51, — 4: føler ofte Harm] = B; A: bliver ofte harm
- 52, — 15: Ligge] A: Ligger (i B og C anden Forandring)
- 56, — 19: vor Skinke, vor Lax, vor Senop] = B; A: en Skinke, vor Lax, vort Senop
- —, — 25: fæstet] = B; A: modtaget
- 57, — 1: skriver Rigsdaler, imod] = B; A: skriver en Rigdaler mod
- 58, — 29: Egen] = B; A: Egers
- 59, — 5-7: bag Skovens Kroner, | Ene paa de folde Stene. | Harpen toner] = B; A: blandt Skovens Kroner. | Ene, paa de folde Stene, | Toner Harpen
- 61, — 7: Sammensmeltning] = C; A: Samsmeltning
- —, — 20: Tidt blev jeg i Hu saa] = B; A: Da blev jeg saa
- 62, — 31, og Side 63, Linie 22: glimtende] = B; A: skimtende

Side 65, Linie 12: din] = B; A: dine

— —, — 24: riøslende] = B; A: hvidøslende

- 69: *Aladdin eller Den forunderlige Lampe*, der er forfattet mod Slutningen af Aaret 1804, eller saa omtrent, fremstod første Gang (A) i 2den Deel af Adam Dehlenschlägers Poetiske Skrifter, Kbhvn. 1805, hvis to Dele udkom samlede i Juli 1805. Digteren selv besørgede tre senere Udgaver af dette Digt: (B) *Aladdin eller Den forunderlige Lampe*. Dramatisk Eventyr af Dehlenschläger. Anden Udgave. Kbhvn. 1820; (C) i *Digterværker*, VI, 1837, og (D) i *Digterværker*, VI, 1845.

Af Fortalen til 1ste Deel af Poetiske Skrifter:.

Der vil uden Tvivl findes dem, som bebreide Forf., at han ofte i dette Digt har syndet imod det saa kaldte Costume. Han lader nemlig Asiaterne sige *J* til hverandre i Stedet for *du*; de comiske Scener (mellem Aladdin og hans Moder s. Ex.) ere, som de kunde være gangne for sig i Kiøbenhavn; han har indblandet adskillige franske, latinske Ord o. s. v. Disse maa han svare, at det er gjort med velberaad Hu og godt Overlæg, og det af tvende Grunde. Først: fordi hvad han egentlig vilde, var poetisk at udhæve og udmale det gamle Billed, som det laae for ham i Tusind og een Nat. Dette var Themaet til hans Musik, Texten til hans Prædiken, hvilken han vel kunde gaae ud fra, udvide og forflare, men ikke ganske forlade og give en anden Character. For det Andet var det ikke hans Hensigt, at give et statistisk tro Billed af Statsforfatningen og Tonen i Persien, men at skrive et Digt, som ikke brød

sig om Østen af anden Grund, end fordi den var østlig, det vil sige: fuld af Munterhed, Ild, Liden=skab, Phantasie og Religion. Alt, hvad der alt=saar som Orientalist havde i hans Dine poetiske Værdi, har han stræbt at beholde. Udskilligt, som han ret godt vidste var anderledes, har han dog brugt, fordi det gjorde godt i hans Arbejde, og fordi han i et Digt syntes at maatte være glad ved at kunne tuske en prosaisk Sandhed bort for en poetisk Skion=hed. Af Olearii, Mandelsloes og Fleres Reiser kan man faae et Begreb om Levemaaden, Klædedrag=ten og Regieringsformen i Østerland; af Lofmans, Sadis, Herdusis og Fleres Bærker et Begreb om deres Poesie og Philosophie; af Muhameds Alforan om deres Religion; men hvordan en Moder conver=serer sin Søn, har Forfatteren aldrig hørt uden i Danmark, kunde altsaa ikke udtrykke det anderledes. Stykket har overalt i saa Henseende den Feil, at det er skrevet paa Dansk, da Scenen dog unegtelig fore=gaaer i Persien. Alle de andre Feil mod Costumet i saa Henseende maae altsaa udledes som Consequentier af denne primitive. Saaledes findes der vist i det persiske Sprog i daglig Omgangstale mange Ord, som blive comiske eller humoristisk=udtryksfulde, fordi de ere fremmede — chinesiske, for Exempel; men da nu Persisk og Chinesisk hverken er eller her kunde være Forfatterens Sag, saa har han i Stedet for persiske brugt danske, i Stedet for chinesiske franske Ord, o. s. v. — Meer behøves der vel ikke at tales om denne Feil, som visse de Forstandige vil indsee

Linie 7: han] skal maaskee være: man

ingen Feil at være, men en Digter = Nødvendighed, som Shakespeare altid saa frit og mesterligen brugte, og som man saa ensfoldigt har bebreidet ham.

Af Fortalen til anden Udgave af Aladdin:

Allerede for flere Aar siden var den første Udgave af dette dramatiske Digt ikke meer at faae, og Forfatteren har ofte været anmodet om igien at udgive det. Aladdin havde det Held, strax at vinde mange Læsere; Emnet var almeenyndet: efter Lyffens Lampe stræbe vi jo alle. Det lyffedes en ung Digter i Livets Morgenrøde at forbinde sin Munterhed, sine sangvinste Haab med et Eventyr, opfundet i samme Følelse. — Hiin vilde, mørke Higen efter Bellyst, Magt og Rigdom, der saa ofte bragte Mennesker til at træde Ret og Dyd under Fodder, til at give slip paa deres Salighed, og endelig at forgaae i Samvittighedens Qualer, gav Anledning til den mørke Fabel i vor europæiske Middelalder's Mythologie om Forfærdningen til Diævelen med sit Blod. Hvor tiltrækkende ogsaa dette Stof var, have de mange Forsøg paa at behandle Emnet viist, har Goethe i sit herlige Fragment Faust fuldeligen godtgjort. I nærværende Eventyr har en munter morgenlandsk Phantasie derimod fremstillet Lyffen virkelig lyksaliggjørende, forbunden ved Eiebuen med en frisk, naturlig Siæl. Og i det Medgang hæver Aladdin, fordærver den ham ikke, som oftest er Tilfældet; den forbedrer, den forædler ham.

Saaledes bliver da dette Stof kjær for os alle ved de mangfoldige Stillinger af Livet, ved den skønne Allegorie, det indeholder; og Maaden, hvorpaa Bearbejdelsen blev modtaget, gav Forfatteren allerede for

flere Aar siden Haab om, at han ikke uværdigt havde behandlet sit frugtbare Stof.

Oehl.s Erindringer, I, 1850, Side 220-21:

Hoveddigtet i denne Periode var dog Aladdin. Jeg greb med ungdommelig Ild og Begeistring en af Tusinde og een Nats skønneste Fortællinger, og den naturlige Liighed, som dette Eventyr havde med mine Livsforhold, gav maaskee det Hele noget Naivt og Eget, som forstærkede Virkningen. Havde jeg ikke selv i den hos mig opdagede Digterevne fundet en forunderlig Lampe, der satte mig i Besiddelse af Alverdens Skatte? Og Phantasien var mig en Ringens Aand, som bragte mig, hvorhen jeg vilde. Min Dannelselse havde udviklet sig seent, men temmelig hurtigt, ligesom Aladdins, og, ligesom han, havde jeg nylig lært at kiende Kiærlighed. Min Moder var død, og da jeg skrev Aladdins Buggesang paa hans Moders Grav, flød mine Taarer over min egen Moder. Saaledes berørte denne Fabel i mange Punkter mine egne Livsforhold; jeg ironiserte ogsaa dermed, og var mig det under Digtningen ret vel bevidst.

Skrivemaaden Noureddin, Peribanou, Houri, Houris, for Nureddin, Peribanu, Huri, Huris hidrører fra Tusind og een Nats franske Oversættelse, Kilden til den danske, hvorefter Digteren har hentet sit Stof. I første Udgave af Aladdin ligger Tonen paa første i Stedet for paa anden Stavelse af Navnet Noureddin, hvilket i de senere Udgaver er rettet (f. Ex. S. 113, L. 25), med Undtagelse af S. 91, L. 6, det eneste Sted hvor Morgianè nævner dette Navn, og hvor den urigtige Betoning uden tvivl med Forsæt er beholdt som comisk.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 69, Linie 4: **Dramatist Eventyr.]** = B; A: **Et Lystspil.**

— 72, — 11: **Peribanou]** A, B, C: **Paribanou**
Smlg. Var. til Side 190, Linie 14.

— —, — 20: **Nattergale]** = B; A: **Nattergaler**

— 73, — 12: **ranfe]** = B; A: **vogne**

— —, — 13: **høi]** = B; A: **ranf**

— —, — 15: **Om Frode, Uthelstein og Trygvesson]**
Efter denne Linie kommer i A følgende ti Vers, som
ere udeladte i alle senere Udgaver:

Huff at den Sidste thyde hen til mig,
Da Rygen havde lært ham elske Cypern.
Stir heller en saa taareblændt til Skyggen
Med den tredobbelt-tunge Demantøfrone,
Og til hans Fader, med et spaltet Skæg,
Der delte sig til England og til Danmark.
O glem at en Forvorpen sprængte siden
Knuds Kiste, og adsplitted skammelig
De hvide Been. Er det dig en Triumph nok
At Britten regner kun fra William Conqueror?

— —, — 17: **Riddertid]** = B; A: **Ridderøstid**

— —, — 21: **ved]** = B; A: **om**

— 74, — 4: **tungt og hærdet Sværd]** = B; A: **hær-**
det Demant-Sværd

— —, — 19: **laane der]** = B; A: **laane det**

— —, — 22: **burde]** = B; A: **turde**

— —, — 24: **taale]** A, B, C, D: **taaler**

— 75, — 14: **tidligt]** = D; A: **tidlig**

— 78, — 8: **indædt]** = D; A: **indbidt**

— —, — 11: **Faderen]** = B; A: **han**

— 82, — 12: **ikke]** = B; A: **en**

- Side 82, Linie 28: funden] = D; A: fundet
 — 83, — 6: staae] = B; A: staaer
 — 91, — 3: sidde] = C; A: sidder
 — 93, — 11: fan] = C; A: vil
 — —, — 18: endnu var] = B; A: var endnu
 — 94, — 3: Ti] = B; A: To
 — 95, — 14: Boden] = B; A: Boen
 — —, — 30: Alt] = B; A: Alt
 — 96, — 14: Aften da!] = B; A: Aften; thi
 — —, — 27: fordybede] = C; A: fordybet
 — 97, — 7: Handelsvæsenet] = C; A: Handelsdriften
 — 98, — 19: overlagt] = B; A: overtænkt
 —100, — 10: jo dog] = B; A: dog jo
 —101, — 15: hid] = B; A: fort
 — —, — 20: strax en Cherub] = D; A: en Cherubim
 —102, — 15: gaac] = B; A: gaaer
 — —, — 26: Da stiger du. Frygt ei] = D; A: Du
 stiger. Frygt dig ey
 —103, — 20: i dunkle] = B; A: i den dunkle
 —104, — 7: et Tordenbrag] = B; A: et svagt Tordenbrag
 — —, — 9: lig] = B; A: horizontal
 —106, — 2: Dog ligger Stenen] = B; A: Men Ste-
 nen ligger
 —107, — 6: ellers muligt] = C; A: maaskee ellers
 — —, — 28: Luen] = B; A: Lyset
 —109, — 25: gylde] = C; A: gule
 —111, — 28: et ledigt Efriin] = B; A: en ledig Lade
 —112, — 24: mig nu] = B; A: paa nye
 — —, — 29: man] = B; A: jeg
 —113, — 16: igien.] = B; A: igien, og siger:
 — —, — 25: ei Moureddin dog] = B, A: Moureddin
 dog ey

Side 114, Linie 4: **til]** = C; A: **af**

— —, — 26: **lytter.]** = B; A: **lytter rundtomkring.**

— —, — 27: **rolig i barnlig]** = B; A: **rolig, med en barnlig**

— 115, — 25: **høse]** = B; A: **høser**

— 116, — 13: **Saa vil jeg]** = B; A: **Ha! jeg vil**

— 117, — 2: **foldede]** = B; A: **sammenfoldede**

— 118, — 2: **ved]** = C; A: **under**

— —, — 15: **gaae]** = B; A: **gaaer**

— —, — 23: **en]** = C; A: **nu**

— 119, — 1: **denne faste hvilepunkt]** = B; A: **dette faste Postament**

— —, — 2: **løftet]** = B; A: **opstrækt**

— —, — 13: **sulten, grumme, grumme sulten]** = B; A: **hungrig; meget, meget hungrig**

— 120, — 14: **Ja]** = B; A: **Men**

— —, — 21-22: **har | Jeg heller ei]** = B; A: **har jeg | Gy heller nu**

— —, — 23: **mit]** = C; A: **min**

— —, — 32: **nogle]** = B; A: **tvende**

— 121, — 3: **ligget]** = C; A: **lagt**

— —, — 15: **Gulvet]** = B; A: **Jorden**

— —, — 21: **Bøier]** = B; A: **Buffer**

— —, — 22-24:

Morgiane.

Uf, hellige Prophet! af, red mig, red mig!

Hun falder i Afmagt.

= B; A:

Morgiane falder i Afmagt.

Uf hellige Prophet! Uf red mig, red mig!

— —, — 26: **beslyrtet]** saaledes som Digteren senere skrev dette Ord; A: **beslyrtset** (i C og D anden Forandring)

Side 122, Linie 18: være Glas igien Utsammen] = C;

A: atter være Glas, fun alting

— 123, — 9: hende Band] = B; A: hende med Band

— 125, — 1: forbudet] = C; A: forbuden

— —, — 20-21: naar | Man er i] = B; A: naar
man | Er meest i

— 127, — 23: Gadet] = B; A: Gaddet

— 129, — 15: tale] = B; A: taler

— 130, — 15: Bindverne] = B; A: Binduerne

— —, — 24: skyde] = B; A: sigte

— 131, — 19: blaane Pulsens dunkle] = B; A: blaa-
ner Pulsens røde

— 132, — 15-16: en Marmorpille | Ved Badets Ind-
gang] = B; A: en Pille, ved | Den smukke Indgang

— —, — 18: slaaer gierne Eløret heelt tilside] = B;
A: slaaer altid gierne Eløret op

— —, — 19: Rølings] = D; A: Rølnings

— —, — 22-24:

Hvis man blev grebet?

Ali.

O, en Bagatel!

= C; A:

I fald man grebet blev?

Ali.

En Bagatel!

— 134, — 8: og af Elskov] = B; A: og Elskov

— 135, — 6: foldede] = C; A: sammenfoldede

— —, — 12: Houri] = C; A: Houris

— 136, — 29: De skønne Former] = B; A: Den
skønne Bygning

— 137, — 3: dem] = B; A: den

- Side 140, Linie 17: Knekt! du havde vel] = B; A: godt du funde havt
- 141, — 24: Nyttigt] = B; A: Klogt
- 143, — 31: Bessedenhedens] = B; A: Undseelig-
heden
- 144, — 14: jo dog] = B; A: dog jo
- 145, — 5: Sommertid] = C; A: Sommerstid
- —, — 27: som tilforn] = B; A: saa som før
- —, — 31: sagte] = B; A: duse
- 146, — 22: Alt] = B; A: Om
- 147, — 3: endnu ei Ligevægten] = B; A: da
endnu ei Balancen
- 148, — 1: Datter] = B; A: Dotter
- —, — 7: muligt Majestæten] = C; A: maaskee
at vor Sultan
- 149, — 8: Og] = B; A: O
- 150, — 25: af Enfoldighed] = C; A: af en En-
foldighed
- 151, — 18: Rangsforordningen] = B; A: Rangs-
forordninger
- 156, — 15: funkler] = B; A: spiller
- 158, — 12-13: Den vil | J skienke] = B; A: Den
vil J | Ombytte
- —, — 26: skal der holdes] = B; A: vil du holde
- 160, — 21: blænde] = C; A: blinde
- 162, — 9: ei vil snyde Folf] = B; A: ikke Folf
vil snyde
- 163, — 19: skion og huld] = B; A: huld og smuk
- —, — 20: unge] = B; A: hulde
- 164, — 18: der] = B; A: som
- 166, — 7: et] = C; A: en

- Side 166, Linie 10: Been. Alt, Alt] = B; A: Bene. Alt
 — 167, — 6: strax vil skilles ad igien] = C; A:
 atter nu vil skilles ad
 — —, — 7-8: utrolig | Langt] = B; A: utroe-
 ligt | Langt
 — 171, — 18: Ali! Hvilken ny Dødagelse] = D; A:
 Ali Baba! Hvilken nye Bemærkning
 — —, — 24: høiet] = B; A: gammel
 — 172, — 3: agte] = D; A: mærke
 — —, — 24: Sølvmaanen pludselig formørket] =
 C; A: Maanen pludselig formørket brat
 — 173, — 20: Allah forbyde naadig i sin Himmel] =
 D; A: Den store Allah naadelig forbyde
 — 175, — 11: Fanden] = B; A: Dæmle
 — 176, — 14: Lyst Forsøg] = B; A: Lysten Forsøg
 — —, — 19: Hevn, Forsøg] = B; A: Hevn og Forsøg
 — —, — 26: skødesløst] = B; A: skødesløs
 — 177, — 31: der] = B; A: som
 — 178, — 11: og] = B; A: nu
 — 179, — 21: fiære] = B; A: hierte
 — 180, — 25: Moer] = B; A: Kone
 — 182, — 30 til Side 183, Linie 2:

Siig hans Ord!

Morgiane.

Hans Ord var disse:

= B; A:

Nu, hvad sagde

Han da?

Morgiane.

Han sagde,

- 185, — 22: groe] = B; A: groer
 — 187, — 9: jeg dig] = B; A: dig jeg

- Side 187, Linie 17: [føde] = C; A: elſſte
- —, — 26: [Bindver] = B; A: Binduer
- 188, — 1: en anden [føf forlyſter oſ] = C; A: de Andre oſ forlyſte, født,
- —, — 4: [ſom en Bind] = B; A: ſom Bind
- 190, — 7: [Blændværſ] = C; A: Blindværſ
- —, — 14, Side 191, Linie 24, og Side 193, Linie 3: [Peribanou] = C; A: Paribanou
- 191, — 11: [Som det] = B; A: Saa ſom
- —, — 16: du med Duge tørreſ] = D; A: dine Remmer riveſ
- 194, — 11: [Dunfle] = B; A: Lodne
- —, — 19: [de] = B; A: det
- 195, — 27: [gøldig Grund] = B; A: grundet Marſag
- 196, — 8: [Toppe,] = C; A: Top, ned
- —, — 9: [ſin] = B; A: ſit
- —, — 25: [førſt jeg kunde tage mod] = B; A: jeg modtage kunde førſt
- 197, — 13: [bygge] = C; A: er beſſieftiget med, i Haſt, at opbygge
- 198, — 29: [vi, og hurtig] = B; A: vi itu, og
- 201, — 21: [D] = B; A: Dg
- 202, — 3: [hvirvle] = B; A: hvirvler
- —, — 18: [gøſelige] = B; A: gøſelig
- 203, — 28: [Syn] = B; A: Spil
- 204, — 2: [din hulde Roſenmund] = C; A: ſin hulde Roſenhule
- —, — 5: [Bedbendranke] = B; A: Epheuranke
- —, — 15: [forflarede Cherub] = C; A: forflarte Cherubim
- 205, — 9: [Faſlen viſter] = B; A: Faſler viſte
- 207, — 8: [blændte] = C; A: blindte

Side 208, Linie 12: [synke] = B; A: bukke

— —, — 25-26: ei, Moureddin! dog? saa var | Det hele sære Eventyr da Sandhed?] = B; A: ikke, Moureddin? Saa var | Det hele Eventyr da Sandhed dog?

— 209, — 3: fun, Moureddin! bring os Lampen,] = B; A: Moureddin, bring Lampen hjem,

— —, — 10: Ueziren, Morgiane og] = B; A: Ueziren og

— —, — 16 og 23: Vindve] = B; A: Vindue

— 210, — 13-14: begynde] = B; A: begynder

— —, — 21: trætte] = B; A: gamle

— —, — 24: stærke] = B; A: hulde

— —, — 25: føle] = B; A: fiølnø

— 211, — 5: Sfiød] = B; A: Skuff

— —, — 6: Balsamduft saa sød?] A: søde Balsamduft? B, C, D: Balsomduft saa sød?

— —, — 11: Antelopen] = B; A: Antelupen

— —, — 18: stærke] = B; A: søde

— —, — 19: lette] = B; A: hulde

— 212, — 9: din] = B; A: den

— 213, — 9: beundre vel hos dig? = C; A: begynde at beundre?

— —, — 12: Vindve] = B; A: Vindue

— —, — 19: Sindighed] = B; A: Kløgtighed

— —, — 20: Sindelag] = C; A: Sindelav

— 214, — 1: liig] = B; A: som

— —, — 5: For sin Cherub. Ja, du est en Cherub,] = C; B: En Cherubim. Du est en Cherubim,

— —, — 6: Der] = B; A: som

— —, — 10: tilberedt] = B; A: rettet an

— 215, — 27: Landsmand] = D; A: Landsmænd

- Side 216, Linie 5: Muldvarp altsaa! Nu] = D; A: Muldvarp! Nu
- —, — 7: forundret] = B; A: imellem
- —, — 15: siig i Hast,] = C; A: siig, som sagt,
- 218, — 21: blændes] = C; A: blindes
- 219, — 4: Underretning] = C; A: Efterretning
- 221, — 2: Bardre] = B; A: Barder
- —, — 11: Muur] = C; A: Muus
- 222, — 14: lyse] = B; A: lyser
- 223, — 2: ved Solens] = C; A: under Solens
- —, — —: Vindue = B; A: Vindve
- —, — 9: rene] = B; A: hulde
- —, — 10: gylde] = B; A: blide
- —, — 11: dufte] = B; A: duster
- 224, — 20: Nei] = C; A: Men
- 226, — 1: Vindve] = B; A: Vindue
- —, — 14: op til dine Vindver] = B; A: herop med sit Die
- 228, — 18: siigt] = B; A: siig
- 231, — 11: jeg alene, Herre!] = B; A: er det mig allene, (smlg. Side 121, Linie 20)
- —, — 12: Bøier] = B; A: Buffer
- 232, — 23: iffe] = C; A: en
- 235, — 21: mærked] = C; A: mærkte
- —, — 31: Slot var jer] = B; A: Pallads var
- 236, — 24: Berøved ham] = B; A: Betog ham snild
- 237, — 31: elskede Gulnare] = B; A: elskte Dotter
atter
- 243, — 24: dybt] = B; A: alt
- 244, — 5: bestyrtet] saaledes som Digteren senere skrev dette Ord; A: bestyrstet (i B, C og D udeladt)
- 247, — 13: forsvundet] = C; A: forsvunden

- Side 248, Side 27: Middelpunktet] = C; A: Middelpunkten
 — 251, — 29: Midler] = B; A: Bexler
 — 252, — 10: Læspen] = B; A: Læspen
 — —, — 26: Paa Jorden andre] = B; A: Andre
 paa Jorden
 — —, — 31: blandt Engle] = C; A: af alle
 — 253, — 30: omfavne] = B; A: omfavner
 — —, — 31: give] = B; A: giver
 — 254, — 12: for hans Dine] = B; A: for Dinene
 — 256, — 10: uforklarlig] = B; A: uforståelig
 — —, — 15: skønne Marmorslot] = B; A: Dyrige
 igien
 — 257, — 4: Soliman gaaer med] = B; A: Soliman
 staaer op og gaaer ind med
 — —, — —: Aladdin iler] = B; A: Aladdin gaaer
 — —, — 20: Mand luffer] = B; A: Mand kommer
 ud og luffer
 — 258, — 22: er flyttet ind i dette Huus?] = C; A:
 har nok kjøbt dette Huus fornylig?
 — 259, — 1: ret, hvad jeg skal gjøre] = B; A: hvad
 jeg skal begynde
 — —, — 13: efter Dret] = B; A: af Gehøret
 — —, — 14: Og kiender hverken Noder eller Tact]
 = B; A: Uden at kiende Noderne og Tacten
 — —, — 26: foldede] = B; A: sammensfoldede
 — 260, — 6: spinder, men = B; A: spinder lidt, men
 — —, — 21: hen paa eet Sted, uden] = B; A: hen
 for sig paa een Punkt, med stive Blif, uden
 — 261, — 21: fun] = B; A: en
 — 262, — 21: mangfoldig] = B; A: 3 fun
 — 264, — 15: trykker] = B; A: favner
 — —, — 16: til mit Bryst] = B; A: i min Arm

Side 268, Side 5: Baabenbrug] = C; A: Baabenbrag
(i Oehl.s tydske Oversættelse af Aladdin, 1808, hed-
der dette Vers: Des Abends nach dem Kriegsgebrauch
des Tages)

- —, — 27: Slug atter et mislykket, slet Forsøg]
= B; A: Modtag et slet, mislykket Forsøg atter
- 269, — 4: den] = B; A: det
- —, — 27: byder] = B; A: tvinger
- 270, — 6: Bring] = C; A: Flyt
- —, — 26: hurtig dig,] = C; A: dig, min Ven!
- 276, — 1: paa] = B; A: om
- —, — 15: tilbage] = B; A: fra Livet
- —, — 24: Gang] = B; A: Løngang
- —, — 32: Ridningen] = B; A: Moureddin
- 278, — 24: til] = C; A: i
- 281, — 4: Men han betaler] = B; A: Men betaler
- 283, — 3: Forhøie] = B; A: Forhøier
- —, — 7: blænder] = C; A: blinder
- —, — 14: Da Hændelsen saa] = C; A: Da,
Hændelse! du
- —, — 16: Gaaer jeg et Indfald. — Ja, det vil jeg
giøre.] = C; A: Saa falder der mig dog et Indfald ind.
- —, — 17: Søger og finder en] = B; A: Søger
omkring og finder endelig en
- —, — 18: her er Klædningen,] = B; A: Her,
her er den Klædning,
- —, — 19: Moureddin har foræret] = B; A: Som
Moureddin forærte
- —, — 26-28:

som fordom, da

Vi vandred fiærligt ud ad Porten sammen
Til Biergets Hule. Faderlige Fætter!

= B; A:

som sidste Søndag,

Da vi fik gjort den smukke, lille Lysttour

Til Biergets Hule, for ihjel at sultes.

Du ædle, fromme, faderlige Fætter!

Side 284, Linie 1: Die] = B; A: Blif

— 285, — 3-5:

Da den sig speiler i Forgangenhedens.

Aladdin.

Hvorledes

= C; A:

Fordi den speiler sig i Oldtids.

Aladdin.

Siig!

Hvorledes

— 286, — 15: fun til] = B; A: til en

— 287, — 3: for] = B; A: til

— —, — 17: Herre] = B; A: Kiere

— 288, — 28: Jmens] = B; A: Jmedens

— 290, — 13: Kryderi] = B; A: Specerie

— 291, — 9: J smigrer, Herre!] = C; A: J smigrer!

— —, — 13: vil jeg ei meer] = B; A: saa vil jeg
meer ey

— —, — 31: iffe] = B; A: ey

— 293, — 13-14: Nu vel, Moureddin! da | Det dog
er kommen nu saa] = B; A: Nu, kiere Moured-
din! | Da det er kommen dog saa

— —, — 25: rass] = B; A: begejstret

— 294, — 9: Herre] = B; A: Ben

— 295, — 1: loved] = B; A: lovte

— —, — 28: til] = C; A: i

— 297, — 31: lige] = B; A: vældig

- Side 298, Linie 22: [stafkel] = B; A: toset
 — 299, — 22: [blændes] = C; A: blindes
 — 300, — 23: [Rulle] = B; A: Rolle
 — 301, — 10: [eder] = B; A: sin
 — 302, — 18: [Blændværk] = C; A: Blindværk
 — —, — 21-26: Nu render han i Slaaprof og i
 Tøfler osv.] = B; A:

Dg hvormed vil du see det, Soliman?
 Med blinde Dine! Jeg maa altid lee,
 Naar man paa dette lille, sorte Kul,
 Der laaner al sin Smule Gnist paa Borg,
 Lør nævne Blindværk. Hvad er Blindværk da?
 Har ikke Alt i Verden sin Betydning?
 Dg hvad er Sandhed? Er det Sandhed, at
 Badsticeren, hist, igaar kom druffen hjem?
 Alt Casem kan ey taale Hvideløg?
 Alt Ali æder meer end andre Li?
 Alt hvad der vækker en Idee om ham
 Hist oppe, og om det, som han har giort,
 Den Sprække, hvorigiennem et bevæbnet
 Dg frastigt Die stundum ind kan titte,
 I Kamret hist, hvor Dreierbænken staaer,
 Er Sandheds Bey, og hvad det seer, er Sandhed,
 Saaledes som den groer i dette Klima.
 Den anden Sandhed har en Koe paa Marken,
 Der stirrer paa et Træ med dumme Dine,
 Halv ubevidst, imens den tygger Drøv.
 Alt kaldes Blindværk hvad ey ligefrem
 Sig med det grove Hverdags-Liv forener!
 Det er det rette Blindværk! Altsaa er
 Noe Blindværk egentlig i Grunden Dumbhed?

Ja, hvis jeg ikke var en Nar, ved Allah!
Jeg kunde næsten troe jeg havde Ret.

Gaaer.

Side 304, Linie 6: [lige] = B; A: deres

— —, — 19-20: Ved Bæltet hænger ham en Læder-
taske, | Der gemmer Bøger] = B; A: En Taske gior-
der sig om Livet, hvori | Der stiffer Bøger

— 305, — 26: et [vundent] = C; A: nu [vundne

— 306, — 13: var Frygt i] = C; A: og Frygt var

— —, — 27: føle] = B; A: fiolne

— 307, — 5: komme] = B; A: kommer

— 308, — 1-2: Og først det raske Fjeldstrid kunde
stoppe osv.] = B; A:

Og delte sig, og faldt i rige Skofte

Til Kilden ned, og der var Stene nok.

— —, — 10: traadte] = C; A: traade

— —, — 29: gientage] = B; A: gientager

— 310, — 13: Barm] A, B, C, D: Favn (i Digterens
tydske Oversættelse er dette Sted udeladt)

— —, — 21: mod] = B; A: til

— 311, — 6: Utilfredshed.] = B; A: Utilfredshed og
Bestyrrelse.

— —, — 9: Hvor] = B; A: Hvi

— 312, — 26: Did] = B; A: Hiem

— —, — 29: føle] = B; A: fiolne

— 314, — 2: den halv forryft] = B; A: dem Hov'det
gal

— —, — 3: Paatagen] = B; A: Paataget

— —, — 8: midt i Dyssen] = B; A: mellem
Mængden

— —, — 12: Her blev Roureddin lagt af Ram-

pens Mand] = B; A: Her lagde Lampens Mand
der Moureddin

Side 314, Linie 14: faldt, et] = B; A: blev et

— 315, — 9: Moureddin du?] = B; A: Du Moureddin?

— 317 — 27: din] = C; A: sin

— 318 — 7: folde] A: folder (i B, C og D anden Forandring)

— —, — 9: væffe] = B; A: vaagne

— —, — 29: fun] = C; A: dig

— 321, — 17: fnæffe] = C; A: fnæffer

— 322, — 13: sfratter] = B; A: sfranter

— —, — 23: dem] = C; A: sig

— 323, — 24: Bølgerne] = B; A: Bølgens Spil

— 324, — 1: see] = B; A: seer

— —, — 4: Forbudet] = C; A: Forbuden

— —, — 9: Budet] = B; A: Buddet

— —, — 19: Budet] = B; A: Buddet

— 325, — 5: En femte] = A: Den Femte (B, C og D: Femte)

— 327, — 24-25: blier | Skomageren monstro da] = B; A: men | Blier en Skomager da vel

— 328, — 8: min allerstørste] = C; A: mig den allerstørste

— —, — 22-24: Jeg vandret har omkring fra By til By osv.] = B; A:

Saa har jeg været rundt om, paa min Fod,
Og vandret Bye til Bye, som Kræmmer, med
Min Byldt paa Nassen, været i Balsora,
I Bagdad, Kasimir og Sammercand.

— 330, — 9: ad] = B; A: af

— —, — 11: har] = B; A: er

- Side 331, Linie 20: blænder] = C; A: blinder
 — —, — 25: Bæggen& Sider] = B; A: Bæggen ned
 — 332, — 9: Nei] = B; A: Men
 — —, — 14: blindt] = B; A: blind
 — —, — 32: derhen] = B; A: didhen
 — 333, — 10: stærkt] = B; A: huldt
 — —, — 22: fiælsne] = B; A: lystne
 — 334, — 19-20:
 Alt her i Verden er et Foster kun
 Af Skaberphantasie.
 = B; A:
 Den er ey til, thi den er kun en Evne
 Og ingen Skabning. Hvad den bringer frem
 Er til, thi det er skabt.
 — —, — 23: Ut denne Fugl er til?] = C; A: Ut
 virkelig den er?
 — 335, — 6: os] = B; A: mig
 — —, — 20: Elmetræer] = B; A: Elmetræer
 — 336, — 1: føle] = B; A: fiølsne
 — 337, — 9: Bækken& Rand,] = B; A: Bækken, blid,
 — —, — 10: Lillievand] = B; A: Lillie hvid
 — —, — 11: rene, hvide Blomster fuld den staaer] =
 B; A: rene Blomster fuld den venligt staaer
 — —, — 19: Dybt] = B; A: Strøg
 — 338, — 1: Palads.] = C; A: Pallads. Dag.
 — —, — 8: skjønt] = B; A: vel
 — 339, — 16: gjøre] A og B: gør (i C og D udeladt)
 — —, — 29: skaber du dig] A og B: skaber dig (i
 C og D udeladt)
 — —, — 30: denne] = C; A: den
 — 340, — 3: Bedst du, hvad] = B; A: Bedst hvad
 — —, — 25: findig, from] = B; A: altid from

- Side 340, Linie 30: Ufkyldighed] = B; A: Bestandighed
 — —, — 31: beder.] = B; A: beder med vaklende Anæe.
 — 341, — 9: hist i Byen syg maaskee] = B; A: maaskee hist i Byen syg
 — —, — 24: sige] A: siger (i B, C og D udeladt)
 — 343, — 1: blomsterdæffet] = C; A: blomstervoret
 — —, — 8-9: Maanen, | Der] = B; A: Maanen. | Den
 — 344, — 24: op af Steenhoben, træder hen mod] = B; A: op igiennem Steenhoben, vandrer hen fra Graven mod
 — 345, — 2: eder] = B; A: dig
 — —, — 8: J = B; A: du
 — —, — 15: lugter] = B; A: dufter
 — 346, — 32: svømme] = B; A: svømmer
 — 347, — 19: Hindbad. Sindbad.] = C; A: Sindbad. Hindbad.
 — 348, — 25: funde bære jer] = B; A: godt Jer funde bære
 — 349, — 4: Men se, hvor du har flemt mig! jeg] = B; A: Men hvor du mig har flemt! Min Arm
 — 350, — 6: stige] = B; A: stiger
 — 351, — 10: underkaste dig en Prøve] = B; A: prøve, hvad de Andre prøve
 — —, — 13: dog] = B; A: vel
 — —, — 26: jo Naturen ubegribelig] = B; A: al Naturens Kraft jo uforstaaet
 — 352, — 6: du, gienmes paa] = C; A: du her nu i
 — 353, — 10: vil støde] = B; A: støder
 — 354, — 8: Var det et Under, om] = C; A: Kan du fortryde, at
 — —, — 15: Den Gave] = B; A: Det Offer
 — —, — 28: Slaven bringer dem, og forsøier sig bort]

= B; A: Slaven gaaer ud og henter dem, bringer dem ind og forsøier sig atter bort

Side 354, Linie 29: min Bandel hidindtil] = B; A: min hele Bandel hidtil

— —, — 31: maa] = B; A: skal

— 356, — 3-4:

Den rænkeløse Kamp, den aabne Feide
Forstaae vi ei.

= B; A:

Den rænkeløse Kamp,
Den aabne Feide
Vi ey forstaae.

— —, — 16: Forstaae vi ei] = B; A: Er ey for os

— —, — 30: til Hielp] = B; A: til at opmuntres

— 357, — 3: Lyk!] = B; A: Lyk! — Aladdin standser —

— 359, — 13: er] = B; A: og

— 360, — 3: havde bygget] = C; A: kunde bygge

— —, — 17: Lyk!] = B; A: Høitid

— 360, — 18-20: Tilsammen vandre ud af Stadens Port osv.] = B; A:

Henvandre uden Porten hist, og sætte

Dø eftertænksomt ned et Dieblif

Paa Morgianes Grav, ved Hylde træet.

— 361, — 7: der] = B; A: som

— — — 16: i den gamle Bog Noureddin læste] =
= B; A: Noureddin saae i den gamle Bog

— 362, — 13: Billed] = C; A: Digt

— —, — 22: venligt da, som] = B; A: venligen imod, som

